

КОДЖИ СУЗУКИ

наричан японският
Стивън Кинг

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

КРЪГЪТ

ПРОЛОГ

Коджи Сузуки

Кръгът

Част първа ЕСЕН

Глава 1

5 септември 1990, 22,49 ч, Йокохама

Луксозният жилищен квартал от 14-етажни кооперации граничеше със северния край на парка Санкиен. Въпреки че бяха построени наскоро, почти всички апартаменти бяха обитаеми. Близко по сто квартири бяха наблъскани във всяка сграда и въпреки това повечето жители не бяха виждали лицата на съседите си. Единственото доказателство, че тук живеят хора, се проявяваше вечер, когато прозорците светеха.

На юг се виждаше фабрика, чиито светлини се отразяваха в маслената повърхност на океана. По стените ѝ, сякаш вени върху мускулна тъкан, се точеше лабиринт от тръби и кабели. Безброй светлини играеха по фасадата, подобно светулки. Гледката притежаваше странна красота. Фабриката хвърляше безмълвна сянка надалеч в тъмната вода.

На стотина метра по-близо в квартала стоеше самотна двуетажна къща наред празните парцели, очертани на точно определени разстояния. Входната врата излизаше направо на улицата, водеща на север и юг, а до нея се намираще едноместен гараж. Къщата беше обикновена, като всяка в нов комплекс, но беше единствена. Може би заради проблемите с масовия транспорт малко от парцелите бяха продадени и можеха да се видят табелки „Продава се“ по цялата улица. За разлика от блоковете, които бяха изкупени веднага, щом бяха завършени, зоната на индивидуалните къщи пустееше.

Лъч флуоресцентна светлина падаше от втория етаж право върху тъмната улица. Самотната светлина идваше от стаята на Томоко Оиши. Облечена в шорти и бяла тениска, тя се беше сгърчила на един стол и учеше. Седеше в неудобна поза – с изпънати крака към вентилатора на пода. Правеше си вятър с края на тениската, позволявайки на струята въздух да докосва голата ѝ кожа, и мърмореше срещу жегата. Учеше последна година в частната девическа гимназия и беше оставила домашните да се натрупат през лятната ваканция¹.

Беше се забавлявала прекалено много и обвиняваше за това жегата.

Всъщност лятото не бе от най-горещите. Ясните дни не се оказаха чак толкова много и не беше ходила на плаж, колкото предишни години. На всичкото отгоре, точно когато ваканцията свърши, се заредиха пет поредни великолепни летни дни. Това дразнеше Томоко: тя се сърдеше на ясното небе.

И как можеше да учи в тази скапана жега?

Протегна ръка, разроши косата си и се пресегна да увеличи звука на радиото. Забеляза как една нощна пеперуда заблестя на мрежата на прозореца и след това отлетя, понесена от струята на вентилатора. Мрежата потрепна след като мушицата изчезна в тъмнината.

На следващия ден ѝ предстоеше тест, а Томоко Оиши не беше стигнала доникъде. Нямаше да е готова дори да седи цяла нощ. Погледна часовника. Почти единайсет. Помисли си дали да гледа репортажите от мача по бейзбол. Може би щеше да зърне родителите си в публиката до игрището. Но тя, която искаше на всяка цена да постъпи в колеж, се притесняваше за теста. Трябваше да бъде приета. Нямаше значение къде, стига да е колеж. Дори и така, колко разочароваша беше ваканцията! Лошото време ѝ бе попречило да се забавлява истински, а високата влажност не ѝ позволи да свърши каквато и да било работа.

Това беше последното ми лято в училище, човече. Исках да завърша както подобава, а сега всичко свърши. Край.

Насочи мислите си към по-примамлива мишена, на която да стова-ри лошото си настроение.

И кога ще се върнат мама и татко? Да оставят така дъщеря си сам-самичка да учи, потънала в пот, докато те си карат кефа на мач. Защо не се замислят веднъж и за моите чувства?

Някой в службата беше дал два билета на баща ѝ за мача на „Джайънтс“ и двамата с майка ѝ бяха отишли в „Токио Доум“. Вече трябваше да се връщат, освен ако не бяха спрели някъде след мача. Сега Томоко беше съвсем сама в чисто новата им къща.

Беше неочаквано влажно, при положение, че не беше валило от няколко дена. В допълнение на потта, която течеше от тялото ѝ, влагата сякаш висеше във въздуха. Томоко несъзнателно се плесна по бедрото. Но когато вдигна ръката си, не можа да намери следа от комар. Започна да усеща лек сърбеж точно над коляното, но май само си въобразяваше. Чу жужене. Размаха ръце над главата си. Муха. Тя внезапно полетя

1. Учебната година в Япония започва на 1. IV, а между 15. VII и 15. VIII е лятната ваканция. Краят на учебната година е на 1. III. – Бел. ред.

нагоре, за да избегне струята на вентилатора, и изчезна от погледа ѝ. Как беше влязла муха в стаята? Вратата беше затворена. Томоко провери мрежата на прозореца, но не можа да намери толкова голяма дупка, през която да мине муха. Изведнъж осъзна, че е жадна. А също ѝ се пишкаше.

Задъха се – не че се задушаваше, а все едно нещо я притискаше в гърдите. Доскоро Томоко се оплакваше на себе си колко несправедлив е животът, но сега сякаш я бяха подменили и млъкна. Когато слизаше по стълбите, сърцето ѝ затупка силно без причина. Светлини от фарове пропълзяха по стената в долния край на стълбата и изчезнаха. Докато шумът от двигателя заглъхваше в далечината, тъмнината в къщата сякаш все повече се сгъстяваше. Томоко нарочно вдигна много шум, слизайки, и светна лампата в хола на долния етаж.

Остана седнала на тоалетната, потънала в мислите си, много време след като беше свършила да пикае. Сърцебиенето продължи. Досега не беше преживявала нещо подобно. Какво става? Пое си няколко дълбоки глътки въздух, за да се успокои, след това се изправи и вдигна шортите и бикините.

Мамо, тате, моля ви, прибирайте се по-бързо, каза сама на себе си като малко момиченце. *О-о-о, гадост. На кого ли говоря?*

Не се обръщаше към родителите си, молейки ги да се върнат. Говореше на някой друг...

Хей. Престани да ме плашиш. Моля те...

Преди да се усети, вече говореше любезно.

Изми ръцете си на мивката в кухнята. Без да ги избърше, взе няколко кубчета лед от камерата, сложи ги в чаша и си сипа кола. Изпи я наведнъж и я остави на бара. Кубчетата се завъртяха за момент в чашата, после спряха. Томоко потръпна. Стана ѝ студено. Гърлото ѝ все още беше сухо. Пак извади бутилката от хладилника и напълни чашата си. Сега ръцете ѝ трепереха. Имаше чувството, че зад нея стои нещо. *Нещо* – определено не беше човек. Остра смрад на гниеща плът изпълни въздуха около нея. Беше нещо невидимо.

– Престани! Моля те! – молеше се тя, вече на глас.

Петнайсет ватовата флуоресцентна крушка над мивката започна да мига като при затруднено дишане. Уж беше нова, а светлината ѝ сега изглеждаше несигурна. Изведнъж Томоко поиска да натисне копчето, което контролираше всички лампи в кухнята. Но не можеше да отиде до него. Дори не можеше да се обърне. Знаеше какво има зад нея: стая в японски стил с осем татами възглавници и будистки олтар в панел на

дядо й. През леко отворените пердета можеше да види тревата на празните парцели и ивица светлина от блоковете зад тях. Не трябваше да има нищо друго.

До момента, в който изпи половината от втората си чаша, Томоко не можеше да се движи изобщо. Усещането беше прекалено силно, не беше възможно просто да си въобразява присъствието. Беше сигурна, че нещо се пресяга, дори сега, за да я пипне по врата.

Ами ако е...? Не искаше да помисля за останалото. Ако го направи, ако продължи така, ще си спомни и няма да издържи на ужаса. Беше се случило преди седмица, достатъчно отдавна, за да забрави. Шиучи беше виновен за всичко – не трябваше да казва това... След това никой от тях не можа да спре. Но се бяха върнали в града и сцените, живите образи вече не им се струваха толкова истински. Някой просто се бе пошегувал нелепо. Томоко се опита да мисли за нещо по-весело. За всичко друго, освен за *онова*. Но ако това беше... Ако това беше истинско... все пак... Това телефонът ли беше?

О, мамо и тате, какво правите?

– Елате си вкъщи! – Томоко извика на глас.

Но и след като проговори, зловещата сянка не даде признак, че изчезва. Стоеше зад нея, чакаше и я наблюдаваше. Чакаше шанса си.

На седемнайсет години Томоко не знаеше какво е истински ужас. Но знаеше, че има страхове, които се зараждат във въображението й по собствена воля. *Сигурно е това. Да, само това е. Когато се обърна, там няма да има нищо. Нищичко.*

Обзе я желание да се обърне. Искеше да се убеди, че зад нея няма нищо и да се измъкне от тази ситуация. Но само това ли беше? Зловещи тръпки ползиха по раменете, спуснаха се по гърба и започнаха да се плъзгат по гръбнака й, все по-надолу и по-надолу. Тениската й беше подгизнала от студена пот. Физическата й реакция беше твърде силна, за да е само във въображението й. ... *Някой не беше ли казал, че тялото е по-откровено от разума?*

Друг глас обаче също заговори: *Обърни се, там не може да има нищо. Ако не си довършиш колата и не се качиш да учиш, не се знае как ще се справиш на теста утре.*

Едно кубче лед в чашата се спуска. Сякаш пробудена от шума, без да се замисли, Томоко се обърна.

5 септември, 22,54 ч. Токио, кръстовището пред гара Шинагава

Светна жълто точно пред него. Можеше да продължи, но вместо това Кимура спря таксито си до бордюра. Надяваше се да качи някого за Роппонги – много от клиентите му отиваха към Акасака или Роппонги и не беше необичайно да се качват така, докато е спрял на светофара.

Един мотоциклет се промуши между таксито и бордюра и спря точно пред пешеходната пътека. Водачът беше младеж, облечен в джинси. Кимура се дразнеше от моторите, от начина, по който минаваха и се шумгуваха през задръстванията. Особено много ги мразеше, докато чакаше на светофар като този и ако някой спреше точно до вратата му и я блокираше. Днес през целия ден имаше разпавии с клиенти и сега бе в лошо настроение. Кимура изгледа кисело моториста. Лицето му беше скрито от стъклото на каската. Единият му крак беше отпуснат на тротоара, колената му широко разтворени и се клатушкаше трмаво.

Млада жена с хубави крака мина по тротоара. Мотористът се извърна, за да я гледа как отминава. Но погледът му не я проследи напълно. Главата му се изви на около 90 градуса, сякаш прикова поглед на витрината зад нея. Жената излезе от полезрението му. Беше се втренчил в нещо. Светлината „Премини“ започна да мига и след това изгасна. Заварените по средата пешеходци забързаха, минавайки точно пред таксито. Никой не вдигна ръка и не се запъти към него. Кимура форсира двигателя и зачака зеления сигнал.

Точно в този момент мотористът като да бе обзет от страшен спазъм, вдигна ръцете и се строполи, блъскайки вратата на таксито.

Копеле такова.

Сигурно е загубил равновесие и падна, помисли си Кимура, като пусна аварийните светлини и излезе от колата. Ако й имаше нещо на вратата, смяташе да накара момчето да плати за щетите. Светна зелено и колите зад Кимура започнаха да го заобикалят, за да влязат в пресечката. Мотористът лежеше по гръб, ритайки силно с крака, като правеше неистови опити да свали каската си. Преди да погледне към младежа, Кимура хвърли поглед на колата. Както и очакваше, имаше дълга криволичеща драскотина по вратата.

– Мамка му! – изсъска гневно, докато приближаваше падналия.

Каишката беше здраво закопчана под брадата му, а момчето отчаяно се опитваше да свали каската – все едно искаше да си откъсне

главата.

Толкова ли го боли?

Кимура разбра, че става нещо сериозно. Най-после клекна до него и попита:

– Добре ли си?

Затъмненото стъкло пречеше да види изражението му. Момчето хвана силно ръката на Кимура, сякаш молеше за нещо. Почти увисна на него. Мълчеше. Не се опита да вдигне стъклото на шлема си. Кимура започна да действа.

– Чакай така, ще извикам линейка.

Докато дотича до телефонната будка, Кимура се чудеше как може едно обикновено падане да завърши така. Сигурно си е ударил силно главата.

Не ставай глупав. Човекът беше с каска, нали? Не изглежда да има счупен крак или ръка. Надявам се да не ми създаде проблеми... Няма да е добре, ако се е наранил, като се блъсна в колата ми.

Обзе го лошо предчувствие.

Ами ако наистина е пострадал, дали моята застраховка трябва да покрие щетите? Това означава опис на злополука, което пък значи ченгета...

Когато Кимура се върна, младежът лежеше неподвижно, стискайки гърлото си. Няколко минувачи бяха спрели и наблюдаваха загрижено. Кимура си проби път през тълпата, като накара всеки да разбере, че именно той е извикал линейката.

– Хей! Хей! Дръж се. Линейката идва.

Кимура развърза каишката на каската. Тя веднага падна. Кимура не можа да повярва колко се беше мъчило момчето. Лицето му беше изкривено до неузнаваемост. Единствената дума, която можеше да опише изражението му, беше почуда. Очите му бяха широко отворени, яркочервеният език се беше заклешил в гърлото, слюнка се стичаше от устата му. Линейката щеше да дойде твърде късно. Когато докосна врата на момчето, сваляйки каската, не усети пулс. Кимура изтръпна. Случката се превръщаше в абсурд.

Едното колело на мотора още се въртеше бавно, а масло от двигателя изтичаше по улицата и в канала. Нямаше и полъх вятър. Нощното небе беше чисто. Точно над главите им светофарът отново светна червено. Кимура се изправи колебливо, като се държеше за предпазната ограда на тротоара. Отново погледна лежащия на земята. Главата му, подпряна на каската, беше извита надясно почти под прав ъгъл. Необикновена

поза, откъдето и да погледнеш.

Аз ли така я поставих? Аз ли сложих главата му върху каската по този начин? Като на възглавница? Защо?

Не можеше да си спомни изминалите няколко секунди. Тези широко отворени очи се бяха втренчили в него. Побиха го зловещи тръпки. Беше тропическа нощ, а Кимура неистово зъзнеше.

ГЛАВА 2

Ранната светлина на есенното утро се отразяваше във водата на вътрешния ров на императорския дворец. Непоносимите септемврийски жеги най-последно свършваха. Казуюки Асакава беше преполовил стълбите към метрото, но изведнъж промени решението си: поиска му се да види водата отблизо, вместо от деветия етаж. Мръсният въздух от редакционните помещения сякаш се беше спуснал тук, долу, като утайка в бутилка: искаше му се да подиша малко свеж въздух навън. Изкачи се по стълбите и излезе на улицата. Зеленината на дворцовата градина отпред правеше отровните газове, идващи от експресната магистрала № 5 и от околоръстното шосе, по-поносими. Проясняващото се небе светеше във ведрата утрин.

Асакава се чувстваше изтощен, защото беше работил цяла нощ, но не му се спеше. Фактът, че завърши статията си, го ободри и мозъкът му работеше активно. Не беше почивал две седмици и възнамеряваше днес и утре да си стои къщи и да си почине. Щеше да отморява според разпореждането на главния редактор.

Видя приближаващо свободно такси откъм Куданшита и инстинктивно вдигна ръка. Картата му за метрото от Такебаши до Шинбаба беше изтекла и още не си я беше подновил. Да стигне до апартамента си в Кита Шинагава с метро му струваше 400 йени, а с такси беше около две хиляди. Избягваше да харчи повече от 1500 йени дневно, но като си помисли за трите прекачвания, които му предстояха, и фактът, че току-що му бяха платили, прецени, че поне този път може да си го позволи.

Решението му да вземе такси на точно това място и в този час беше просто прищявка, резултат от ред безобидни импулси. Не беше излязъл от метрото с намерението да хване такси. Беше го примамил чистият въздух навън, когато покрай него мина такси със светната червена лампичка „Свободно“⁴² и в този момент се сети как ще трябва да си купи билет, да вземе метрото и да се прехвърли на три различни спирки.

Стори му се, че няма да издържи. Ако беше взел метрото обаче, поредица от инциденти нямаше да бъдат свързани. Разбира се, всяка история започва с такива съвпадения.

Колата бавно спря до „Паласайд Билдинг“. Шофьорът беше дребен човек, на около четиридесет. Личеше, че е работил цяла нощ – очите му бяха зачервени. На таблото имаше негова цветна снимка с името му: Микио Кимура.

– До Кита Шинагава, моля.

Като чу посоката, на Кимура му се прииска да подскочи от радост. Мястото беше точно до гаража на фирмата му в Хигаши Готанда и тъй като беше краят на смяната, и без това щеше да пътува натам. В моменти като този, когато всичко ставаше както той иска, си спомняше колко обича работата си. Изведнъж му се дощя да побъбри.

– Статия ли пишете?

Асакава бе вторачил поглед през прозореца, без да мисли, когато шофьорът се обърна към него.

– А? – проговори стреснато, озадачен откъде шофьорът знае какво работи.

– Репортер сте, нали? В някой вестник.

– Да. Всъщност за седмично списание. Но откъде знаете?

Кимура бе работил дълги години и можеше да познае какво е положението на клиентите му по това откъде ги качва, как са облечени и как говорят. Ако клиентът има хубава работа и се гордее с нея, винаги с готовност говори за нея.

– Сигурно е трудно да ходиш на работа толкова рано сутрин.

– Тъкмо обратното – отивам вкъщи да спя.

– А-а, значи също като мен.

Асакава, общо взето, не се гордееше много с работата си. Но тази сутрин чувстваше същото задоволство, както първия път, когато видя своя статия отпечатана. Беше приключил една поредица и тя имаше доста голям успех.

– Интересна ли е работата ви?

– Да, може да се каже – отвърна Асакава. Понякога е, а понякога не е, но сега не му се впускаше в обяснения. Все още не беше забравил огромния си провал отпреди две години. Спомняше си и заглавието, над което бе работил:

2. В Япония червеният сигнал на таксито означава, че е свободно, и обратно – зеленият означава, че е заето. – Бел. прев.

„Новите богове на съвременността“.

Не му излизаше от ума приведената стойка, в която изслуша упреците на главния редактор, че от него репортер не става.

Известно време в таксито цареше тишина. С висока скорост взеха левия завой към „Токио Тауър“.

– Извинете, – каза Кимура, – по канала ли да тръгна или по №1 „Кейхин“?

И двата маршрута бяха удобни в зависимост от целта в Кита Шинагава.

– Вземете магистралата. Оставете ме точно пред Шинбаба.

Един таксиметров шофьор може да се отпусне, щом узнае точно къде отива клиентът му. Кимура сви надясно при Фуда-но-цуджи.

Приближаваха кръстовището, което Кимура повече от месец не можеше да прогони от ума си. За разлика от Асакава, когото мислите за неуспеха преследваха постоянно, Кимура можеше да погледне на случката по-обективно. Не той беше отговорен за инцидента и нямаше угризения. Вината беше изцяло на другия и Кимура не би могъл да предотврати случилото се, каквото и да направеше. Беше превъзмогнал ужаса напълно. Един месец. Много време ли е това? Асакава две години не можеше да се отърси от кошмара си.

Все пак незнайно защо всеки път, когато минеше покрай това място, Кимура се чувстваше длъжен да разкаже какво се беше случило. Поглеждаше в огледалото и ако видеше, че пътникът спи, се отказваше. Иначе разказваше на всички без изключение. Сякаш се бе вманиачил.

– Преди около месец тук се случи ужасно нещо... Сякаш по поръчка светофарът превключи от жълто на червено. – Знаете ли, много странни неща се случват на този свят. Кимура се опита да привлече вниманието на клиента си, намеквайки за характера на историята. Асакава беше полузаспал, но рязко изправи глава и се заоглежда неспокойно. Гласът на Кимура го стресна и сега се опита да се ориентира къде се намират.

– Случаите на внезапна смърт нарастват ли? При младежите.

– А?

Изразът отекна в ушите на Асакава. Внезапна смърт... Кимура продължи.

– Ами... Случи се преди около месец. Седя си аз в таксито ето там и чакам светофарът да светне зелено. Изведнъж някакъв мотоциклетист се стоварва върху колата ми. Не беше като да кара и да се подхлъзне, а просто си стоеше и изведнъж – бам! И какво мислите стана след това?

Оказа се абитуриент на 19 години. Умря, идиотът. Казвам ви изкара ми ангелите. И линейка, и ченгета, и моето такси – нали разбирате, беше паднал към колата ми. Голяма работа беше, казвам ви.

Асакава не слушаше внимателно, но притежаваше интуицията на репортер с десетгодишен стаж. Инстинктивно си записа името на шофьора и фирмата.

– Начинът, по който умря, беше също толкова странен. Отчаяно се опитваше да си свали каската. Имам предвид, че се опитваше просто да я откъсне. Лежеше по гръб и се гърчеше. Отидох да се обадя за линейка и докато се върна, си беше отишъл.

– Къде казахте, че се е случило? – Асакава вече беше напълно буден.

– Ето там, виждате ли?

Кимура посочи към пешеходната пътека пред гарата. Гара Шинагава се намира в квартал Таканава на район Минато. Асакава отбеляза факта наум. Инцидент на това място попада под юрисдикцията на полицейското управление в Таканава. Прецени кой от контактите му можеше да му осигури достъп до местното управление. Това беше хубавото да работиш за голям вестник: имаха връзки навсякъде и понякога способността им да събират информация беше по-голяма от тази на полицията.

– Значи го определиха като внезапна смърт?

Не беше сигурен дали това е точният медицински термин. Попита бързо, без да си дава сметка защо случката го беше заинтригувала толкова...

– Невероятно, нали? Таксито ми стоеше абсолютно неподвижно. Онзи просто спря и падна върху него. Вината беше изцяло негова. Но трябваше да попълня доклад за инцидента и на косьм ми се размина да го впишат в досието ми за застраховката. Уверявам ви, беше голямо нещастие, стана изневиделица.

– Спомняте ли си точно в кой ден и час стана всичко това?

– Хе-хе, на материал за статия ли ви намирисва? Септември, само да си спомня – четвърти или пети. Часът мисля, че беше около единайсет вечерта.

В мига, в който го каза, сцената изплува пред очите на Кимура. Тежкия въздух, капещото масло от мотора. То приличаше на живо същество, докато се плъзгаше към канала. Светлини от фарове се отразяваха върху повърхността му, която се оформяше на тежки капки и безшумно се изливаше в канавката. Моментът, когато усещанията му

престанаха да му служат. После – шокът, отразен върху лицето на мъртвеца, облегнато на каската. Какво всъщност го е изненадало толкова?

Светофарът светна зелено. Кимура даде газ. От задната седалка се чуваше звук от химикалка върху хартия. Асакава си записваше. На Кимура му прилоша. Защо спомените му от случката оставаха толкова живи. Преглътна горчивата слюнка, която се беше надигнала, и притъпи гаденето.

– Каква казахте, че е причината за смъртта? – попита Асакава.

– Сърдечен удар.

Сърдечен удар? Това ли беше диагнозата на съдебния лекар? Не мислеше, че още използват този термин.

– Ще трябва да проверя това заедно с датата и часа – промърмори Асакава, докато си записваше. – С други думи, не е имал никакви външни наранявания?

– Точно така. Абсолютно никакви. Беше само шокът... Аз трябва да съм този, който е шокиран, нали?

– А?

– Така де... Мъртвият имаше изражение на абсолютна изненада.

Асакава усети как нещо прещраква в мозъка му; в същото време някакъв вътрешен глас отрече да има връзка между двата случая. *Просто съвпадение, това е всичко.*

Гара Шинбаба по теснолинейката Кейхун Кюко се изправи пред тях.

– На следващия светофар завийте наляво и спрете, моля.

Таксито спря и вратата се отвори. Асакава подаде две хиляди йени заедно с визитната си картичка.

– Името ми е Асакава. Работя за компанията „Дейли Нюз“. Бих искал да чуя повече за случилото се, ако нямате нищо против.

– Няма проблем – каза Кимура, доволен. Незнайно защо му се струваше, че това е негов дълг.

– Ще ви се обадя утре или в другиден.

– Искате ли да ви дам телефона си?

– Няма нужда. Записах името на фирмата ви, виждам, че е близо оттук.

Асакава слезе от таксито и тъкмо да затвори вратата, се спря за миг. Почувства неописуем ужас от мисълта, че това, което току-що бе чул, ще бъде потвърдено. *Май не бива да си навирам носа в странни случки. Може да се повтори провалът от миналия път.* Но след като веднъж любопитството му беше провокирано, не можеше просто така да го

подмине. Добре разбираше това. За последен път попита Кимура:

– Този човек се е мъчил от болка, опитвайки се да свали каската, нали?

ГЛАВА 3

Огури, редакторът, се мръщеше, докато слушаше разказа на Асакава. Спомни си го отпреди две години. Денем и нощем прегърбен над клавиатурата, като вманиачен се трудеше над биографията на гуруто Шоко Кагеяма, обобщаваща всичките му проучвания, та и повече. Нещо не беше наред с него тогава. Беше толкова обсебен, че Огури дори се опита да го прати на психоаналитик.

Част от проблема беше *моментът*. Преди две години цялата издателска индустрия претърпя безпрецедентен бум на окултното. Снимки на „духове“ бяха залели редакциите. Всички издания в страната бяха затрупани с истории и снимки на свръхестествени събития, от които нито едно не беше достоверно. Огури се беше чудил какво се случва. Смяташе, че разбира как е устроен светът, но просто не можа да намери смислено обяснение за подобно явление. Броят на информаторите, които изпълзяха и от най-малката дупка, беше направо абсурден. Няма да е преувеличение да се каже, че редакцията всеки ден се давеше в поща и всяка пратка беше свързана по някакъв начин с окултното. Не само „Дейли Нюз“ бе мишена на този потоп: всяко реномирано издание в Япония стана част от този необясним феномен. С въздишка по загубеното време проучваха набързо постъпилите материали. Както и се очакваше, повечето бяха анонимни, но се стигна до заключението, че не съществуваше един-единствен човек, който да изпраща множеството материали под фалшиви имена. По груби сметки излизаше, че около десет милиона души бяха изпратили писма на различни издателства. Десет милиона! Цифрата беше просто потресаваща. Самите случки не бяха толкова плашещи, колкото броят им. Всеки десети в страната беше изпратил по нещо. При все това сред тях нямаше нито един човек от бранша, нито приятел или роднина. Какво се случваше? Журналистите се почесваха по главата в недоумение. И тогава, преди някой да разбере какво става, писмата започнаха да секват. Странният феномен трая шест месеца и изведнъж, като насън, редакциите се върнаха към нормална работа и никога повече не получиха материал, свързан с подобно нещо.

Огури отговаряше за политиката на седмичното издание към

случващото се и трябваше да реагира. Реши да го игнорират. Подозираше, че искрата, подпалила лудостта, бе хвърлена от някои списания, които той наричаше „дрипите“. С публикациите на снимки и истории на читатели те бяха отприщили интереса на обществеността към подобни неща и процесът придоби чудовищни измерения. Разбира се, Огури съзнаваше, че не всичко може да се обясни така просто. Но все пак беше някакво разумно обяснение.

Накрая всички редактори начело с Огури решиха да оставят пощата неотворена и направо да я прашат на боклука. И така се справиха. Държача се, сякаш нищо не се случваше. Придържача към стриктна политика да не публикуват нищо, което да е свързано с окултното, и не обръщаха внимание на анонимните източници. Дали това свърши работа или не, но напливът от подобна поща започна да намалява. Точно тогава като глупак Асакава беше налял масло в стихващия огън.

Огури погледна строго Асакава. Щеше ли да повтори грешката си?

– Чуй ме сега.

Всеки път, като не знаеше точно какво да каже, Огури започваше така. Чуй ме сега.

– Знам какво си мислите, господине.

– Не казвам, че не е интересно. Не знам с какво ще се сблъскаме. Но виж. Ако това нещо прилича на миналия път, няма да ми хареса.

Миналия път. Огури все още смяташе, че този бум е бил замислен от някого. Мразеше окултното заради онова, което му беше причинило, и предубеждението му си оставаше същото и след две години.

– Не говоря за нещо мистично. Казвам, само че не може да е съвпадение.

– Съвпадение. Хм...

Огури зарови глава в ръцете си и се опита да си обясни случая.

Племенницата на съпругата на Асакава беше починала в дома си в Хонмоку около 23 часа на пети септември. Причината за смъртта беше „внезапен отказ на сърцето“. Тази година завършваше гимназия, беше само на седемнайсет. В същия ден, по същото време 19-годишен младеж на мотор беше умрял от същото нещо, докато чакал на светофар пред гара Шинагава.

– Прилича ми на съвпадение и нищо друго. Научаваш за това от шофьор на такси и се сецаш за племенницата на жена ти. Не е ли така?

– Напротив – заяви Асакава и нарочно направи лека пауза. После каза: – Младежът с мотора в момента, когато е умрял, се е мъчил да сваля каската си.

– ... Е, и?

– Томоко също – когато са открили тялото ѝ, сякаш е искала да си откъсне главата. Пръстите ѝ здраво са били заплетени в косата.

Асакава бе срещал Томоко няколко пъти. Като всяко момиче в гимназията, тя много се грижеше за косата си, като я миеше всеки ден и подобни неща. Защо едно момиче ще дърпа косата си по този начин? Всеки път, като си помислеше за това, Асакава си представяше някакво невидимо нещо, придружено от неопишуем ужас, който е изпитала.

– Не знам... Чуй ме сега. Сигурен ли си, че не се захващаш с това с предварителна настройка? Ако вземеш два нещастни случая, ако се вгледаш по-внимателно, ще откриеш прилики. Казваш, че и двамата са умрели от сърдечен удар. Сигурно много ги е боляло. Тя е дърпала косата, а той каската си... На мен ми звучи съвсем естествено.

Разбираше, че и това е възможно, но Асакава поклати глава. Нямаше да се предаде толкова лесно.

– Но, господине, тогава би трябвало да ги боли в гърдите. Защо са се дърпали за главата?

– Чуй ме сега. Някога имал ли си сърдечен удар?

– Ами... не.

– А питал ли си лекар за това?

– За какво?

– Дали човек, който получава инфаркт, не се дърпа за главата?

Асакава млъкна. Всъщност беше попитал лекар. Той му беше отговорил, *не мога да го изключа*. Уклончив отговор. *Все пак понякога се наблюдават противоположни реакции. Някои хора при сърдечен кръвоизлив чувстват дискомфорт в стомаха и главоболие*.

– Зависи от човека. Когато се мъчат над трудна математическа задача, някои се чешат по главата, други пушат. Някои дори могат да се чешат по корема.

Огури се завъртя в стола, казвайки това.

– Там е работата, че на този етап не можем да кажем нищо по случая, нали така? Няма място. Знаеш, заради случаите отпреди две години. Няма да докосваме подобна тема с лека ръка. Ако ни отървеше да спекулираме в печата с тази тема, тогава – да.

Може би е така. Може би редакторът имаше право – било е някакво невероятно съвпадение. В крайна сметка лекарят просто бе поклатил глава. Асакава го бе притиснал – наистина ли жертвите на сърдечен удар си дърпат косите? А той просто се намръщи и каза: Хм. Погледът му беше красноречив: никой от пациентите му не бе реагирал по този

начин.

– Да, господине. Разбирам.

В момента нямаше какво да направи, освен прилежно да отстъпи. Ако не можеше да открие някакво истинско доказателство за връзка между случаите, нямаше да убеди редактора. Асакава си обеща, че ако не може да изрови нищо, ще зареже всичко.

ГЛАВА 4

Асакава затвори телефона и остана така известно време – с ръка върху слушалката. В ушите му все още звучеше собственият му глас, ненужно развълнуван от събеседника му. Май няма да се справи. Човекът от другата страна на линията беше поел обаждането от секретарката си с доста надут тон, но когато чу предложението на Асакава, гласът му омекна. Сигурно в първия момент си помисли, че му се обаждат за реклама. После е пресметнал набързо възможните предимства, ако излезе статия за него.

Поредицата „Топ интервю“ започна през септември. Идеята беше да представя по един главен изпълнителен директор, който сам е изградил компанията си от нищото, препятствията, които е превъзмогнал и как го е постигнал. След като бе успял да си уговори час за интервюто, Асакава би трябвало да затвори телефона по-удовлетворен. Но нещо го тормозеше. Всичко, което щеше да чуе от този тузар, е все същата история за корпоративни битки, намеци за гениалност и как е издрапал по пътя нагоре... Ако Асакава не благодареше и не станеше, за да си тръгне, героичните разкази никога нямаше да свършват. Писнало му беше. Ненавиждаше онзи, който беше измислил този проект. Даваше си сметка, че списанието трябва да продава реклама, за да съществува, а такива статии създават възможност за това. Но него малко го интересуваше дали фирмата печели или губи пари. Трябва работата да е интригуваща. Колкото и лесна физически да е една работа, ако не изисква въображение, рано или късно ще те изтощи.

Асакава се отправи към архива на четвъртия етаж. Трябваше да прочете нещо и да събере материал за интервюто утре, но имаше друго, което го безпокоеше. Идеята за обективно случайна връзка между двата инцидента го беше завладяла. И точно тогава си спомни. Не знаеше откъде ще започне, но един въпрос вече се оформи в ума му, докато мислите му блуждаеха около тона на богаташа.

Наистина ли имаше само два случая на необяснима внезапна смърт около 23 часа на пети септември?

Ако има и други сходни случаи, значи възможността да са случайни съвпадения се свежда до нула. Асакава реши да прегледа вестниците от началото на септември. Част от работата му се състоеше в това да четете вестниците от край до край. Но той четеше само заглавията на местните новини и затова беше повече от вероятно нещо да му убягнало. Усещаше, че точно това е станало. Струваше му се, че преди около месец в ъгъла на една страница беше попаднал на доста странно заглавие. Малка статийка на страницата отляво. Спомняше си, че бе прочел заглавието и си бе казал ха, но точно тогава някой го извика и толкова се бе отплеснал в работа, че така и не я дочете.

С детско нетърпение започна търсенето на сутрешното издание от шести септември. Беше сигурен, че попадна на следа. Четенето на стари вестници в сумрака на архива му даваше такова удовлетворение, каквото никога не можеше да му осигури интервюирането на някакъв надут пуюк. Това повече му прилягаше, отколкото да тича насам-натам и да се занимава с разни хора.

Вечерното издание от седми септември – ето там беше публикацията, точно на мястото, което си спомняше. Натикано в ъгъла до репортаж за потънал кораб, отнел живота на 34 души. Заемаше дори по-малко място, отколкото си мислеше. Нищо чудно, че го бе подминал. Асакава свали очилата си, зарови глава във вестника и зачете.

МЛАДА ДВОЙКА ЗАГИВА ОТ НЕЕСТЕСТВЕНА СМЪРТ В КОЛА ПОД НАЕМ

В 6,15 ч. сутринта на седми септември младо момче и момиче са открити мъртви на предните седалки на кола, паркирана на празен парцел в Ашина, Йокосука, близо до черен път. Трупите са били открити от шофьор на камион, който е минавал наблизко и е съобщил в полицейското управление на Йокосука.

Самоличността на двамата е била установена: ученик в училище за подготовка за колеж от Шибуя, Токио (на 19 г.), и ученичка в частно девическо училище от Осого, Йокохама (на 17 г.). Два дена по-рано момчето е наело колата от агенция в Шибуя.

Когато са били открити, колата е била заключена, а ключът бил в стартера. Вероятният час на смъртта е между късните часове на 5-и и рано сутринта на 6-и. Прозорците са били затворени и

се смята, че двамата са заспали и са се задушили. Версията за свръхдоза наркотици, за да извършат любовно самоубийство, също не е отхвърлена. Точната причина още не е установена. Все още няма подозрения за убийство.

Това беше всичко, но Асакава знаеше, че успя. Първо, момичето е посещавало частно девическо училище в Йокохоама, също като племенницата му Томоко. Момчето, което е наело колата, е било на деветнайсет и е посещавало подготвително училище за колеж, също като моториста. Предполагаемият час на смъртта е практически същият, а причината – пак неизвестна.

Не може да няма връзка между тези четири смъртни случая. Нямаше да е трудно да се открият точни съвпадения. Все пак Асакава работеше за огромна новинарска агенция – не му липсваха източници на информация. Направи копие на статията и се запъти обратно към редакцията. Чувстваше се, сякаш е открил съкровище, все ускоряваше крачка. Едва дочака асансьора.

Прес клубът на кметство Йокосука. Йошино седеше зад бюрото си и пишеше нещо с химикалка. Когато магистралата не е натоварена, можеш да стигнеш от тук до главния офис в Токио за около час. Асакава застана зад него и го извика.

– Хей, Йошино.

Не се бяха виждали от година и половина.

– А? О, Асакава! Какво те води в Йокосука? Заповядай, седни.

Той издърпа един стол и покани Асакава. Беше с няколкодневна брада, което му придаваше орфан вид, но това не му пречеше да е много внимателен към другите.

– Зает ли си?

– Може да се каже.

Двамата се познаваха от времето, когато Асакава още работеше в местната редакция, а Йошино беше постъпил три години по-рано. Сега беше на трийсет и пет.

– Обадих се в офиса в Йокосука. Така разбрах, че си тук.

– Защо? Трябвам ли ти за нещо?

Асакава му подаде статията. Йошино се вторачи доста дълго. Понеже той беше авторът, трябваше да си спомни за какво става дума още щом я зърнеше. Застина, напрегнал всички нерви. Сякаш предъвкваше: припомняше си какво бе написал и го смилаше.

– Какво за случая?

Беше придобил сериозно изражение.

– Нищо специално. Просто исках да науча повече подробности.

Йошино се изправи.

– Добре. Да отидем някъде да пийнем по един чай или нещо такова.

– Имаш ли време за това? Надявам се, не те прекъсвам.

– Няма страшно. Това е по-интересно от занимаието ми в момента.

До кметството имаше малко кафене, където можеше да си поръчаш кафе за 200 йени. Йошино седна и веднага извика в посока към щанда:

– Две кафета, моля.

После се обърна към приятеля си, приведе се по-близо.

– Тъй. И ти трябва да ми кажеш нещо. Защо от главния офис се интересуват от случая?

Асакава не беше готов да хариже темата. Искаше да я запази за себе си. Ако спец като Йошино я надуши, тутакси ще се втурне и ще обе-ре лаврите. Асакава набързо скалъпи лъжа.

– Без определена причина. Племенницата ми е била приятелка с момичето и постоянно ме тормози за информация – знаеш, за инцидента. И тъй като бях наблизил...

Нескопосана лъжа. Стори му се, че Йошино го изгледа подозрително и се отдръпна назад притеснен.

– Наистина ли?

– Да, ами тя е ученичка в гимназията. Не само, че приятелката ѝ е мъртва, а пък и тези странни обстоятелства. Постоянно ме тормози. Умолявам те. Разкажи ми подробностите.

– Е, какво искаш да знаеш?

– Определиха ли въобще причината за смъртта? Йошино поклати глава.

– Казват, че сърцата им просто изведнъж спрели. Няма представя защо.

– Ами версията за убийство? Удушаване например.

– Невъзможно. Няма охлузвания по вратовете.

– Наркотици?

– Не са открити при аутопсията.

– С други думи, случаят не е решен.

– По дяволите, не. Няма какво да му се решава. Не е убийство, дори не е и нещастен случай. Умрели са от някакво заболяване, някакво нещастие, само това е. Точка по въпроса. Дори няма и разследване.

Беше грубо да се представят нещата така. Йошино се облегна назад.

– А защо не са публикували имената им?

– Защото са непълнолетни. А и има вероятност да е било самоубийство от любов.

В този момент Йошино изведнъж се усмихна като че ли се сети за нещо, и отново се наведе напред.

– Знаеш ли – за момчето. Джинсите и боксерките му са били смъкнати до коленете. На момичето също – и нейните бикини са били до коленете.

– Значи, искаш да кажеш, че е било *coitus interruptus*?

– Не казах, че са го правили. Тъкмо са се приготвяли да го направят. Тъкмо са се канили малко да полудуват и, бам! Ето това е станало – Йошино плесна с ръце за по-голям ефект.

– Какво е станало?

– Хайде, Асакава, признай си. Имаш нещо. Искам да кажа, нещо, което е свързано със случая. Нали?

Асакава не отговори.

– Мога да пазя тайна. Няма и да ти открадна темата. Просто интересува ме случаят.

Асакава продължаваше да мълчи.

– Още ли ще ме държиш в напрежение?

Да му кажа ли?... Не мога. Не трябва да казвам нищо. А лъжите не вършат работа...

– Съжалявам, Йошино. Можеш ли да изчакаш още малко? Сега не мога да ти кажа. Но след два или три дни – да. Обещавам.

Върху лицето на Йошино се изписа разочарование.

– Щом казваш, приятелю...

Асакава го погледна, молейки го да продължи разказа.

– Е, трябва да приемем, че нещо се е случило. Момче и момиче се задушават точно когато се готвят да го направят? Това дори не е смешно. Предполагам са заели поза по-рано и точно тогава ги е хванало, но няма следи. Разбира се, има отрови, които не оставят следи, но не можем да си представим как двама ученици ще се докопат до нещо такова. Колата е била паркирана на обрасло парче земя в малка клисура, близо до черен път, който води от Ашина до връх Окузу. Минаващите коли са можели, да зърнат само за миг отраженията на стоповете им. Не е чудно защо момчето, което е карало, е избрало точно това място. По тъмно почти никакви коли не са използвали пътя, а и гъсто растящите дървета за прикритие са създавали перфектното място за палавата млада двойка.

После, имаш момчето със забита глава между волана и страничното стъкло. Междувременно главата на момичето е между вратата и седалката. Така са умрели. Видях как ги изваждат от колата със собствените си очи. И двата трупа се строполиха, щом отвориха вратите. Сякаш в момента на смъртта някаква сила ги е бутала отвътре, не е спряла, когато са умрели, а е продължила да натиска трийсет часа, докато полицаите отварят колата, и тогава изхвърчат навън. Следиш ли мисълта ми? Колата е била с две врати, от онези, които не можеш да заключиш, ако ключът е все още вътре. Ключът е бил на стартера, а вратите... е, досещаш се. Колата е била като запечатана. Трудно можеш да повярваш, че някаква сила отвън им е повлияла. И как мислиш, че са изглеждали лицата им? И двамата са били уплашени. Лицата им бяха изкривени от ужас.

Йошино спря, за да си поеме въздух. Чу се усилено преглъщане. Не се разбра кой точно от двамата преглътна слюнката си.

– Помисли малко. Да предположим за миг, че някакъв ужасяващ звяр е излязъл от гората. Щяха да се изплашат и щяха да се гушнат един в друг. Дори ако не той, момичето определено щеше да се вкопчи в него. Все пак са били гаджета. А вместо това гърбовете им са опрени във вратите, сякаш са се опитвали да избягат колкото се може по-надалеч един от друг.

Размаха ръце, сякаш се предава.

– Абсолютно нищо не разбирам.

Ако не беше потъналият кораб в Йокосука, може би щяха да отредят по-голямо място на статията. И ако бяха, със сигурност щеше да има много читатели, които да се опитат да разгадаят мистерията, да си играят на детективи. Но... Но. Имаше споразумение между следователите и всички, оказали се на мястото. Всички си мислеха за почти едно и също нещо, и а-ха да го изкажат, но не го сториха. Такъв тип споразумение. Дори да е изключено двама млади хора да умрат от инфаркт едновременно, дори и никой от служителите да не го вярваше, всички повтаряха тази медицинска лъжа. Не че се страхуваха да станат за смях, а защото не е научно доказано. Просто чувстваха, че ще се въвлечат в неопишуем ужас, ако го признаят. По-удобно е да се спреш на научното обяснение, независимо колко е неубедително.

Тръпки преминаха по гърба и на двамата едновременно. Не е чудно, че си мислеха за едно и също нещо. Тишината потвърждаваше предчувствието, което се зараждаше в гърдите им. *Не е свършило – тепърва започва.* Независимо от науката, хората дълбоко в себе си знаят, че има неща, които тя не може да обясни.

– Когато са ги открили... къде са били разположени ръцете им? – неочаквано попита Асакава.

– На главите им. Или, по-скоро, покривали са лицата си с ръце.

– Да не би да са си дърпали косите, ето така? За да покаже, Асакава сам издърпа косата си.

– А?

– С други думи, дърпали ли са си главите или косите, или нещо такова?

– Не. Едва ли.

– Ясно. Мога ли да взема имената и адресите им, Йошино?

– Разбира се. Но не забравяй за обещанието си.

Асакава се усмихна и кимна, а Йошино се изправи. Като стана, бутна масата и кафето им се разля. Йошино дори не беше докоснал своето.

ГЛАВА 5

Асакава продължи да проучва миналото на четирите жертви винаги, щом можеше – бе толкова зает, че не напредваше, колкото му се искаше. Една седмица измина незабелязана, настъпи нов месец и августовската дъждовна влага, и септемврийската жега вече се превърнаха в далечен спомен, изместен от хладната есен. От известно време нищо не се бе случвало. Откакто се зарече да чете всяка дума от вестниците, Асакава не бе се натъквал на нищо сходно на случките. Дали нещо ужасно бавно и сигурно се приближаваше, а той не можеше да го види? Но колкото повече време минаваше, толкова повече вярваше, че четирите смъртни случая нямат нищо общо и са просто съвпадение. А и оттогава не беше виждал Йошино. Той сигурно също беше забравил всичко. Ако не беше така, досега щеше да му се е обадил.

Когато ентузиазмът му да разгадае случая отслабваше, Асакава изваждаше четири карти от джоба си и си напомняше, че не би могло да е съвпадение. На картите беше написал имената на загиналите, адресите и допълнителна информация за тях, на оставащото място планираше да напише какво са правили през месеците август и септември, живота им и каквото друго изрови.

КАРТА №1:

ТОМОКО ОИШИ

Дата на раждане: 21.10.1972

Девическо училище „Кейсей“,
последна година, възраст: 17
Адрес: 1–7 Мотوماки, Хонмоку, квартал Нака, Йокохама
Точно в 23 часа на 5 септември: умира на пода в кухнята
В къщи, родителите ги няма. Причина за смъртта:
внезапен отказ на сърцето

КАРТА № 2:

ШУИЧИ ИУАТА

Дата на раждане: 26.5.1971

Подготвително училище „Ейшин“,

първа година, възраст: 19

Адрес: 1-5-23 Ниши Наканобу, Хонмоку, квартал Нака,
Йокохама

22,54 ч., 5 септември: пада и умира на кръстовище пред гара
Шинагава. Причина за смъртта: сърдечен инфаркт

КАРТА №3:

ХАРУКО ЦУДЖИ

Дата на раждане: 12.1.1973

Девическо училище „Кейсей“, последна година, възраст: 17

Адрес 5–19 Мори, квартал Исого, Йокохама

Късно вечерта, 5 септември (или рано следващата сутрин):
умира в кола до черен път в подножието на връх Окусу. Причина
за смъртта: внезапен отказ на сърцето

КАРТА № 4:

ТАКЕХИКО НОМИ

Дата на раждане: 4.12.1970

Подготвително училище „Ейшин“, втора година, възраст: 19

Адрес: 1-10-4 Уехара, квартал Шибуйа, Токио

Късно вечерта, 5 септември (или рано следващата сутрин):
умира с Харуко Цуджи в кола в подножието на връх Окусу. При-
чина за смъртта: внезапен отказ на сърцето

Томоко Оиши и Харуко Цуджи са ходели в едно училище и са били приятелки; Шуичи Иуата и Такехико Номии са учили в едно и също подготвително училище и са били приятели: това беше ясно и преди, проучването само го потвърди. От простия факт, че Цуджи и Номии са били в

колата към връх Окусу в Йокосука вечерта на 5 септември, става ясно, че ако не са били гаджета, то поне са излизали заедно. Когато беше попитал приятелите й, научи, че тя се е срещала с момче от подготвителното училище в Токио. Въпреки това все още не знаеше как и кога са се запознали. Подозираше, че Оиши и Иуата също са се срещали, но нямаше как да го потвърди. В такъв случай какво можеше да свърже четиримата? Били са твърде близки, за да е случайна срещата им с това странно същество. Може би е имало някаква тайна, която са знаели само четиримата, и заради това са умрели... Асакава се опита да даде по-научно обяснение: може би четиримата са били на едно и също място и са се заразили с вирус, който атакува сърцето.

Хайде стига. Асакава поклати глава. Вирус, който причинява внезапен отказ на сърцето. Как не.

Изкачи стълбите и си мъкнаше: вирус, вирус. Наистина трябва да потърси научно обяснение. Поне звучи по-реалистично, отколкото да си представя, че зад всичко стои нещо свръхестествено, и нямаше да предизвика насмешки. Ако на Земята все още не е открит такъв вирус, може да е паднал с някой метеорит. Или пък е бил създаден като биологическо оръжие и са го изпуснали. Не бива да пренебрегва тази възможност. Разбира се. Опита да разсъждава за него като за вирус. Не че това щеше да удовлетвори съмненията му. Защо всички бяха умрели с удивени изражения? Защо Цуджи и Томи са умрели на различни страни в малката кола, сякаш са се опитвали да избягат един от друг. Защо аутопсиите не бяха разкрили нищо? Възможността за откраднатото оръжие вирус щеше да отговори поне на третия въпрос. Би трябвало да има заповед да се мълчи по случилото се. Ако развие тази хипотеза, може да направи заключението, че щом няма други жертви, значи вирусът не се предава по въздуха. А също и по кръвен път като СПИН, или пък беше слабо заразен. Но по-важното е къде са го прихванали? Трябва да се върне и пак да провери всичките им занимания през август и септември и да търси местата и времето, когато са били заедно. Нямаше да е лесно, щом са замлъкнали завинаги. Ако срещата им е била тайна само между четиримата и за нея не знаят нито родители, нито приятели, ще е невъзможно да открие нещо. Но знаеше, че имат някакво място, време, нещо общо помежду си. Пред компютъра Асакава прогони неизвестния вирус от мислите си. Извади бележките, които току-що беше си направил, за да обобщи съдържанието на касетата, която беше записал. Трябва да свърши статията днес. Утре, в неделя, той и жена му Шизу щяха да посетят сестра й, Йошими Оиши. Искаше да види с очите си къде е

починала Томоко, да усети атмосферата. Съпругата му се беше съгласила да утеши съкрушената си сестра; не подозираше за истинските мотиви на мъжа си.

Асакава започна да чука по клавишите, преди да измисли добро изложение.

ГЛАВА 6

Шизу се срещна с родителите си за пръв път от един месец. Откакто беше починала внучката им Томоко, те идваха, когато могат, от дома си в Ашикага. Не само за да утешат дъщеря си, но и те самите да бъдат утешени. Шизу разбра това едва днес. Заболя я сърцето, като видя опечалените лица на старите си родители. Преди имаха трима внуци: Томоко – от най-голямата им дъщеря Йошими, Кеничи – синът на втората им дъщеря Казуко, и дъщерята на Шизу – Йоко. По едно внуче от всяка дъщеря – не беше често срещано явление. Томоко беше първата им внучка и лицата им светваха, щом я зърнеха; обичаха да я глежат. Сега бяха толкова депресирани, че не можеше да се каже кой скърбеше повече, те или родителите ѝ.

Явно внуците наистина означават много.

Шизу тъкмо беше навършила трийсет тази година. Можеше само да се постави на мястото на сестра си и да си представи, че е загубила собственото си дете. Но не можеше да се направи сравнение между Йоко, която е на година и половина, и Томоко, която почина на седемнайсет. Нямаше представа как всяка изминала година ще задълбочава любовта ѝ към детето ѝ.

Малко след три на обяд родителите ѝ започнаха да се готвят обратно за Ашикага.

Шизу едва прикриваше изумлението си. Мъжът ѝ, който постоянно твърдеше, че е прекалено зает, сам бе предложил да направят това посещение. Той, същият, който не бе дошъл на погребението, защото имал да предава статия. И ето вече почти беше време за вечеря, а той не даваше и най-малък знак да си тръгват. Беше срещал Томоко само няколко пъти, едва ли си е говорил дълго с нея. Едва ли е запазил много спомени за починалата.

Шизу потупа леко Асакава по коляното и му прошепна в ухото:

– Скъпи, сигурно е време...

– Погледни Йоко. Спи ѝ се. Може да я оставим да подремне малко

тук.

Бяха довели и дъщеря си. Наистина беше й време за сън. Тя бе започнала да примигва, сякаш всеки момент ще заспи. Но ако я оставят да си легне, трябва да прекарат още два часа в тази къща. За какво щяха да си говорят толкова време със скърбящата й сестра и съпруга й?

– Може да спи и във влака, не мислиш ли? – каза Шизу, като понижил глас.

– Последния път нервничеше и беше отвратително по целия път до къщи. Не, мерси.

Когато на Йоко й се доспиваше сред непознати, ставаше много раздразнителна. Махаше на всички посоки с малките си ръце и крака и създаваше много грижи на родителите си. Ако й се караха, нещата само се усложняваха – нямаше да се успокои, освен, ако не легне да спи. В такива моменти Асакава изключително се притесняваше от наблюдаващите го хора и започваше да се муси, сякаш главната причина за крясъците на дъщеря му беше той. Укорът в погледа на другите пътници винаги го караше да се задушава от неудобство.

Шизу не искаше да вижда мъжа си да стиска нервно зъби.

– Добре, щом казваш.

– Страхотно. Да видим дали ще заспи горе.

Йоко лежеше в скута на майка си, с полузатворени очи.

– Ще я занеса – каза той, като я галеше по бузата с обратното на дланта си.

Думите звучаха странно от устата на Асакава, който почти никога не помагаше с бебето. Може би е размислил, след като видя тъгата на родителите, загубили детето си.

– Какво ти става? Плашиш ме.

– Не се притеснявай. Струва ми се, че веднага ще се унесе. Остави на мен.

Шизу подаде бебето.

– Благодаря. Жалко, че не си такъв винаги.

Щом я вдигнаха от прегръдката на майка й и попадна при баща си, Йоко се смръщи, но още преди да заплаче, заспа. Асакава изкачи стълбите, като внимателно люлееше дъщеричката си.

Горният етаж се състоеше от две стаи в японски стил и от една в западен – тази на Томоко. Остави Йоко на футона в японската стая, която гледаше на юг. Дори не трябваше да чака, докато заспи.

Асакава се измъкна от стаята, послуша се какво става долу, после влезе в спалнята на Томоко. Чувстваше се малко виновен, влизайки в

стаята на едно мъртво момиче. Това беше едно от нещата, които презираше. Но го правеше в името на благородна кауза – победата над злото. Нямаше избор. Мразеше се за това, че винаги се хващаше за нещо привидно приемливо, за да оправдае постъпките си. Но сам си възрази: не го правеше заради статия – просто искаше да разбере къде четиримата са били заедно. Съжалявам.

Отвори шкафчетата на бюрото ѝ. Нормалният асортимент от принадлежности, които всяко момиче от гимназията има – добре подредени. Три паспортни снимки, кутия за боклучета, писма, тефтерче, комплект за шиене. Дали родителите бяха подредили нещата ѝ след смъртта ѝ? Едва ли. Сигурно по природа си е била прибрана. Надяваше се да открие дневник – щеше да му спести много време. *Днес се срещнах с Харуко Цуджи, Такехико Номи и Шуичи Иуата и ние...* Ако само можеше да открие нещо подобно... Взе един тефтер от полицата и го разлисти. Възшност намери един момичешки дневник навътре в чекмеджето, но там имаше само няколко самотни записки отпреди доста време.

На рафта до бюрото нямаше книги, а кутия с гримове на червени цветя. Отвори още едно чекмедже. Само някакви евтини аксесоари. Много на брой не съответстващи обещи – явно е имала навика да губи по една от всеки чифт. Джобно гребенче с останали няколко черни косъма на него.

Като отвори гардероба ѝ, го удари уханието на гимназистка. Беше претъпкан с шарени рокли и поли. Вероятно родителите ѝ още не бяха решили какво да правят с дрехите, все така носещи аромата ѝ. Асакава наостри уши, за да чуе какво става долу. Не знаеше какво щяха да си помислят, ако го заварят тук. Не се чуваше шум. Сигурно жена му и сестра ѝ още си говореха. Той претърси всеки един от джобовете на дрехите. Кърпички, билети за кино, дъвки, калъф за транспортни карти. Разгледа я: карта за отсечката между Ямате и Цуруми, студентска карта и някаква друга карта. Имаше име: нещо си Нонояма. Не беше сигурен как да произнесе йероглифите на първото име – Юки може би?

От тях не можеше да се разбере дали е мъж или жена. Защо имаше карта на друг човек у нея? Чу стъпки по стълбите. Прибра картата в джоба си, върна калъфа, където го намери, и затвори гардероба. Излезе в коридора точно когато се показва майката на Томоко.

– Извинявай, има ли тук тоалетна?

Ходеше бавно, сякаш му се налагаше да я посети.

– Там, в дъното на коридора.

Май нищо не заподозря.

- Йоко спи ли като добро момиченце?
- Да, благодаря. Съжалявам, че така ви затрудняваме.
- О, не, няма нищо.

Тя се поклони леко и влезе в японската стая, придържайки колана на кимоното си.

В банята Асакава извади картата. На нея пишеше „Клубна членска карта «Пасифик Ризортс»“. Под това стоеше името Нонояма, членският номер и датата на валидност. Обърна я. Пет условия за членство, в ситен шрифт, плюс името и адресът на компанията. Клуб „Пасифик Ризортс, Инк.“, 3–5 Коджимаци, район Чийода, Токио. Тел. номер: (03) 261–4922. Ако не я е намерила или откраднала, сигурно я е взела назаем от този Нонояма. Защо? За да използва съоръженията на „Пасифик Ризортс“, разбира се. Кое точно и кога?

Не можеше да телефонира от къщата. Каза, че отива да купи цигари, и изтича до един уличен автомат. Набра номера.

- „Пасифик Ризортс“, как мога да ви помогна?

Гласът беше на млада жена.

– Искам да знам какви съоръжения мога да ползвам с членска карта.

Гласът не отговори веднага. Може би имаха толкова много, че не можеше да ги изброи всичките.

- Така де... имам предвид... за една нощувка – допълни.

Щеше вече да знае, ако четиримата бяха отсъствали за две или три нощи. Щом все още не беше открил нищо, това означаваше, че трябва да ги е нямало за не повече от една нощ. Томоко би могла лесно да излезе, ако излъже родителите си, че отива да спи у приятелка.

– Имаме пълен комплект съоръжения в „Пасифик Ризортс“ в Южен Хаконе – каза тя делово.

- По-специално, какви развлечения предлагате там?

– Разбира се, господине. Имаме голф, тенис и други спортове, както и басейн.

- А отдавате ли квартири?

– Да, господине. Освен хотел, „Пасифик Ленд“ има и хижи „Вила Лог“ – група от вили под наем. Да ви изпратя ли брошурата ни?

- Да. Моля.

Преструваше се на потенциален клиент с надеждата по-лесно да извлече информация от нея.

- Хотелът и вилите достъпни ли са за не членове?

- Разбира се, на цени за не членове.

– Разбирам. Бихте ли ми дали телефона? Може да дойда да разгледам.

– Мога веднага да уредя резервация, ако желаете.

– Не, аз, хм, може да пътувам оттам в скоро време и ако реша да се отбия... Може ли само телефонния номер?

– Един момент, моля.

Докато чакаше, Асакава извади тефтерче и химикалка.

– Записвате ли?

Жената му продиктува два единайсет цифрени номера. Селищните кодове бяха дълги – мястото бе затънтено. Асакава ги записа.

– Искам да ви попитам още нещо. Къде се намират другите ви курорти?

– Имаме същите напълно оборудвани почивни станции на езерото Хамана и в Хамджима, префектурата Мие.

Прекалено далече! Ученици не биха тръгнали на такъв дълъг път.

– Разбирам. Всичките са на Тихия океан, както подсказва името.

После жената започна да описва всички прекрасни предимства за членовете на клуб „Пасифик Ризортс“; Асакава слушаше любезно, докато най-накрая не я прекъсна:

– Страхотно. Сигурен съм, че останалото мога да науча от брошурата. Ще ви дам адреса си, за да можете да я изпратите.

Даде ѝ го и затвори. Докато слушаше описанието, си помисли, че няма да е толкова лошо да се запише, ако може да си го позволи.

Беше минал един час, откакто Йоко беше заспала, а родителите на Шизу вече се бяха прибрали в Ашикага. Тя самата миеше чиниите, за да отмени сестра си, която не се чувстваше добре. Асакава пъргаво помогна, като пренесе чиниите от хола.

– Какво ти става днес? Държиш се странно – каза Шизу, без да прекъсва миенето. – Сложи Йоко да легне, сега помагаш в кухнята. Да не би да отваряш нова страница? Ако е така, надявам се да е за дълго.

Асакава се беше умислил и не искаше да го безпокоят. Искаше му се жена му да съответства на името си, което означаваше „мълчалива“. Най-добрият начин да затвориш устата на една жена е да не ѝ отговаряш.

– О, между другото, сложи ли ѝ пелена, преди да легне? Не искаме да се напикае на чуждо място, нали?

Асакава не обърна внимание на въпроса, а заоглежда стените в кухнята. Томоко беше умряла тук. Имало е счупени стъкла и локва от кола, когато са я намерили. Сигурно е била нападната от вируса точно преди

да си пийне кола от хладилника. Асакава отвори хладилника, повтаряйки нейните действия. Представи си, че държи чаша и се престори, че пие.

– Какво правиш?

Шизу го гледаше с широко отворена уста. Асакава продължи: все така преструвайки се, че пие, и погледна зад себе си. Когато се извърна, пред него се изправи стъклена врата, разделяща кухнята и хола. Върху нея се отразяваше флуоресцентната лампа над мивката. Може би, защото още беше рано и в хола беше светло, стъклото отразяваше само светлината, но не и лицата на хората от тази страна. Ако от другата страна е било тъмно, а от тази – светло, както е било онази нощ, когато тук е стояла Томоко... Стъклената врата щеше да е като огледало – отразяваше кухнята и изкривеното от ужас лице на момичето. Асакава прие стъклото едва ли не за свидетел. То може да е и прозрачно, и да отразява, в зависимост от взаимодействието на светлина и мрак. Точно в този момент чува Йоко да плаче. Беше будна.

– Йоко се събуди.

Шизу избърса ръцете си. Дъщеря им не плачеше толкова силно, когато се будеше. Тя избърза към горния етаж.

Докато тя излизаше, дойде Йошими. Асакава ѝ подаде картата, която бе намерил.

– Беше паднала под пианото.

Говореше небрежно и зачака реакцията. Йошими взе картата и я обърна.

– Странно. Какво прави тук? Поклати глава учудена.

– Може ли Томоко да я е взела от приятел, как мислиш?

– Но аз не съм чувала това име. Не мисля, че е имала приятел с това име.

Йошими погледна Асакава много притеснена.

– Боже мой. Това изглежда важно. Кълна се, това момиче...

Изведнъж млъкна. Дори и най-малкото нещо можеше да съживи мъката ѝ. Асакава се поколеба, преди да пита, но го направи.

– Хм, дали Томоко и приятелите ѝ не са ходили през лятото в този курорт?

Йошими поклати глава. Имаше доверие в дъщеря си. Томоко не би излъгала, че ще спи у някоя приятелка. Освен това учеше за изпитите си. Асакава разбираше как се чувства Йошими. Реши да не разпитва повече за Томоко. Едва ли ученичка в гимназията с приближаващи изпити ще каже на родителите си, че ще наеме вила с приятеля си. Щеше да

излъже и да каже, че ще учи у някоя приятелка. Родителите ѝ нямаше как да знаят.

– Ще намеря собственика и ще я върна.

Йошими наклони мълчаливо глава. Мъжът ѝ я извика от хола и тя бързо излезе от кухнята. Съкрушеният баща седеше пред наскоро поставен будистки олтар и говореше на снимките на дъщеря си. Гласът му беше странно весел. Това потисна Асакава. Явно бащата още отричаше загубата. Асакава можеше само да се моли за него.

Беше установил едно нещо. Ако лицето Нонояма наистина беше услужило на Томоко с картата, то тогава тя или той щеше да се свърже с родителите ѝ, за да си я поиска обратно. Но майката не знаеше нищо за нея. Дори да беше част от фамилно членство с отстъпка, вноските бяха твърде високи, за да остави картата не потърсена. Какво означаваше това? Асакава стигна до следното заключение: този Нонояма беше услужил на някого от другите трима, на Иуата, Цуджи или Номи. Някак си е попаднала в Томоко. Нонояма би трябвало да се свърже с родителите на човека, на когото я е дал. Те ще претърсят принадлежностите на детето си и няма да я намерят. Картата бе тук. Ако Асакава се свърже с родителите на останалите трима, може да разбере адреса на Нонояма. Трябва веднага да се обади, довечера. Ако не попадне на следа, едва ли картата ще помогне да се разбере къде и кога четиримата са били заедно. На всяка цена искаше да се срещне с Нонояма и да чуе какво ще каже. Ако трябва, може да намери начин да разбере адреса по членския номер. Да пита „Пасифик Ризортс“ направо, няма да е от полза, но някоя от връзките на вестника му щеше да свърши работа.

Някой го викаше. Далечен глас.

– Скъпи... Скъпи...

Разтревоженият глас на жена му се смесваше с плача на бебето.

– Скъпи, можеш ли да дойдеш за минутка?

Асакава дойде на себе си. Вече едва си спомняше за какво си мислеше преди малко. Имаше нещо особено в начина, по който плачеше дъщеря му. Чувството му се засили, докато изкачваше стълбите.

Прогони размишленията си. Изведнъж осъзна, че има нещо странно в плача на детето му. Втурна се по стълбите с тревогата, че нещо се е случило.

– Какво има? – попита жена си осъдително.

– Нещо не е наред с Йоко. Мисля, че нещо ѝ се е случило. Плачът ѝ не е като друг път. Мислиш ли, че е болна?

Асакава сложи тъка на челото ѝ. Нямаше температура. Но

ръчичките ѝ трепереха. Спазмите се разпространяваха по цялото тяло и гърба ѝ. Лицето ѝ беше зачервено, а очите здраво стиснати.

– От колко време е така?

– Това е, защото се е събудила сама и не е имало никой до нея.

Бебето често плачеше, когато се събудеше, а майка ѝ я нямаше наблизо. Но винаги се успокояваше, когато тя идваше и я вземеше. Ако едно бебе плаче, то иска нещо, но какво... Опитваше се да им каже нещо. Не беше просто непослушна. Ръцете ѝ бяха покрили напълно лицето... и трепереха. Това беше. Детето умираше от страх. Йоко извърна лице и леко разтвори юмручета: сякаш се опитваше да посочи напред. Асакава погледна в тази посока. Там имаше колона. Вдигна поглед. На около трийсет сантиметра от тавана висеше маска с размерите на юмрук, на ханная – женски демон. От маската ли се страхуваше детето?

– Я погледни – каза Асакава и посочи с брадичка. Едновременно погледнаха към маската, а после един към друг.

– Не е възможно. От демона ли я е страх?

Асакава се изправи. Свали маската от гредата, на която беше закачена, и я постави с лице надолу върху гардероба. Там Йоко не можеше да я види. Изведнъж тя спря да плаче.

– Какво има, Йоко? Лошото чудовище ли те изплаши?

Шизу се успокои, след като разбра какво става, и доволна потърка бузата си в тази на детето. Асакава не се успокои толкова лесно. Поради някаква причина не искаше да стои повече в тази стая.

– Хей. Хайде да тръгваме – подкани жена си.

Същата вечер, щом се върнаха от дома на Оиши, веднага се обади на семействата на Цуджи, Номи и Иуата поред. Попита всички дали не им се е обаждал някой от познатите на децата им във връзка с членска карта за курорт. Последният човек, с когото говори, майката на Иуата, му даде дълъг и несвързан отговор:

– Обади се някой, който каза, че е посещавал същото училище като сина ми, по-голямо момче, каза, че е дал на сина ми курортната си карта, дали може да си я получи... Аз претърсих всички ъгли на стаята на сина ми, но не можах да я открия. Оттогава се притеснявам за това.

Незабавно поиска телефона на Нонояма и го набра.

Както се предполагаше, Нонояма се беше засякъл с Иуата в последната неделя от август и му беше услужил с картата. Момчето бе казало, че ще замине с момиче от гимназията, с което се среща. *Лятната ваканция почти свърши, нали знаеш. Искам да си изкарам кефа, преди да е изтекла, иначе няма да мога да се стегна и да уча за изпитите.*

Нонояма се беше изсмял на това. *Учениците в подготвителните училища по принцип не трябва да имат лятна ваканция.*

Последната неделя на август беше 26-и. Ако са отишли някъде, трябва да е било на 27-и, 28-и, 29-и или 30-и. Асакава не знаеше как е в подготвителното училище, но за момичетата от гимназията срокът почва на първи септември.

Може би, защото беше уморена от часовете в непозната среда, Йоко скоро заспа до майка си. Когато сложи ухо до вратата, той чуваше нормалното им дишане при заспиване. Девет вечерта беше времето, когато Асакава се отпускате. Докато детето и жена му не заспяха, нямаше къде да седне и да работи в това тясно жилище.

Извади си една бира от хладилника и си наля в чаша. Тази вечер тя имаше особен вкус. Намирането на членската карта бе определен напредък. Имаше голям шанс между 27-и и 30-и Шуичи Иуата и останалите трима да са отседнали в „Пасифик Ризортс“. Най-вероятното място беше курортът „Вила Лог“ в Южен Хаконе. Това беше единственият достатъчно близък курорт, а и не можеше да си представи бедни ученици да вземат стаи в хотела. Сигурно са използвали картата, за да наемат някоя вила по-евтино. Само пет хиляди йени за една нощувка – малко повече от хиляда йени на човек.

Телефонът на „Вила Лог“ бе подръка. Остави бележника си на масата. Най-бързият начин е да се обади на рецепцията и да пита дали група от четирима не се е настанявала под името Нонояма. Но по телефона нямаше да му кажат. Естествено, всеки, който е достигнал до поста мениджър на вили под наем, ще смята за свой дълг да пази неприкосновеността на информацията за клиентите си. Дори и да разкриеше длъжността си репортер и ясно да представи мотивите си да пита, нямаше да му кажат по телефона. Асакава обмисли възможността да се обади на местната редакция и да ги накара да използват познат адвокат, който да провери в книгата за гости. Управителят има право да показва регистъра само на полицаи и адвокати. Асакава можеше да се престори на единия или другия, но веднага щяха да го разобличат, а това би означавало проблеми за вестника. Беше по-сигурно и ефективно да използва връзки.

Това ще отнеме поне три дена, а той не искаше да чака толкова дълго. Искаше да разбере сега. Желанието да разгадае случаят беше толкова голямо, че не можеше да изтърпи толкова време. Какво ще излезе от всичко това? Ако наистина четиримата са отседнали във „Вила Лог“ в

„Пасифик Лендс“, Южен Хаконе, в края на август, ако наистина тази следа му разкрие причината за смъртта им – каква можеше да бъде тя. Вирус, вирус. Ясно съзнаваше, че си повтаря за вируса само и само да не допусне мисълта, че зад всичко стои някакво мистериозно нещо. Има смисъл донякъде да използваш силата на науката, за да победиш свръхестествените сили. Доникъде нямаше да стигне, ако се бори с нещо, което не разбира, с думи, които не разбира. Трябва да преведе нещото на разбираем за него език.

Асакава си спомни за плача на Йоко. Защо се беше уплашила толкова при вида на демоничната маска? Във влака по пътя за вкъщи беше попитал жена си:

– Някога разказвала ли си на Йоко за демоните?

– Какво?

– Знаеш, с книги с картинки или нещо подобно. Учила ли си я да се страхува от чудовища?

– Не. Защо бих го направила?

Така беше приключил разговорът. Асакава се притесняваше, а Шизу – не. Подобен страх беше дълбоко подсъзнателен. Придобитият отвън страх е различен. Откакто човекът е слязъл от дървото, все се е боял от нещо. Гръмотевици, бури, диви зверове, вулканични изригвания, тъмнината... Първия път, когато едно дете види светкавица, усеща инстинктивен страх – това е нормално. Но гръмотевицата е истинска. Наистина съществува. А какво са демоните. В речника пише, че са въображаеми чудовища или духове на мъртвите. Ако Йоко се страхува от демони, би трябвало да я е страх и от куклата Годзила – нали и тя е направена да изглежда заплашително. Беше видяла една умело направена играчка на витрината на универсален магазин. Далеч не бе изплашена, а я наблюдаваше с широко отворени очи, изпълнени с интерес. Как да си обясни това? Единствено че със сигурност Годзила е въображаемо чудовище. *А демоните...? А демоните само за Япония ли са характерни? Не. И други култури имат подобни неща. Дяволи... Втората бира не беше толкова вкусна като първата. Има ли нещо друго, от което се страхува Йоко? Точно така, има. Тъмнината. Много я е страх от тъмното. Никога не влиза в неосветена стая сама. „Йо-ко“, дете на слънцето. Но тъмнината също съществува като противоположност на светлината. Дори и сега детето спеше в прегръдките на майка си в тъмна стая.*

Част втора ХЪЛМОВЕТЕ

ГЛАВА 1

11 октомври, четвъртък

Вече валеше по-силно и Асакава превключи чистачките си на по-високата степен. Времето в Хаконе се променя постоянно. Долу, в Одавара, беше слънчево, но колкото повече се изкачваше, толкова по-влажен ставаше въздухът. Вече няколко пъти беше застиган от дъжд и вятър. Ако беше ден, щеше да прецени времето по облаците над връх Хаконе. Но сега бе нощ и цялото му внимание беше съсредоточено какво ще изскочи пред фаровете му. Чак когато спря колата и погледнал към небето, разбра, че звездите са се скрили. Беше се качил на влака стрела „Кодама“ на гара Токио, когато градът още бе обвит в мрак. Когато нае колата на гара Атами, луната все още се показваше между облаците. Сега фините капчици, които просветваха пред фаровете, се бяха превърнали в същински порой, плющящ по предното стъкло.

Дигиталният часовник над скоростомера показваше 7,32 следобед. Асакава бързо пресметна колко време му бе отнело да стигне дотук. Взе влака в 5,16 от Токио, пристигна в Атами в 6,07. Докато излезе от гарата и попълни документите за колата, стана 6,30. Спря в супермаркета, за да си купи две кутии готови спагети и една бутилка уиски; преди да се оправи в лабиринта от еднопосочните улици и да излезе от града, стана седем.

Пред него светна тунел. Входът му – опасан от ярка оранжева светлина. От другата страна, като поеме по магистралата Атами-Каннами, ще се появяват табели на „Пасифик Ленде“, Южен Хаконе. Дългият тунел трябваше да го преведе под планинската верига Танна. Когато влезе, звукът на вятъра се промени. Тялото му, седалката до него и всичко останало се къпеше в оранжева светлина. Започна да губи спокойствието и настръхна. Нямаше нито една кола в насрещното движение. Чистачките скърцаха върху вече сухото стъкло. Изключи ги. До осем трябваше да стигне до целта си. Не му се искаше да настъпи скоростта до дупка, въпреки че пътят беше пуст. Несъзнателно Асакава се

страхуваше от мястото, където отиваше.

В 4,20 ч. днес следобед видя един факс да излиза от машината в офиса. Отговор от редакцията в Атами. Очакваше в него да намери регистъра с гостите на „Вила Лог“ от 27 до 30 август. Като видя, че е точно това, подскочи и затанцува. Предчувствието му не го беше подвело. Имаше четири имена, които познаваше: Нонояма, Томоко Оиши, Харуко Цуджи и Такехико Номи. Четиримата бяха прекарали нощта на 29-и във вила Б-4. Явно Шуичи Иуата беше използвал името Нонояма. Така разбра къде и кога четиримата са били заедно: в сряда, 29 август, в „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, „Вила Лог“, № Б-4. Точно една седмица преди мистериозната им смърт. На минутата вдигна телефона и набра номера на „Вила Лог“, за да резервира Б-4 за вечерта. На следващия ден му предстоеше само събрание на екипа в 11,00 ч. – можеше спокойно да прекара нощта там и да се върне навреме.

... *Е, това е. Отивам. На самото място.*

Точно на изхода на тунела имаше магистрална будка. Докато подаваше монети от триста йени, запита човека вътре:

– Извинете, къде се намира „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе?

Беше сигурен в посоката, защото беше проверил на картата няколко пъти. Просто не бе виждал друго човешко същество от много време и нещо отвътре го накара да проговори.

– Напред има една табела. Там завийте наляво. Прибра квитанцията. При толкова малко трафик почти не си струваше да държат човек на пост тук. Колко време възнамеряваше да си седи в кабинката? Асакава все не потегляше и мъжът започна да го гледа подозрително. Усмихна му се и бавно се отдалечи.

Радостта, която го обзе, когато намери общото място и време между четирите жертви, вече бе изчезнала. Лицата им проблясваха пред очите му. Бяха починали точно една седмица след престоя си в хижата. *Сега е моментът да обърнеш*, сякаш му казваха ехидно. Но вече не можеше да го направи. Първо, инстинктът му на репортер работеше на пълни обороти. От друга страна, не можеше да отрече, че го е страх да ходи на това място сам. Ако се беше обадил на Йошино, той със сигурност щеше да се съгласи веднага, но идеята да води със себе си колега не му харесваше. Асакава вече беше описал напредъка си дотук и го бе запазил на дискета. Не искаше някой да му се пречка, а просто да му помогне да разгадае всичко това... Не че нямаше някого предвид. Познаваше един човек, който щеше да се навие само от любопитство. Работеше на половин ден в един университет, значи имаше достатъчно

свободно време. Беше точният човек. Но беше... чешит. Асакава не бе сигурен, че ще изтърпи характера му.

Там, на планинския склон, се показва табелата на „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе. Без неон, просто бяла табелка с черни букви. Ако гледаше настрани, когато фаровете му я озариха, щеше да я пропусне. Асакава напусна магистралата и започна да се изкачва по планински път, разположен между терасирани ниви. Виждаше му се прекалено тесен за подход към курорт и си представи как изведнъж свършва в пустошта. Трябваше да намали скоростта, за да се справи с тъмните остри завои. Надяваше се да не срещне никого, защото нямаше място да се разминат две коли.

Дъждът беше спрял, но Асакава чак сега забеляза. Времето на изток и на запад от веригата Танна май беше различно.

Пътят не свърши в нищото, а продължаваше все по-на-високо. Тук-там по склоновете се забелязваха сгушени вили. Неочаквано пътят се раздели на две ленти, настилката стана много по-хубава и елегантни улични лампи осветиха раменете му. Той се удиви от промяната. В момента, когато влезе в земите на „Пасифик Лендс“, се сблъска със солидно благоустройство. Защо пътят дотук приличаше на горска пътека? Надвисналите над него насаждения го стесняваха още повече, напругайки водача да внимава какво ще изскочи зад следващия остър завой.

Триетажната сграда на другия край на огромния паркинг беше едновременно информационен център и ресторант. Без колебание Асакава паркира пред входа и се запъти към фойето. Погледна часовника си, точно осем. По разписание. Отнякъде чу звук на подскачащи топки. Идваха от тенис кортовете по-надолу. Няколко двойки упорито играеха под жълтите светлини. Изненадващо и четирите корта бяха заети. Не можеше да си обясни какво кара хората да идват чак дотук в четвъртък вечер в средата на октомври и да играят тенис. Далече под кортовете се виждаха да мъждукат светлините на градовете Мишима и Нумазу. Черната като катран празнота непосредствено след тях беше заливът Таго.

Веднага след информационния център се намираше ресторантът. Стената беше стъклена можеше да се види какво става вътре. Асакава се изненада още веднъж. Заведението затваряше в осем, а все още бе пълно със семейства и млади жени на групи. Какво ставаше тук? Вдигна глава озадачен. Откъде се бяха взели всички? Не можеше да повярва, че са дошли по същия път като него. Може би е влязъл откъм задната страна. Трябва да има по-светъл и по-широк път някъде другаде. Но момичето, с което беше говорил по телефона, го бе упътило така.

Стигнете до средата на магистралата Атами-Кан-нами, свийте наляво и се изкачете в планината. Асакава направи точно това. Немислимо е да няма друг изход оттук.

Кимна, като му съобщиха, че повече не приемат поръчки, и влезе в ресторанта. Грижливо поддържана морава се простираше зад големите прозорци в посока към градовете долу. Светлината вътре нарочно беше приглушена, за да могат клиентите да се наслаждават на далечните светлини. Асакава спря един келнер и го попита къде може да намери „Вила Лог“. Той му посочи фойето, откъдето току-що бе влязъл.

– Следвайте този път надясно. На около двеста метра ще видите офиса.

– Има ли паркинг?

– Можете да паркирате пред офиса.

Толкова лесно беше. Ако беше продължил, без да спира тук, щеше и сам да го намери. Асакава можеше да си даде сметка защо бе привлечен от тази модерна сграда и едва ли не да се стовари в ресторанта. Защото някак си го успокояваше. По целия път насам си бе представял мрачни примитивни бунгала – идеалното място за сцени от „Петък, 13-и“. А в тази сграда нямаше и помен от такова нещо. Това доказателство, че съвременната наука е стигнала дотук, му даваше сигурност и увереност. Единствено лошият път от долния свят дотук го притесняваше. И въпреки това имаше толкова много хора, които се наслаждаваха на менюто в ресторанта и играеха тенис. Не разбираше защо. Някак си не изглеждаха да са... живи.

Щом кортовете и ресторантът бяха препълнени, би трябвало да се чуват весели гласове и откъм вилите. Това очакваше. Но от края на паркинга надолу към долината можеше да види само шест от десетте построени сред дърветата хижи, разпръснати по полегатия склон. Надолу цареше тъмнината на гората, където не достигаше слабото осветление от уличните лампи или от къщичките. Б-4, където трябваше да отседне Асакава, беше точно на границата между светло и тъмно. Различи единствено част от вратата.

Отвори вратата на офиса и влезе. Чуваше се работещ телевизор, но нямаше и следа от човек. Управителят бе седнал в стая в японски стил отляво и не забеляза влезлия. Касовият апарат пречееше на Асакава да види навътре в стаята. Мениджърът май гледаше някакъв американски филм на видеото, а не телевизия. Звучеше английска реч и се виждаше мигацият екран, отразен от стъклото на шкафа отпред. Беше пълен с прилежно подредени видеокасети. Асакава се подпря на рецепцията и

извика. Веднага един дребен човек на около шейсет подаде глава и се поклони:

– Добре дошли.

Сигурно същият човек любезно е показал книгата за гости на колегата от редакцията в Атами и на адвоката, помисли си Асакава и му се усмихна.

– Имам резервация на името на Асакава.

Мъжът отвори книгата и потвърди.

– Да, в Б-4. Бихте ли си записали името и адреса? Асакава записа истинското си име. Тъкмо бе върнал картата на Нонояма и не можеше да я използва.

– Сам сте, така ли?

Управителят го изгледа недоверчиво. Никой не отсяда тук сам. За сам човек е по-евтино да се настани в хотела. Служителят му подаде няколко листа и погледна към шкафа.

– Ако искате, можете да вземете някоя. Имаме повечето от известните заглавия.

– О, давате касетки под наем?

Асакава хвърли бегъл поглед. „*Междувездни войни*“, „*Завръщане в бъдещето*“, „*Петък, 13-и*“. Всички известни американски филми, повечето – научна фантастика. Също и много нови заглавия. Сигурно вилите се ползват предимно от младежи. Нямаше нищо, което да му грабне окото. А и без това Асакава беше дошъл тук, за да работи.

– Боя се, че трябва да работя.

Асакава повдигна преносимия компютър от пода и го показа на човека. Като го видя, явно разбра защо е дошъл сам.

– Значи, има чинии и всичко? – попита, за да се увери допълнително.

– Да. Ползвайте, каквото желаете.

Единственото нещо, което му трябваше, беше чайник, за да си свари водата за спагетите. Взе листовете и ключа от управителя, който му обясни как да стигне до Б-4 и после с особена учтивост му каза:

– Моля, чувствайте се като у дома си.

Преди да натисне дръжката на вратата, Асакава си сложи гумените ръкавици. Беше ги взел като предпазна мярка срещу неизвестния вирус. 100-ватова крушка осветяваше широк хол. Тапицирани стени, килим, канапе за четирима, сервиз за хранене: всичко беше ново и добре подредено. Свали обувките си и влезе. Имаше балкон в края на хола и стаи в японски стил на двата етажа. Все пак беше твърде луксозно за един

човек. Дръпна пердетата и отвори плъзгащата се врата на балкона, за да влезе свеж нощен въздух. Стаята беше идеално чиста, сякаш да опровергае предварителните му очаквания. Изведнъж му се стори, че може да си тръгне оттук без нито една следа.

Влезе в стаята до хола и огледа гардероба. Нищо. Свали ризата и панталоните си и се преоблече в суичър и анцуг, като сложи ежедневните си дрехи на закачалка. След това се качи на горния етаж и светна лампата в друга стая. *Държа се като дете*, си помисли. Преди да се усети, беше светнал всяка една от лампите в къщата.

Открехна вратата на банята. Остави я леко отворена, докато беше вътре. Напомни му за страховитите ритуали, които правеше като малък, когато беше прекалено изплашен да ходи сам до тоалетната в летните нощи. Оставяше леко отворена вратата, баща му стоеше като пазач отвън. Хубава душ кабина стоеше зад врата от матово стъкло. Нямаше и помен за пара, ваната и подът до нея бяха сухи като кост. Сигурно е минало доста време, откакто някой е бил тук. Тръгна да си сваля ръкавиците, които бяха залепнали за потните му длани. Нощният бриз отвън разклати завесите.

Асакава напълни една чаша с лед от хладилника и я напълни до половината с уискито, което беше купил. Тъкмо щеше да го разрези с вода, но размисли. Като затвори кранчето, реши, че по-добре да го пие чисто, но с лед. Нямаше смелостта да сложи нищо от тази стая в устата си. Беше достатъчно непредпазлив, като сложи лед от фризера, но сметна, че микроорганизмите не обичат екстремните жеги или студ. Потъна в канапето и пусна телевизора. Пеене изпълни стаята: някой нов поп идол. Токийски канал показваше същата програма почти по същото време. Започна да сменя каналите. Нямаше намерение наистина да гледа телевизия, намали звука и отвори чантата си. Извади една видеокамера и я постави на масата. Ако нещо странно се случеше, искаше да заснеме всичко. Пое голяма глътка уиски. Малко беше, но повдигна куража му. Асакава прехвърли наум всичко, което знаеше досега. Ако не намери нещо тази нощ, статията, която искаше да напише, ще се окаже в задънена улица. От друга страна, може би това беше за предпочитане. Ако ненаписването на материала значеше да не хване вируса, нали все пак има жена и дете, за които да мисли. Не искаше да умре, не и по някакъв шантав начин. Вдигна крака върху масата.

Какво чакаш? – запитва се сам. – Не те ли е страх? Не трябва ли да те е страх? Ангелът на смъртта може да дойде и да те хване.

Погледът му шареше нервно из стаята. Не можеше да се

концентрира върху нито една точка на стената. Имаше чувството, че ако направеше това, страховете му щяха да придобият физическа форма.

Хладен вятър задуха отвън, по-силен отпреди. Затвори прозореца и докато дърпаше завесите, се вгледа в тъмнината навън. Покривът на Б-5 беше точно пред него и в сянката му тъмнината беше още по-дълбока. Имаше много хора в ресторанта и на кортовете. Но тук Асакава беше сам. Пусна пердето и си погледна часовника. 20,56. Не бяха изминали дори трийсет минути, откакто бе вътре. Но за него би могло да бъде и повече от час. Но да се намира тук не бе опасно само по себе си. Опитваше се да го повярва и да се успокои. Все пак колко хора са отседнали през шестте месеца, откакто е била построена Б-4 и останалите вили? Не всички от тях са умрели при мистериозни обстоятелства, нали? Само тези четирима според неговото разследване. Ако се разрови по-надълбоко, може би ще открие нещо повече, но засега това бе всичко. Значи, само да се намираш тук не е проблем. Въпросът е какво са правили тук?

Е, какво са правили?

Перифразира въпроса. Какво са могли да правят тук?

Не беше намерил нищо подобно на следа – нито в банята, нито във ваната, нито в гардероба, нито в кухнята. Служителят сигурно е изхвърлил всичко след почистването. Което означава, че е по-добре да говори с него, отколкото да си седи и да пие уиски. Щеше да спести време.

След като пресуши първото питие, второто направи по-малко. Сложи много лед и този път го разрези с вода. Чувството му за опасност май бе притъпено. Изведнъж се почувства глупаво: да краде от работното време, за да се качи дотук. Свали очилата си, изми си лицето и се погледна в огледалото. Беше лицето на болен човек. Може би вече се е заразил. Гаврътна уискито и си наля още една чаша. На връщане от трапезарията Асакава забеляза тефтер на рафта под телефона. На корицата пишеше Спомени. Прелисти няколко страници.

Събота, 7 април Нонко никога няма да забрави този ден. Защо? Това е т-а-й-н-а. Юичи е прекрасен. Хи-хи!?

НОНКО

Мотели, квартири и подобни предлагаха такива дневници в стаите, така че гостите им да записват спомени и впечатления. На следващата страница имаше неумела рисунка на мама и татко. Сигурно – семеен излет. Беше датирано 14 април – и естествено, пак събота.

Татко е дебел, мама е дебела, значи и аз съм дебела.
14 април.

Асакава продължи да прелиства. Усещаше как някаква сила го кара да отвори на последните страници, но продължаваше да върви поред. Боеше се, че ако обърка хронологията, ще пропусне нещо.

Не можеше да каже със сигурност, тъй като е имало много гости, които нищо не са писали, но му се струваше, че чак до лятото тук са идвали само през съботите. След това попълненията се съгъстяваха. Към края на август имаше редовен поток от записки, скърбящи, че лятото свършва.

Неделя, 20 август Още една ваканция дойде и си отиде. И беше гадна. Някой да ми помогне. Да спаси моето бедното аз! Имам мотор 400 кубика. Много съм готин. Далавера!

А. Я.

Явно този тип е решил, че тук му е мястото да рекламира себе си или да си намери кореспондент. Явно много хора реагираха така на това място. Личеше си кога са отседнали двойки, а когато са били без приятелка или приятел, са писали колко много са искали да не са сами.

Все пак беше интересно четиво. Сега часовникът му показваше девет часа.

Четвъртък, 30 август

Считай се за предупреден: по-добре да не го гледаш, освен ако не ти стиска. Ще съжаляваш, че си го направил. (Зъл смях.)

Ш.И.

Само това беше написано. Трийсети август е след като четиримата са били тук. Инициалите „Ш. И.“ означават „Шуичи Иуата“. Неговата бележка беше по-различна от останалите. Какво значеше? *По-добре да не го гледаш.* Какво по дяволите е това *нещо*? Асакава затвори книгата и я погледна отстрани. Имаше малък процеп, където не се затваряше напълно. Сложи пръста си там и отвори страницата. *Считай се за предупреден: по-добре да не го гледаш, освен ако не ти стиска. Ще съжаляваш, че си го направил. (Зъл смях.) Ш. И.* Думите изскочиха право към него. Защо книгата искаше да се отвори точно на тази страница? Замисли се за момент. Може би четиримата са отворили книгата и са сложили нещо тежко отгоре ѝ. Тежестта е създала тази сила, която и досега се

опитва да отвори на страницата. И може би това, което са сложили отгоре, е било „нещото“ и „по-добре да не го гледа“. Трябва да е това.

Асакава заоглежда трескаво по рафтовете, претърсвайки всеки един от тях. Нищо. Нямаше дори и молив. Следващата записка беше от 1 септември, но не казваше, че група ученици го е гледала, просто обикновените неща. Нито едно следващо не го споменаваше.

Асакава затвори тефтера и запали цигара... *по-добре да не го гледаш, освен, ако не ти стиска*. Представи си, че нещото е нещо плашещо. Отвори книгата на произволна страница и я натисна леко. Каквото и да е било, е трябвало да бъде достатъчно тежко, че да не позволява на книгата да се затвори. Една или две снимки на духове например не биха свършили работа. Може би седмичник или книга с твърди корици... Както и да е, нещо, което гледаш. Може би трябваше да попита управителя дали е намирал нещо странно, оставено от гостите на 30 август. Не беше сигурен дали ще си спомни, но реши, че ако е толкова странно – щеше. Асакава понечи да се изправи, когато видеото пред него му грабна окото. Телевизорът още беше включен, показващ известна актриса да гони мъжа си с прахосмукачка. Реклама за битови уреди. ... *Да, видеокасета ще е достатъчно тежка, че да задържи книгата отворена, и може би са имали една подръка*.

Още клекнал, Асакава изгаси цигарата си. Спомни си за касетките в офиса. Може би са гледали някой хубав филм на ужасите и са го препоръчали на следващия човек – ей, този е готин, гледай го. Ако беше само това... Но чакай. Ако е било така, защо Шуичи Иуата не е написал заглавието? Ако е искал да каже на някого, да кажем, че „Петък, 13-и“ е много добър филм, нямаше ли да е по-лесно да напише „Петък, 13-и“ е страхотен филм? Не би имало смисъл чак да го оставя отгоре на тефтера. Значи то трябва да е нещо без име, за да го опишат с нещо. ...*Е? Дали си струва да го проверя?*

Нямаше какво да загуби, щом като нямаше други следи. И без това седенето и мисленето тук не доведоха доникъде. Асакава излезе от вилата, изкачи каменните стълби и отвори вратата на офиса.

Както и преди, нямаше следа от управителя, само звуците от телевизора. Човекът беше се пенсионирил в града и бе решил да доживее дните си сред природата, затова беше започнал работа като управител на планинския курорт. Но тя се оказа скучна и сега единственото, което правеше, бе да гледа телевизия. Така си обясняваше ситуацията Асакава. Преди да има време да го извика, мъжът се показа на рецепцията. Асакава заговори извинително.

– Все пак май ще взема някой филм.

Мениджърът се усмихна доволно.

– Заповядайте, който пожелаете. Всеки е по триста йени.

Асакава прегледа страшните филми. „Адската къща“, „Екзорсистът“, „Поличбата“. Беше гледал всичките през студентските си години. И нищо друго? Трябваше да има някои, които не беше гледал. Провери от единия край на рафтовете до другия, но нищо не го привлече. Започна отначало, като четеше заглавията на всеки един от около двеста филма. И тогава на най-долния рафт, далеч в ъгъла, забеляза касетка без обложка, паднала настрани. Всички останали бяха сложени в кутии, с картинки и всичко, а на тази дори нямаше етикет.

– Какво е това там?

След като попита, Асакава усети, че е използвал местоимението това, като посочи касетата. Ако нямаше име, как да го нарече по друг начин?

Мениджърът погледна притеснено и отговори не много бързо.

– А?

След това вдигна касетата.

– Това ли? Това не е нищо. ... *Ей, чудя се дали човекът въобще знае какво има на нея.*

– Гледали ли сте я? – попита Асакава.

– Чакайте да видя.

Поклати няколко пъти глава като че ли се чудеше как е попаднала там.

– Ако нямате нищо против, може ли да я взема?

Вместо да отговори, мъжът се тупна по коляното.

– А-а, сега си спомням. Беше в някоя от стаите. Просто си помислих, че е от нашите, и я донесох тук...

– Да не би да е било в Б-4, как мислите?

Асакава попита бавно, като да постави ударение. Управителят се засмя и поклати глава.

– Нямам и най-малката представа. Беше преди два месеца.

Асакава попита пак.

– Вие... гледали... ли сте касетата?

Мениджърът просто поклати глава. Усмивката изчезна от лицето му.

– Не.

– Ами, тогава да я взема.

– Ще записвате нещо от телевизора ли?

– Да, ами, аз, а-а...

Погледна касетката.

– Езичето е счупено, виждате ли? Няма да можете да записвате.

Може би от алкохола Асакава се нервира. *Казвам ти да ми я да-деш, бе, идиот такъв, просто ми я дай*, изсумтя наум. Но колкото и да беше пил, Асакава не си позволяваше да вика по други хора.

– Моля. Ще я върна веднага.

Поклони се. Мениджърът не можеше да си обясни защо гостът проявява такъв интерес към една стара касета. Може би има нещо интересно на нея, нещо, което някой е забравил да изтрие... Сега съжали, че не я изгледа, като я намери. Щеше му се дори веднага да я пусне, но как ще откаже на един клиент. Асакава понечи да извади портфейла, но мениджърът хвана ръката му.

– Спокойно, няма нужда да плащате. Не мога да ви взема пари за това, нали?

– Много благодаря. Ще я върна веднага.

– Ако се окаже интересна, тогава – моля! Любопитството на управителя се разгоря. Беше гледал всеки филм поне по веднъж и вече не му бяха интересни. *Как съм пропуснал този? Щеше да убие няколко часа. О, сигурно е просто някое тъпо предаване, записано от телевизията така или иначе.*

Беше сигурен, че ще му върнат касетката веднага.

ГЛАВА 2

Лентата беше превъртяна. Нормална 120-минутна касетка, която можеш да си вземеш отвсякъде и както бе посочил управителят, щифтчетата за записване бяха счупени. Асакава включи видеото и пхна касетата. Седна с кръстосани крака точно пред телевизора и натисна копчето. Чу как главите се завъртат. Таеше големи надежди, че ключът към разгадаването на смъртта на четиримата ученици се таеше на тази лента. Беше натиснал копчето, решен да се задоволи с едничка следа, каквато и да е. Няма опасност, си мислеше. Какво може да ти навреди толкова само като гледаш някакъв запис?

Различни звуци и размазани образи мигаха на екрана, но след като настрои канала, картината се оправя. Екранът стана черен като мастило. Това беше първата сцена от филма. Чудейки се дали се е развалило нещо, приближи очи до екрана. *Считай се за предупреден: по-добре да не*

го гледаш. Ще съжаляваш, че си го направил. Спомни си за думите на Шуичи Иуата. Защо ще съжалява? Асакава беше свикнал с подобни неща. Беше отразявал местните новини. Каквито и ужасни картини да види, чувстваше се сигурен, че няма да съжалява.

По средата на черния екран сякаш видя как точка светлина започва да мига. Постепенно се разшири, прескачайки наляво и надясно, преди за последно да застине на лявата страна. Тогава се разцепи, превръщайки се в разкъсани снопове светлина, пълзящи наоколо като червеи, които накрая се превърнаха в думи. Но не като надписите, които обикновено човек гледа по филмите. Тези бяха лошо написани, като че ли с бяло мастило върху черна хартия. Някак си разбра какво пише: ГЛЕДАЙ ДО КРАЯ. Заповед. Тези думи изчезнаха и изплуваха следващите.

ЩЕ БЪДЕШ ИЗЯДЕН ОТ ЗАГУБЕНИЯ... Последната дума не можеше да се разчете, но перспективата да бъдеш изяден не звучеше добре. Имаше усещането, че би трябвало да продължи с „иначе...“. Не изключвай видеото, иначе ще се случи нещо ужасно: това беше заплаха.

ЩЕ БЪДЕШ ИЗЯДЕН ОТ ЗАГУБЕНИЯ... Думите ставаха все по-големи и изпълниха всичкото черно върху екрана. Беше пълна промяна – от черно в млечнобяло. Неравномерен неестествен цвят и започна да наподобява серия от понятия, нарисувани върху платно, едно върху друго. Несъзнателното, гърчещо се, тревожност, намиране на изход, изстрелване навън – а може би това беше туптенето на живота. Мисълта имаше енергия, засищаща се с тъмнина. Странно, не искаше да натисне „стоп“. Не защото не го беше страх, че може да бъде изяден, а защото този силен излив на енергия му харесваше.

Нещо червено избуя на монохромния екран. По същото време чу подземен ек от неопределена посока. Сякаш звукът идваше отвсякъде, затова му се стори, че цялата къща се тресе. Не изглеждаше звуците да идват от малките тонколони. Бавната червена течност експлодира и полетя наоколо, като понякога обхващаше целия екран. От черно към бяло, а сега и червено... Нищо, освен бурно редуване на цветове. Все още не бе видял никаква природна сцена. Само понятия в абстрактното, втъпявани му чрез ярките сменящи се цветове. Беше измерително всъщност. И сякаш прочело мислите на зрителя, червеното се отдръпна от екрана и се появи далечен изглед към планина. От раз можеше да каже, че е вулкан с невисок връх. Изпращаше нагоре бели облаци дим към чистото синьо небе. Изглежда, камерата беше разположена някъде в подножието на планината, където земята беше покрита от грапава черникаво-кафява лава.

Отново екранът стана черен. Ясното небе за миг се оцвети в черно и тогава, няколко секунди по-късно, алено-червена течност запръска от центъра на телевизора в посока надолу. Втора експлозия. Пръските, хвърлени нагоре, горяха в червено и в резултат на това едва можа да различи очертанията на планината. Образите сега бяха конкретни вместо доскорошните абстрактни. Това явно бе изригване на вулкан, естествен феномен, събитие, което може да се обясни. Лавата, излизаща от устата на вулкана, си проправяше път надолу през дефилето и идваше насам. Къде стоеше камерата? Освен, ако не снимаше от въздуха, всеки момент можеше да бъде погълната. Боботенето на земята се засилваше, докато целият екран не беше погълнат напълно от разтопена лава и тогава сцената рязко се смени. Нямаше последователност в сцените – само внезапни смени.

Появиха се плътни черни букви на бял фон. Краищата им бяха размазани, но някак си успя да различи йероглифа за „планина“. Беше заобиколен от черни петна като че ли беше написан немарливо с четка, пренапоена с мастило. Йероглифът не помръдваше, екранът беше спокоен.

Още една рязка смяна. Два зра, търкалящи се на облото дъно на метална купа. Фонът беше бял, купата – черна, а единият от заровете беше червен. Същите три цвята, които вече беше видял. Те се въртяха безшумно, докато накрая не спряха: едно и пет. Единствената червена точка и петте черни върху белите зарове... какво ли означаваше това?

В следващата сцена за пръв път се появиха хора. Стара жена, лицето ѝ сбръчкано, разположила се върху две татами възглавници на дървен под. Ръцете ѝ почиваха върху коленете, а лявото рамо беше леко издадено напред. Говореше бавно, гледайки право напред. Очите ѝ бяха с различни размери – като мигаше, изглеждаше сякаш намигаше.

Говореше на непознат диалект и той можа да разбере само около половината думи: ... *здравето ти...*, *откакто... прекарваш цялото си време... ще те хване. Разбираш ли? Внимавай за... отиваш... слушай сега баба, защото... няма нужда да...*

Старата жена безстрастно изрече своето послание, после изчезна. Имаше много думи, които не разбра. Но остана с усещането, че току-що са му дали наставление. Казваше му да внимава за нещо, предупреждаваше го. На кого и за какво говореше тази старица?

Лицето на новородено изпълни екрана. Отнякъде можеше да чуе първия му плач. И този път, беше сигурен, че не идва от телевизора. Идваше от много близо, под лицето му. Беше съвсем истински глас. Сега

на екрана можеше да види как две ръце държаха бебето. Лявата беше под главата му, а дясната под гърба му и го държаха внимателно. Бяха прекрасни ръце. Абсолютно погълнат от картината, Асакава се видя как сам държи ръцете си в същата позиция. Чу първородния плач точно под брадичката си. Стреснат, отдръпна ръце. Беше усетил нещо. Нещо топло и мокро – като около плодна вода или кръв – и тежестта на плът. Асакава разтърси ръце настрани, като че ли да прогони нещо, после доближи дланите си до лицето. Усети миризма. Лек мирис на кръв – от матката ли беше дошъл, или...? Почувства ръцете си мокри. Но всъщност дори не бяха и влажни. Върна погледа към екрана. Все още показваше лицето на бебето. Продължаваше да плаче, но със спокойно изражение, а тресенето се беше прехвърлило към слабините, като дори мърдаше насам-натам малкото си нещо.

Следващата сцена: стотици човешки лица. Всяко едно излъчвашо омраза и ненавист; не можеше да различи други изражения освен тези. Множеството лица, сякаш нарисувани върху някаква плоскост, постепенно се отдръпнаха в дълбините на екрана. Както всяко едно се смаляваше, броят им се увеличаваше, докато не достигнаха огромно множество. Беше странно множество, те съществуваха само от врата нагоре, но звуците, идващи от тях, наподобяваха огромна тълпа. Устите им викаха нещо, както се смаляваха и умножаваха. Не можеше да разбере напълно какво казваха. Приличаше на голям събор, но от гласовете лъхаше критика, обиди. Явно не бяха добронамерени и весели. Накрая успя да разбере една дума: Лъжец! И още една: Измамник! Досега сигурно вече бяха хиляда лица: бяха станали на черни точки, докато не изпълниха екрана и не заприлича на изключен, но гласовете продължаваха. Асакава едва издържа. Всичките тези критици – насочени към него. Така се чувстваше.

Следващата сцена представляваше телевизор върху дървена поставка. Беше от старите 19-инчови апарати, с кръгъл бутон за превключване на каналите, с антена като заешки уши. Не беше предаване в предаването, а телевизор в телевизора. Още нищо нямаше на екрана. Изглежда, беше включен – червената лампичка до копчето за каналите светеше. После екранът в екрана започна да трепти. Стабилизираше се и после отново започваше, отново и отново, с увеличаваша се честота. След това замъглено се появи един-единствен йероглиф: сада. Думата влизаше и излизаше от фокус, разкривена и започна да прилича на друга дума, преди напълно да изчезне, като тебшир, изтрит с мокър парцал от дъска.

Асакава започна да се задушава. Можеше да чуе ударите на

сърцето си, да усети налягането на течащата във вените кръв. Мирис, допир, сладко-кисел вкус, пронизващ езика му. Странно – нещо стимулираше и петте му сетива, някаква друга медия. Звуковете и картината, които се появяваха, бяха в неговите спомени.

Появи се лицето на мъж. За разлика от останалите картини, този човек беше жив – излъчваше завладяваща виталност. Асакава изпита омаза към него. Нямаше представа защо. Не беше отблъскващ. Челото му беше леко издадено, но иначе имаше нормални черти. Очите му обаче излъчваха нещо заплашително. Очи на хищник, който се приближава към жертвата си. Лицето му бе потно. Дишането – тежко, погледът сочеше нагоре, движеше се ритмично. Зад гърба му растяха разпръснати дървета, следобедното слънце проникваше през листата им. Мъжът погледна надолу и после отново напред, погледът му се срещна с този на зрителя. Асакава и мъжът се гледаха известно време. Парализиращото усещане се засили и Асакава искаше незабавно да откъсне погледа си. Лиги се стичаха от устата на другия, очите му бяха кръвясали. Мускулите на врата му изпълниха екрана, после изчезна от лявата страна на екрана. За известно време можеше да се види само черната сянка на дърветата. Писък започна да се заражда дълбоко вътре. В същото време се появи лявото рамо на мъжа, после вратът му и най-накрая лицето му. Раменете му бяха голи, а на дясното имаше дълга, дълбока рана от няколко сантиметра. Капки кръв като че ли бяха изсмукани към камерата, ставайки все по-големи и по-големи, докато не уцелиха лещата и закриха гледката. Екранът стана черен, после пак, почти като примигване, и когато светлината се върна, всичко беше червено. Мъжът сякаш убиваше с поглед. Лицето му се уголемяваше заедно с рамото му, от там, където плътта беше издълбана, стърчеше кост. Асакава почувства огромен натиск върху гърдите си. Отново видя дървета. Небето се въртеше. Цветът на небето преливаше в залез, тревата шумоли. Видя пръст, после трева, после пак небето. Отнякъде чу плач на бебе. Не знаеше дали беше същото от преди малко. Най-накрая ръбът на екрана стана черен, тъмнината постепенно се събираше в кръг по средата. Тъмнината и светлината сега ясно се различаваха. В центъра малка светла луна плаваше напред мрака. Върху луната имаше лице на мъж. Буца с размерите на юмрук падна от луната с глух тътен. Още една и още една. С всеки звук картината подскачаше и се люлееше. Звукът от разкъсваща се плът и после непрогледна тъмнина. Дори и след това продължи пулсиране. Кръвта още циркулираше и пулсираше. Сцената продължаваше и продължаваше. Тъмнина, сякаш никога няма да си отиде. Тогава, точно както в

началото, започнаха да се появяват думи. Написаното в началото беше неумело, като от дете, което сега се учи да пише, но това сега беше по-добро. Бели букви навлизаха в картината и после изчезваха:

Тези, които са гледали тези образи, са обречени да умрат точно в този час след една седмица. Ако не искаш да умреш, трябва да следваш точно тези инструкции...

Асакава преглътна и продължи да гледа екрана с широко отворени очи. Но картината пак се смени. Пълна и абсолютна промяна. Появи се реклама, напълно нормална, обикновена телевизионна реклама. Романтическият стар квартал в лятна вечер, актриса, облечена в лек светъл пенюар, седяща на верандата си, фойерверки светеха в небето. Реклама за таблетки срещу комари. След около трийсет секунди рекламата свърши и тъкмо щеше да започне друга, екранът се върна в предишното си състояние. Тъмнина, с последните отенъци на избледняващи букви. След това имаше звук от статично електричество – касетката свърши.

Асакава превъртя касетката и отново пусна последната сцена. Отново същото действие: рекламата прекъсваше най-важния момент. Асакава спря видеото и изключи телевизора. Но продължаваше да гледа в екрана, гърлото му беше сухо.

– Какво, по дяволите...?

Какво друго да каже. Една след друга несвързани картини и единственото, което разбра, беше, че който гледа тази касета, ще умре точно след една седмица. И частта, която обясняваше как да се избегне това, беше изтрита с някаква реклама. ... *Кой я е изтрил? Четиримата?*

Брадата му се разтрепери. Ако не знаеше, че и четиримата бяха умрели по едно и също време, щеше да се изсмее като на пълна глупост. Но знаеше. Бяха умрели мистериозно, както бе предсказано.

В този момент извън телефонът. От звука сърцето му едва не изскочи. Вдигна слушалката. Почувства, сякаш нещо скришом го наблюдаваше от тъмнината.

– Ало – едва успя да изговори. Нямаше отговор. Нещо се въртеше в малко тъмно помещение. Чуваше се дълбок тътен като че ли земята кнътеше, и усети влажен мирис на почва. Студ премина през ухото му и космите на врата му се изправиха. Натискът върху гърдите му се увеличи и буболечки от дълбините на земята се закатериха по краката му. Ужасяващи мисли и дълго потискана омраза го заливаха от слушалката. Покривайки устата си с ръка, изтича към банята. Тръпки го побиваха,

вълни на гадене го обливаха: нещото от другата страна на линията мълчеше, но Асакава знаеше какво целеше. Да потвърди.

Вече си го видял, знаеш какво означава. Прави каквото ти се казва. Иначе...

Повърна в тоалетната. Нямаше много какво да повърне. Уискито, което беше изпил по-рано, сега излезе, примесено с жлъчка. Киселото засмъдя в очите му, просълзи се, заболя го носът. Почувства, че ако повърне всичко сега, картините, които току-що бе видял, ще се излят от него.

– А ако не, какво? Не знам. Какво искаш да направя? А? Какво трябва да направя?

Седна на пода в банята и започна да крещи, опитвайки се да не се предаде на страха.

– Виж, тези четиримата са го изтрили, важната част... не я разбирам! Помогни ми!

Можеше само да търси извинение. Асакава изскочи от тоалетната, без да съзнава колко лошо изглежда, и се заоглежда с умолително приведена глава към нещото каквото и да е, там. Не си даваше сметка, че се опитва да изглежда жалък, за да го съжалят. Изправи се и доближи устата си до крана, глътна малко вода. Почувства лек полъх на вятър. Погледна към прозореца в хола. Завесите се полюшваха.

Мислех си, че съм затворил.

Беше сигурен, че преди да дръпне пердето, беше затворил плъзгачата се врата. Спомни си как го направи. Не можеше да престане да трепери. Без никаква причина в главата му се появиха образите на небостъргачи, които със светналите и угасените прозорци образуваха поле на шахматна дъска и дори образи. Ако приемеше сградите за огромни продълговати надгробни камъни, то прозорците бяха епитафии. Картината изчезна, но бялата завеса все още се люлееше от вятъра.

В изстъпление Асакава грабна чантата си и хвърли вътре всичките си неща. Не можеше да остане на това място и секунда повече.

Не ми пука какво казва. Ако остана тук, няма да издържам и нощта, камо ли седмицата.

Все още в анцуг, отиде до входа. Постара се да помисли рационално, преди да излезе навън. *Не бягай от страх, а се опитай да се сетнеш как да се спасиш!* Внезапна проява на инстинкта за самосъхранение: върна се в хола и извади касетата. Уви я здраво в една кърпа и я пхна в чантата си. Това бе единствената следа, която притежаваше – не можеше да си позволи да я остави. Ако откриеше как са свързани картините

помежду си, може би ще разгадае пъзела как да се спаси. Каквото и да става, оставаше му една седмица. Погледна часовника си: 22,18. Беше сигурен, че свърши да гледа в 22,04. Изведнъж времето му се стори от огромна важност. Остави ключа на масата и всички лампи включени. Изтича до колата си, без дори да отиде до офиса, и вкара ключа в стартера.

– Не мога да се справя сам. *Ще трябва да го помоля да ми помогне.*

Говорейки на себе си, Асакава подкара колата, но не можеше да откъсне поглед от задното огледало. Колкото и да натискаше газта, не можеше да набере скорост. Сякаш го гонеха насън, на бавни обороти. Отново и отново поглеждаше в огледалото. Но черната сянка, която го преследваше, бе невидима.

Част трета ПОРИВИ

ГЛАВА 1

12 октомври, петък

– Първо нека да видим видеото.

Рюджи Такаяма се усмихна. Седяха на втория етаж на едно кафене близо до кръстовището Роппонги. Петък, 12 октомври, 19,20. Бяха изминали почти двайсет и четири часа, откакто Асакава беше гледал касетката. Избра да се срещнат в петък вечерта в Роппонги, квартала с най-много забавления в града, с надеждата, че сред веселите гласове на момичета страховете му щяха да изчезнат. Но май не вършеше работа. Колкото повече говореше за това, толкова по-ярко му се привиждаха случките от миналата нощ. Ужасът нарастваше. Дори си помисли, че усеща как някаква сянка се таи в него и го овладява.

Официалната риза на Рюджи беше закопчана догоре, а вратовръзката – доста стегната, но не понечваше да я разхлаби. В резултат на това кожата на врата му беше леко подута – и от един поглед ставаше ясно колко му е неудобно. После – ъгловатите му черти. Дори и усмивката му щеше да се стори на обикновен човек някак злобна.

Той взе едно кубче лед от чашата си и го лапна.

– Не ме ли слушаше какво ти говоря? – изсъска Асакава. – Казах ти, че е опасно.

– Тогава защо ми донесе това? Искаш да ти помогна, нали?

Все още усмихващ се, шумно счупи кубчето между зъбите си.

– Има начини да ми помогнеш и без да го гледаш.

Рюджи наклони леко глава, но все още се усмихваше. Асакава беше обзет от ярост и извика истерично:

– Не ми вярваш, нали? Не вярваш и на едно нещо, което ти казвам!

Нямаше как иначе да разчете изражението на Рюджи.

Гледането на видеото за Асакава бе все едно бе отворил писмо бомба. За пръв път в живота си преживяваше подобен ужас. И той продължаваше. Още шест дена. Страх стискаше врата му като копринен шал. Смъртта го очакваше. А този смешник всъщност искаше да гледа

касетката.

– Не прави скандал. Е, не ме е страх – проблем ли имаш с това? Чуй, Асакава, и преди съм ти го казвал: аз съм човек, който, ако може, ще седне на първия ред, за да гледа края на света. Искам да знам как е устроен светът, началото и края му, всичките му загадки, малки и големи. Ако някой ми предложи да ми ги обясни, с удоволствие ще дам живота си в замяна за знанието. Ти дори ме обезсмърти в печата. Сигурен съм, че си спомняш.

Разбира се, че си спомняше. Точно заради това му се беше обадил и му беше разказал всичко.

Асакава беше този, който първи измисли статията. Преди две години, когато навърши трийсет, се запита какво мислеха другите хора на неговата възраст в Япония – мечтите, които имаха за живота. Идеята беше да се вземат няколко трийсетгодишни активни хора от всички прослойки – от министерския чиновник и съветника в токийското кметство, от служител в голяма търговка компания до най-обикновени хора. Да се представи всеки един – от най-общата информация за тях, която всеки читател би искал да прочете, до уникалните им характеристики. Като правеше това редовно в определеното място във вестника, щеше да разбере какво е да си на трийсет в днешна Япония. И просто по късмет, измежду тези двайсет-трийсет души беше попаднал на стар съученик – Рюджи Такаяма. Официалната му длъжност беше записана като гост-лектор по философия в университета „Фукузава“, едно от най-престижните частни училища в страната. Асакава се бе учудил много, защото си спомняше, че Рюджи беше записал медицина. В разработката си Асакава беше предвидил представянето на учен. Рюджи обаче беше твърде уникален, за да представлява младата академична прослойка като цяло. Човек трудно можеше да разбере що за личност е още в гимназията, а явно след школовката през следващите години това бе станало още по-трудно. След завършване на медицинския университет бе записал курс по философия. Защити докторската си степен в годината на проучването. Би трябвало веднага да го грабнат от най-добрите възможни университети за асистент-професор, ако не беше тъжният факт, че имаше по-стари учени преди него, а местата се разпределяха стриктно по старшинство. Затова беше приел временната работа на лектор и се отзова да преподава логика два пъти в седмицата в собствената си алма матер. Понастоящем философията като сфера на проучване се приближава все повече към науката. Вече никой не смята, че който поставя въпроса как да се живее, го прави за забавление. Да се занимаваш с философия

означава да се занимаваш с математика, но без цифри. В древна Елада философите са били и математици. Рюджи беше такъв: факултетът по философия му даваше заплата, но мозъкът му беше устроен като на учен. От друга страна, в добавка към специализираните му професионални знания знаеше изключително много и за паранормалната психология. Асакава виждаше противоречие в това. Смяташе тази наука, занимаваща се с изучаването на свръхестественото и окултното, за несъвместима с науката. Отговорът на Рюджи: *Напротив. Паранормалната психология е един от ключовете за разгадаването на структурата на Вселената.* Беше горещ ден в средата на лятото, но също като днес носеше раирана риза с дълги ръкави със закопчано най-горно копче. *Искам да присъствам на погубването на човечеството,* беше казал Рюджи, докато по лицето му струеше пот. *Всички тези глупаци, които плямнат за световен мир и спасението на човечеството, ме карат да повръщам.* Проучването на Асакава съдържаше въпроси като този:

Кажете ми за мечтите си за бъдещето.

А Рюджи спокойно беше отговорил:

– Докато от някой хълм наблюдавам изчезването на човешката раса, да изкопая дупка в земята и да еякулирам в нея.

Асакава го беше притиснал:

– Смяташ ли, че ще е добре за мен да го напиша?

Рюджи просто се беше усмихнал леко, както сега, и кимна.

– Както ти казах, не ме е страх от нищо.

След като го каза, наведе се и се приближи към Асакава.

– Пак го направих снощи. Пак?

Това бе трета жертва, за която научаваше Асакава. Беше разбрал за първата в гимназията. И двамата живееха в квартал Тама, в Кавасаки, индустриален град, сбит между Токио и Йокохама. Учеха в общинското училище. Асакава отиваше един час преди началото на часовете и преглеждаше уроците за деня в ранната утрин. Освен чистачите той винаги беше първият там. Пълна противоположност, Рюджи рядко успяваше да дойде за първия час. Беше, както се казва, мързелив по навик. Но една сутрин, точно след края на лятната ваканция, Асакава беше отишъл рано както винаги и завари Рюджи седнал на чина си като в транс. Асакава му проговори:

– Какво става? Не очаквах да те видя толкова рано.

– Е, да – беше краткият отговор.

Рюджи продължаваше да гледа през прозореца, сякаш мислите му бяха някъде другаде. Очите му бяха зачервени. Бузите му горяха и

дъхът му миришеше на алкохол. Не бяха толкова близки обаче и разговорът стигна дотам. Асакава отвори учебника си и започна да чете.

– Виж, искам да те помоля за една услуга... – каза Рюджи, като го тупна по рамото.

Той беше индивидуалист, имаше добри оценки и беше звезда в отбора по лека атлетика. Всички в училището го знаеха. Докато Асакава беше абсолютно незабележим. Някой като Рюджи да го моли за услуга не бе никак зле.

– Всъщност искам да се обадиш у нас – каза Рюджи, като сложи ръка на рамото му по доста фамилиарен маниер.

– Добре. Но защо?

– Само трябва да се обадиш. Обади се и ме потърси.

Асакава се опули.

– Да те потърся? Та ти си тук пред мен.

– Няма значение, ще го направиш, нали?

Така и стори, набра номера, а когато се обади майката на Рюджи, попита:

– Рюджи вкъщи ли е? – докато го гледаше точно пред себе си.

– Съжалявам, той вече излезе за училище – отговори спокойно майка му.

– О, да, разбирам – каза Асакава и затвори телефона. – Така добре ли е? – обърна се към Рюджи. Още не разбираше смисъла на всичко това.

– Звучеше ли сякаш нещо не е наред? – попита Рюджи. – Майка ми нервна ли беше или не?

– Не, не особено.

Асакава не беше чувал преди гласа на майката на Рюджи, но не му се струваше да е нервна.

– Не се чуваха никакви възбудени гласове зад нея?

– Не. Нищо особено. Нищо подобно. Само звуци от закуска.

– Е, добре тогава. Благодаря.

– Хей, какво става? Защо ме помоли да направя това?

Рюджи изглеждаше облекчен. Сложи ръката си на рамото на Асакава и го придърпа по-близо. Доближи устата си до ухото му и прошепна:

– Изглеждаш сякаш можеш да пазиш тайна, мога да ти се доверя. Затова ще ти кажа. Всъщност в пет часа сутринта изнасих една жена.

Асакава онемя. Историята беше такава: че в пет тази сутринта Рюджи се промъкнал в апартамента на някаква ученичка, която живеела сама, и я нападнал. На излизане я заплашил, че ако се обади на ченгетата,

няма да ѝ се размине, и отишъл на училище. В резултат на това се притесняваше да не би полицаите сега да са у тях и затова беше помолил Асакава да се обади.

След това двамата започнаха да си говорят често. Естествено, Асакава никога не разказа за деянието на Рюджи. Следващата година Рюджи беше се класирал трети на областното състезание по хвърляне на гуле и се бе записал в медицинската програма на университета „Фукузава“. Асакава беше прекарал тази година в учене за повторен изпит за училището, където той искаше да постъпи, защото не беше успял първата година. Втория път успя и влезе в литературния факултет на известен университет.

Асакава всъщност искаше Рюджи да гледа касетката. Знанията и опитът му нямаше да са от голяма полза, ако се базираха само на това, което Асакава можеше да разкаже. От друга страна, струваше му се неетично да забърква някой друг, за да спаси собствената си кожа. Беше объркан, но знаеше на коя страна щеше да се наклонят взните, ако претегли двете възможности. Няма спор, искаше да увеличи шансовете си за оцеляване. И все пак... Изведнъж се хвана за пореден път да се чуди защо въобще е приятел на този тип. Десетте години работа за вестника го бяха сблъскали с много хора. Но той и Рюджи можеше да си звъннат и да отидат да пийнат нещо по всяко време – само с Рюджи Асакава поддържаше подобни отношения. Дали защото бяха съученици? Не, имаше още много други. Имаше нещо дълбоко в сърцето му, което резонираше с ексцентричността на Рюджи. Тук вече той престана да разбира сам себе си.

– Хей, хей. Хайде да се размърдаме. Само шест дена ти остават, нали?

Рюджи го хвана за ръката и я стисна. Захватът му беше здрав.

– Побързай и ми покажи касетата. Представи си колко ще съм самотен, ако гушнеш букета, защото сме се офлянквали.

Като продължаваше ритмично да стиска ръката на Асакава, забодее вилица в недокоснатия кекс, сложи го в устата си и започна шумно да дъвче. Имаше навика да яде с отворена уста. На Асакава започна да му става лошо при гледката как храната се смесва със слюнка и се разтваря пред очите му. Ъгловатите черти, набитата фигура, лошите му навици. Сега, докато дъвчеше кекса, сложи още едно ледче в устата си и още шумно го схруска.

Тогава Асакава осъзна, че няма кой друг да му помогне освен Рюджи.

Боря се със зъл дух, с неznайно нещо. Никой нормален човек няма да може да се справи. Сигурно няма друг освен Рюджи, който да гледа видеото, без да му мигне окото. Пусни крадец да хване крадеца. Няма друг начин. Какво ми пука, ако Рюджи умре? Всеки, който казва, че иска да гледа как измира човешката раса, не заслужава да живее дълго.

Така Асакава обоснова логично защо забърква и друг във всичко това.

ГЛАВА 2

Отправиха се към апартамента на Асакава с такси. Ако улиците не бяха задръстени, щеше да им отнеме около двацет минути да стигнат от Роппонки до Кита Шинагава. В огледалото се виждаше само челото на шофьора. Мълчеше през цялото време, с едната ръка на волана, и не се опитваше да заговори пътниците си. Асакава се замисли – всичко бе започнало от един бързив таксиджия. Ако не беше хванал такси, нямаше да се замеси в тази ужасяваща бъркотия, припомни си събитията отпреди половин месец. Съжаляваше, че не си бе купил билет за метрото и не беше направил всички онези прекачвания, колкото и да бяха изтощителни.

– Може ли да направим копие на касетата у вас? – попита Рюджи.

Заради работата си Асакава имаше два видеоманетофона. Единия беше купил, когато бяха започнали да се замогват, но той не работеше много добре. Но поне записваше без проблем.

– Да, става.

– В такъв случай искам да я копираш възможно най-бързо. Искам да я проуча по-дълго у нас.

Смел е, помисли си Асакава. И в сегашното му състояние тези думи го окуражаваха. Решиха да слязат на Готенза Хилс и оттам да вървят пеша. Беше 20,50 часът. Имаше вероятност жена му и детето да са още будни. Шизу винаги изкъпваше Йоко малко преди девет и след това я слагаше да спи. Щеше да легне до детето, за да му помогне да заспи, и междувременно самата тя заспиваше. А веднъж като заспеше, нищо не можеше да я вдигне. В опит да общува повече с мъжа си оставяше бележки „събуди ме“. Асакава изпълваше желанието й, като си мислеше, че тя наистина иска това, и я буташе, за да се събуди. Но тя не реагираше. Пробваше по-силно, но тя само започваше да размахва ръце, сякаш да прогони муха, и издаваше недоволни звуци. Полузаспала, желанието

й да заспи отново беше по-силно от Асакава и той трябваше да приема неуспеха и да се оттегля. Накрая, с бележка или не, той престана да я буди, а тя – да пише. Сега, девет часа, бе времето на Шизу и Йоко за непробуден сън. Тази вечер това бе много удобно.

Шизу мразеше Рюджи. Асакава смяташе това за напълно нормално и затова никога не я беше питал защо. *Моля те, не го води повече в къщата ни.*

Асакава още си спомняше отвращението на лицето й, когато го каза.

Най-важното – не можеше да пусне касетата в присъствие на семейството си.

Къщата беше тъмна и тиха, уханието на топла баня и сапун се усещаше дори в коридора. Очевидно мама и детенцето си бяха легнали с кърпи под мокрите коси. Асакава долепи ухо до вратата на спалнята, за да се увери, че са заспали, и покани Рюджи в трапезарията.

– Значи бибчо прави нани-нани? – попита Рюджи с известно разочарование.

– Ш-ш-ш – изсъска Асакава с пръст на устните си. Шизу едва ли щеше се събуди от подобно нещо, но все пак можеше да усети, че нещо не е както винаги, и да дойде да провери.

Асакава свърза изходите за жаковете на едното видео с входовете на другото, после вкара касетката. Преди да натисне копчето, погледна към Рюджи, сякаш да го попита наистина ли иска това.

– Какво има? Хайде, пускай я – подкани го Рюджи с поглед, прикован в екрана.

Асакава подаде дистанционното на Рюджи, стана и отиде до прозореца. Не му се гледаше. Всъщност трябваше да го гледа пак и пак, да го анализира на свежа глава, но някак си не можеше да намери сили да продължи нататък. Просто искаше да избяга. Нищо повече. Излезе на балкона и изпуши една цигара. Беше обещал на жена си, че щом Йоко се роди, никога няма да пуши в апартамента, и не беше нарушил обещанието си нито веднъж. Въпреки че бяха женени от цели три години, двамата се разбираха добре. Не можеше да не изпълнява желанията й, след като тя го бе дарила със сладката Йоко.

От балкона се вгледа навътре в стаята: през матираното стъкло се виждаше как присветва екранът. Усещането за страх тук беше различно от онова, когато го гледа сам във „Вила Лог“. Но ако Рюджи го беше гледал при същите обстоятелства, той едва ли щеше да изгуби ума си, да заплаче или нещо подобно. Асакава се надяваше той да се смее и

киска, докато гледа, да сипе псувни по него и дори да гледа с насмешка ставащото на екрана.

Асакава изпуши цигарата си и влезе вътре. Точно в този момент вратата между трапезарията и коридора се отвори и влезе Шизу по пижама. Шашнат, Асакава грабна дистанционното и спря касетата.

– Мислех си, че си заспала.

В гласа му се прокрадна упрек.

– Чух шум.

Погледът ѝ зашари между телевизора с размазаните картини и звук от статично електричество и Рюджи с Асакава. На лицето ѝ се изписа подозрение.

– Връщай се в леглото! – каза Асакава с тон, който не търпеше възражение.

– Мисля, че трябва да поканим госпожата да гледа с нас, ако пожелае. Много е интересно.

Рюджи, все още седнал с кръстосани крака, вдигна поглед. Асакава за малко да го нагруби. Вместо да отвори уста, с всичка сила стовари юмука си по масата. Стресната, Шизу бързо хвана дръжката на вратата, притвори очи, поклони се едва забележимо и се обърна към Рюджи:

– Моля, чувствайте се като у дома си.

Тя се завъртя на пета и изчезна зад вратата. Двама мъже сами, включват и изключват видеото... Асакава знаеше какво точно си беше въобразила жена му. Прочете презрението в притворените ѝ очи – не толкова към Рюджи, колкото към мъжката природа изобщо. Асакава се почувства виновен, че не успя да ѝ обясни.

Както и предполагаше Асакава, приятелят му остана напълно спокоен след края на филма. Тананикаше, докато превъртя касетата, после започна да я преглежда част по част, с превъртане и спиране.

– Е, изглежда, моя милост също вече се замеси. На теб ти остават шест дни, а на мен – седем – каза радостно Рюджи, сякаш му бяха позволили да се включи в някаква игра.

– Е, какво мислиш? – попита Асакава.

– Детска игра.

– А?

– Не си ли го правил като дете? Да покажеш на приятелите си страшна картинка и да има кажеш, че който я погледне, ще пострада? Верижните писма и подобни.

Разбира се, че Асакава беше правил такива неща. Същите случки се появяваха в историите за духове, които си разказваха през летните

нощи.

– Накъде биеш?

– Наникъде. Просто на такова ми заприлича.

– Има ли още нещо, което забеляза? Каж ми.

– Хм. Образите сами по себе си не са страшни. Прилича на смесица от реални и абстрактни неща. Ако не знаехме, че са умрели четирима души точно както казва касетата, можехме да се изсмеем и да махнем с лека ръка. Нали?

Асакава кимна. Именно знанието, че думите от касетата не са лъжа, усложняваше всичко.

– Първият въпрос е защо четиримата нещастници са умрели? Каква е причината? Мога да се сетя за две възможности. Последната сцена от видеото завършва с посланието „този, който гледа това, ще умре“. Веднага след това има... поради липсата на по-добра дума, да го наречем магия. Начин да избягаш от съдбата. Значи четиримата изтриват частта, която обяснява магията, и заради това умират. Или може би не са успели да я извършат. Смятам, че преди всичко трябва да разберем дали точно те са изтрили частта. Може да е била изтрита и преди да са я гледали.

– Как ще разберем? Не можем просто да ги попитаме. Асакава извади една бира от хладилника, напълни си чаша до горе и седна пред Рюджи.

– Гледай внимателно.

Рюджи превърта до края на касетата, като следеше за точния момент, когато свърши рекламата против комари, изтрила магията. Натисна „пауза“ и започна кадър по кадър да превърта бавно напред. Минаваше, превърташе, спираше, после пак напред кадър по кадър... тогава, най-накрая, само за стотна от секундата, на екрана се появиха трима души, седящи около една маса. За миг се видя програмата, която е била прекъсната от рекламата. Късно токшоу, излъчвано всяка вечер в единнайсет по една от националните телевизии. Господинът с посивелите коси беше известен писател, до него – хубава млада жена, а в третия събеседник разпознаха известен разказвач на фолклор от региона на Осака. Асакава приближи лицето си до телевизора.

– Сигурен съм, че знаеш кое е това предаване – каза Рюджи.

– Да, Нощното шоу на Ен Би Ес.

– Така е. Старият е водещият, момичето е помощничката му, а разказвачът е днешният му гост. И така, ако разберем кога е гостувал той, ще разберем и дали четиримата са изтрили магията.

– Схващам.

Ношното шоу се излъчваше всяка делнична вечер от единайсет. Ако се окаже, че този конкретен епизод е бил излъчен на 29 август, ще е ясно, че са го изтрили четиримата във „Вила Лог“.

– Ен Би ЕС е свързана с твоето издателство, нали? Изглежда, ще е лесна работа.

– Ясно. Ще проверя.

– Да, моля те. Животът ни може да зависи от това. Нека да сме сигурни във всичко, без значение – какво. Нали така, братко по оръжие?

Рюджи потупа Асакава по рамото. И двамата се бяха изправили лице в лице срещу смъртта. Братя по оръжие.

– Не те ли е страх?

– Да ме е страх? Напротив, приятелю. Не е ли малко възбуждащо да имаш краен срок? Наказанието е смърт. Фантастично. Не е интересно да играеш, ако залогът не е животът ти.

Вече доста време Рюджи изглеждаше да се забавлява от цялата история, но Асакава се притесняваше, че това е само параван, прикриващ страха му. Но като се вгледа в очите му, не можа да разпознае и най-малкия симптом на страх.

– Нататък: научаваме кой е направил касетката, кога и защо. Казваш, че курортът „Вила Лог“ е само на шест месеца, така че ще се свържем с всички, които са отседнали в Б-4, и издирваме онзи, който е внесъл там касетата. Предполагам, няма да загубим, ако ограничим търсенето си до късен август. Най-вероятно да е някой, който е отседнал точно преди нашите жертви.

– И това ли аз да проуча?

Рюджи пресуши бирата си на един дъх и се замисли за момент.

– Разбира се. Имаме краен срок. Нямаш ли някой приятел, към когото можеш да се обърнеш? Ако имаш, накарай го да ти помогне.

– Ами има един репортер, който се интересува от случая. Но това е въпрос на живот и смърт. Не мога просто...

Асакава си мислеше за Йошино.

– Не се безпокой, не се безпокой. Замеси го и него. Покажи му касетата. Това ще запали огън под гъза му. Ще се радва да помогне, повярвай ми.

– Не всички са като теб, не знаеш ли.

– Ами, кажи му, че е нелегално порно. Принуди го да я изгледа. Измисли нещо.

Нямаше смисъл да спори с Рюджи. Не можеше да я покаже на никого, преди да разбере каква е магията. Асакава имаше чувството, че е в

логически капан. За да се научи загадката на касетката, трябва добре организирано търсене, но поради същността ѝ е почти невъзможно да включи някой друг. Хора като Рюджи, които са готови да заложат живота си за едното нищо, се броят на пръсти. Как ще реагира Йошино? Той също имаше жена и деца – Асакава се съмняваше, че щеше да си играе с живота си само за да задоволи любопитството си. Но можеше и да помогне, без да гледа касетата. Може би Асакава трябва да му разкаже всичко. Може пък да сработи.

– Добре. Ще опитам.

Рюджи седна на масата с дистанционното в ръка.

– Добре тогава. Сега всичко попада в две големи категории: реални и абстрактни сцени.

Казвайки това, стигна до сцената с вулкана и спря на нея.

– Ето, да вземем вулкана. Независимо как го гледаш, той е истински. Трябва да разберем коя е тази планина. А има и изригване. Веднъж като разберем името, ще можем да открием кога е изригнал и кога е било заснето това.

Отново я пусна. Появи се старата жена и започна да говори Бог знае какво. Някои от думите звучаха като на диалект.

– Какъв е този диалект? Има специалист по диалектите в университета ми. Ще го питам за това. Ще ни даде някаква идея откъде е тази жена.

Рюджи превъртя напред до сцената с мъжа с характерното лице. Пот течеше от лицето му, дишаше тежко, докато движеше тялото си ритмично. Рюджи спря точно преди момента с раната на рамото. Беше най-близкият план на лицето му. Ясно се виждаха очите, формата на носа и ушите му. Косата му бе оредяла, но изглеждаше да е на около трийсет.

– Разпознаваш ли този мъж? – попита Рюджи.

– Не бъди глупав.

– Изглежда доста зловещо.

– Щом ти мислиш така, значи трябва да е наистина зъл. Присъединявам се към твоето мнение.

– А и трябва. Не са много лицата, които правят такова впечатление. Чудя се дали можем да го издирим? Ти си репортер, трябва да си професионалист в тези неща.

– Не ставай смешен. Можеш да разпознаеш престъпници или известни личности по лицата им, но не и обикновени хора. В Япония има над сто милиона души.

– Ами тогава започни с престъпниците. Или порно актьорите.

Вместо отговор Асакава си извади тefтерчето. Когато имаше много задачи, си записваше.

Рюджи спря видеото. Взе си още една бира от хладилника и наля и на двамата.

– Хайде да вдигнем наздравица.

Асакава не виждаше каквото и да е повод да си вдигне чашата.

– Имам предчувствие – каза Рюджи, леко зачервен. – Има някакво универсално зло, свързано с този инцидент. Мога да го подуша – импулсът, който усетих тогава... казвал съм ти за него, нали? Първата жена, която изнасих.

– Не съм забравил.

– Оттогава минаха вече петнайсет години. Тогава също имах странно предчувствие, което се таеше в сърцето ми. Бях на седемнайсет. Беше септември, първата ми година в гимназията. Учех по математика до три часа, а после един час по немски, за да си почине мозъкът ми. Открих, че ученето на език е перфектно за отпускането на уморените мозъчни клетки. В четири, както обикновено, пийнах няколко бири и излязох за ежедневната ми разходка. Когато излязох, вече нещо странно се зараждаше в главата ми. Някога разхождал ли си се късно през нощта през жилищен квартал? Много е приятно. Всички кучета са заспали. Както бебето ти. Озовах се пред една жилищна сграда. Беше елегантна двуетажна къща с дървена дограма и знаех, че вътре живее една елегантна колежанка, която понякога срещаш на улицата. Не знаех кой беше апартаментът ѝ. Огледах всичките прозорци на единайсетте апартамента един по един. В този момент, докато се вирах, нямах нищо определено наум. Само... нали знаеш. Когато спрях поглед на южната страна на втория етаж, чух как нещо дълбоко в сърцето ми се отваря и почувствах как тъмнината, която се беше прокраднала в мислите ми, започна да се съгъстява. Отново огледах един по един прозорците. Отново на същото място тъмнината набъбна. Знаех. Знаех, че вратата няма да е заключена. Без значение дали просто е забравила, или нещо друго. Напътстван от тъмнината, която ме беше обзела, изкачих стълбите и заставах пред вратата ѝ. Табелката с името беше на латиница, по западен маниер – първо собственото име: ЮКАРИ МАКИТА. Хванах здраво дръжката с дясната си ръка. Държах я известно време, после силно я завъртях наляво. Не се завърташе. Какво, по дяволите, помислих си, после изведнъж щрак и вратата се отключи. Следиш ли мисълта ми? Въобще не беше забравила да я заключи: сама се отключи точно в този миг. Някаква енергия се

изливаше върху нея. Момичето беше опънало фютона си точно до бюрото и си беше легнало. Очаквах да я заваря в легло, но не беше. Единият от краката ѝ се подаваше изпод завивките...

Тук Рюджи прекъсна разказа си. Изглежда, преживяваше случката отново в мислите си и се вглеждаше назад едновременно с умиление и жестокост. Асакава никога не бе виждал Рюджи толкова раздвоен.

– ... После, два дни по-късно, като се връщах от училище, минах пред същата сграда. Голям камион беше паркирал пред нея и някакви мъже товареха мебели от някой от апартаментите. Юкари се местеше. Стоеше наблизко, облегната до стената, придружена от някакъв мъж, който сигурно е бил баща ѝ, и гледаше как изнасят мебелите ѝ. Сигурен съм, че баща ѝ не знаеше защо толкова внезапно дъщеря му беше решила да се мести. Така Юкари изчезна от живота ми. Не знам дали се е върнала при родителите си, или е наела друг апартамент и е продължила да посещава същия колеж... Но просто не можеше да остане в същия апартамент и секунда повече. Горката. Сигурно е била много уплашена.

На Асакава му беше трудно да диша, докато слушаше. Чувстваше се отвратен дори само да седи тук и да пие бира с този човек.

– Не се ли чувстваш поне малко виновен?

– Свикнал съм. Опитай да удриш с юмрук тухлена стена всеки ден. Еwentуално ще спреш да чувстваш болка.

Затова ли продължаваш да го правиш? Асакава мислено се зарече повече никога да не пуска този мъж в къщата си. На всяка цена ще го държи надалеч от детето и жена си.

– Не се притеснявай, никога няма да направя нещо такова на твоите хубавици.

Асакава се бе издал. Нервиран, смени темата.

– Каза, че имаш предчувствие. Какво е?

– Знаеш, едно лошо усещане. Само невероятно зла енергия може да предизвика такава вреда.

Рюджи се изправи. Дори и сега не бе много по-висок от седящия Асакава. Нямаше и метър и седемдесет, но с широки рамене – не беше чудно, че има медал за хвърляне на гюле в гимназията.

– Е, аз ще тръгвам. Направи домашното си. На сутринта ще са ти останали пет дена.

Рюджи изпъна пръстите си на едната ръка.

– Знам.

– Някъде има огромна вихрушка от зла енергия. Знам. Кара ме да се чувствам... носталгично.

И като че ли да подсили чувството, притисна своето копие от касетата до гърдите си.

– Хайде да направим следващото обсъждане на стратегията у вас.

Асакава говореше тихо, но ясно.

– Добре, добре.

Очите на Рюджи се смееха.

В момента, когато той излезе, Асакава погледна часовника в трапезарията. Беше подарък за сватбата от приятел, секундарникът във формата на пеперуда се люлееше. 23,21. Колко пъти днес беше проверил часа. Беше обсебен от хода на времето. Точно както беше казал Рюджи, на сутринта ще му останат само пет дена. Въобще не беше сигурен дали ще успее да разгадае тайната на изтритото заклинание навреме. Чувстваше се като болен от рак, чиито шансове при операция бяха равни на нула. Все още се спори дали на болните от рак да им се казва истината или не. Досега Асакава бе смятал, че имат правото да знаят. Но ако се чувстваха като него сега, по-добре да не знаят. Има хора, близо до смъртта, които ламтят и за малкото живот, който им остава. Асакава не бе способен на това. В момента все още се държеше. Но докато часовникът му отброяваше оставащите му дни, часове, минути, не беше сигурен дали ще може да остане с всички си. Стори му се, че разбра защо бе толкова привързан към Рюджи, въпреки че се отвращаваше от него. Заради психологическата сила, каквато Асакава нямаше. Живееше неуверено, притеснявайки се какво ще помислят хората около него. Рюджи, напротив, с Бог – или дявол в себе си, живееше в абсолютна свобода. Асакава жадуваше да се избави от страховете си само в моментите, когато се замислеше как ще се чувстват дъщерята и жена му след смъртта му. Внезапно притеснен за тях, той леко отвори вратата на спалнята, за да провери как са. Лицата им в съня бяха нежни и невинни. Нямаше време да се поддава на ужаса. Реши да се обади на Йошино, да му обясни ситуацията и да го помоли за помощ. Ако оставеше работата от днес за утре, беше сигурен, че ще съжалява.

ГЛАВА 3

13 октомври, събота

Асакава мислеше да си вземе почивка за седмица, но реши, че ако използва информационната система на компанията, ще има по-голям

шанс да разкрие мистерията с видеокасетата, вместо да си седи в апартамента и да трепери от страх. Затова отиде на работа, въпреки че беше събота. Отиде на работа, но знаеше, че всъщност няма да свърши нищо, свързано с работата. Бе стигнал до убеждението, че най-добре би било да признае всичко на редактора си и да го помоли да бъде освободен от всичките си задължения. Помощта на редактора би била незаменима. Проблемът беше дали той ще повярва на историята. Сигурно отново ще припомни предишния инцидент и ще сумти. Имаше дори и касетката за доказателство, но ако Огури започне да противоречи на всичко, щеше да намери допълнителни аргументи в подкрепа на теорията си. Щеше да измисли всякакви неща, за да докаже, че е прав. *Все пак... ще е интересно*, помисли си Асакава. Беше сложил касетата в куфара си за всеки случай. Как ли щеше да реагира Огури, ако му я покажеше? По-точно, дали щеше да я удостои и с един поглед. Снощи до късно разказва на Йошино цялата поредица от събития и той беше повярвал. И после, като за доказателство, му беше казал, че въобще не иска да му показва касетата – *моля ти се, не ми я показвай*. В замяна ще помага, с каквото може. Разбира се, Йошино си имаше причина за това. Когато трупове на Харуко Цуджи и Такехико Номи са били открити, той е побързал да стигне до мястото и е усетил атмосферата, която е убедила следователите, че само нещо чудовишно е могло да извърши това. Но никой не го е изрекъл. Ако самият Йошино не е бил там, едва ли щеше да повярва толкова лесно на Асакава.

Във всеки случай, Асакава държеше в ръцете си бомба. Ако я размахаше заплашително пред очите на Огури, щеше да има поне някакъв ефект. Асакава изгаряше от любопитство да я използва.

Обичайната подигравателна усмивка бе изчезнала от лицето на Огури. Опрял лакти на бюрото, поглъщаше написаното от Асакава и мислено го прецеждаше през гъсто сито.

Четирима младежи със сигурност са гледали заедно една видеокасета в нощта на 29 август и седмица по-късно, точно както е било предсказано, са умрели при мистериозни обстоятелства. След това касетата е била забелязана от управителя на хижите, който я е прибрал в офиса си. Там тя прилежно е чакала, докато не се е появил Асакава. После той изгледал проклетото нещо. А сега щеше да умре след пет дена. Трябваше ли да вярва на това? И все пак тези четири смъртни случая бяха неопровержим факт. Как можеше да ги обясни? Къде беше логическата връзка между всичко това?

Изражението на Асакава, докато гледаше надолу към Огури,

говореше за надмощие, което рядко му се случваше. От опит знаеше точно какво си мисли редакторът сега. Почака, докато мисловният процес на Огури стигна до задънена улица, и извади касетката от куфара си. Направи го с преувеличена гордост, театрално, сякаш свалеше роля флаш.

– Искаш ли да я видиш? Заповядай.

Асакава посочи с очи телевизора до канапето, усмихвайки се провокативно. Можеше да чуе как Огури шумно преглътна. Той дори не погледна в тази посока; очите му бяха фиксирани върху черната касета, оставена на бюрото. Трябваше да вземе решение как да постъпи.

Ако искаш да я гледаш, можеш просто да натиснеш копчето. Лесно е. Хайде, може да го направиш. Просто се изсмей, както правиш винаги, и кажи колко е глупаво и я заври при останалите касети. Направи го, пробвай се. Мозъкът на Огури се опитваше да даде команда за действие на тялото му. Престани да се правиш на идиот и я пусни. *Ако я изгледаш, няма ли да покажеш, че не вярваш на Асакава? Което означава, точно-така, помисли си – означава, че ако откажеш да я гледаш, значи си повярвал на тази смешна история. Е, пускай я вече. Вярваш в съвременната наука, нали? Да не би да си дете, което се страхува от духове.*

Всъщност Огури беше 99% убеден, че не вярва на Асакава. Но все пак дълбоко в себе си се питаше ами, ако... Ами ако е истина? Може би съществуваха някои ниши в този свят, които модерната наука не може да достигне. И щом го имаше този риск, независимо колко мощно работеше мозъкът му, тялото му щеше да отказва. И така, Огури си седеше на стола и не мърдаше. Не можеше да мръдне. Нямаше значение какво разбираше с ума си: тялото не му се подчиняваше. Докато съществуваше опасност, тялото щеше да остане вярно на инстинкта му за самосъхранение. Вдигна глава и каза с дрезгав глас:

– Е, какво искаш от мен?

Асакава разбра, че е победил.

– Искам да ме освободиш от всичките ми задължения. Искам да направя пълно разследване за тази касета. Моля те. Мисля, че разбираш – от това зависи животът ми.

Огури затвори очи.

– Ще можеш ли да напишеш статия за това?

– Ами, каквото и да си мислиш, аз все още съм журналист. Ще запиша всяко едно от разкритията, за да не бъде погребано с Рюджи Такаяма и мен. Разбира се, дали ще бъдат или няма да бъдат публикувани, е

решение, което оставям на теб.

Огури кимна два пъти утвърдително.

– Е, няма да навреди. Ще пратя някой младок да се заеме с топ интервюто вместо теб.

Асакава леко се поклони. Тръгна да прибира касетката в куфара си, но не можа да устои на желанието да си направи още една шега. Подаде още веднъж касетката към Огури и попита:

– Вярваш ми, нали?

Огури въздъхна дълбоко и поклати глава. Въпросът не беше в това дали вярва или не; просто чувстваше някакво неудобство. Да, това беше.

– И аз се чувствам по същия начин – каза Асакава на прощаване.

Огури наблюдаваше как излиза и си каза, че ако остане жив след 18 октомври, ще изгледа всичко със собствените си очи. Но може би дори и тогава тялото му няма да му позволи. Това, ами ако, сякаш никога нямаше да си отиде.

Асакава беше стоварил три огромни тома върху масата в стаята на архива. „*Вулканите на Япония*“, „*Вулканичен архипелаг*“ и „*Активните вулкани на света*“. С мисълта, че вулканът от касетата най-вероятно е в Япония, започна с първата книга. Разгледа цветните снимки в началото. Планини, изпускащи бял дим и пара, елегантно се извисяваха към небето, страните покрити от черно-кафява застинала лава; яркочервени разтопени камъни, изхвърлени към нощното небе от кратери, чиито краища се топяха в мрака. Напомниха му за Големия взрив. Обърна страницата, сравнявайки тези снимки със сцената, запечатана в главата му. Вулканиите Асо, Асама, Шоуа Шинзан, Сакураджима... Не му отне толкова време, колкото първоначално се опасяваше. Все пак вулканът Михара на остров Изу Ошима, част от същата вулканична верига, която включваше вулкана Фуджи, беше един от най-известните вулкани в Япония.

– Врѣх Михара? – промърмори Асакава.

На двете страници за него имаше две снимки от въздуха и една от близък ъгъл. Асакава си спомни за картината на касетата и се опита да ги сравни с тези пред него. Определено имаше сходство. Погледнат от подножието на планината, връхът изглеждаше леко наклонен. Но от въздуха можеше да се види обръч, в центъра на който имаше могила – устата на вулкана. Снимката от близкия ъгъл много приличаше на тази на касетката. Цветът и контурът на планината бяха почти същите. Но трябваше да го потвърди, а не само да разчита на паметта си. Асакава

направи копия на снимките на връх Михара, заедно с още няколко възможни попадения.

Асакава прекара следобед на телефона. Обаждаше се на хора, отсядали във вила Б-4 през последните шест месеца. Щеше да е по-добре да ги срещне на живо и да прецени реакциите им, но просто нямаше толкова време. Трудно е да усетиш лъжа само по гласа по телефона. Той беше наострил уши, за да долови и най-малката пукнатина. Трябваше да провери шестнайсет групи. Малко, защото във „Вила Лог“ не е било инсталирано видео при откриването през април. Бил съборен голям местен хотел и решили да преместят многобройните видео устройства там. Станало в средата на юли. Апаратите са били инсталирани и видеотеката оборудвана в края на месеца, точно преди началото на летния сезон. Ето защо в рекламната брошура не се споменава, че във всяка стая има видео. Повечето гости били изненадани и го използвали, колкото да убият време в някой дъждовен ден. Никой не е имал специално купена касета, за да записва нещо. Разбира се, така излизаше, ако трябваше да се вярва на гласовете по телефона. Тогава кой е донесъл касетата? Кой я е направил? Асакава се напрягаше да не пропусне нищо. Вслушваше се усърдно в отговорите на хората, но не можеше да познае дали някой не скрива нещо. От шестнайсетте летовници, на които позвъни, трима бяха дошли да играят голф и въобще не бяха забелязали видеото. Седем не са го пускали. Пет бяха дошли да играят тенис, но времето било лошо и гледали разни филми: главно класически. Любимите стари ленти, както изглежда. Последната група, семейство Канеко от Йокохоама, донесли касета, за да запишат нещо от един канал, докато гледали исторически мини сериал.

Асакава затвори и прегледа информацията, която беше събрал за шестнайсетте групи гости. Само една вдъхваше надежда – семейство Канеко и двете им деца от началното училище. Два пъти са отсядали в Б-4 през лятото. Първия път е било за един ден в петък, 10 август, а втория – за два, събота и неделя, 25 и 26 август. Последният път е три дена преди да са били там четирите жертви. Никой не се е настанявал междувременно след семейство Канеко: именно четиримата тийнейджъри са били следващите. И не само това, синът им, ученик в шести в клас, донесъл със себе си касетка, за да запише някакво предаване. Момчето е било предан фен на едно комедийно шоу, което се излъчва в събота от осем. Разбира се, родителите му са имали предимство и точно по това време са следели историческите мини серии по Ен Ейч Кей, обществената телевизионна мрежа. Понеже е знаело, че във вилата има и видео,

детето решило да вземе касета и да запише предаването си. По време на записа дошъл негов приятел да му каже, че дъждът спрял. Той и по-малката му сестра са излезли да играят тенис. Родителите му са изгледали своето предаване и са изключили телевизора, напълно забравяйки за записващото още видео. Децата тичали по кортовете чак до десет часа и когато се прибрали, били толкова изморени, че направо си легнали. Те също забравили за касетата. На следващия ден, почти пред къщи, детето се сетило, че е оставило касетката във видеото, и се развикало на баща си да се върнат. Станала доста голяма караница, но в крайна сметка момчето се отказало. Все мърморело, когато се прибрали.

Асакава извади касетата и я сложи на бюрото си. На мястото на етикета със сребърни букви прозираше надпис Fujitex VHS T 120 Super AV. Отново набра номера на семейство Канеко.

– Здравейте, извинете, че пак ви безпокоя. Отново е Асакава от „Дейли Нюз“.

След кратка пауза същият глас, с когото беше разговарял по-рано, отговори:

– Да?

Беше г-жа Канеко.

– Споменахте, че синът ви е забравил касета. Да знаете каква марка е била?

– Ами, чакайте да видя – отговори тя през смях. Чу се шум край нея.

– Синът ми току-що се прибра. Ще го попитам.

Асакава изчака. Нямаше как детето да си спомня.

– Казва, че не знае. Но ние използваме само от евтините. От онези, които са в комплект от три.

Не се изненада. Кой обръщаше внимание каква марка използва всеки път, когато иска да запише нещо? Тогавата на Асакава му хрумна нещо. *Чакай малко, къде е опаковката на кутията? Касетите винаги са в картонени опаковки. Никои не ги изхвърля просто така.* Поне Асакава самият никога не ги изхвърляше, нито аудио, нито видеокасети.

– Семейството ви пази ли опаковките от касетките?

– Да, разбира се.

– Много съжалявам, но можете ли да погледнете дали нямате някъде празна такава.

– А? – попита тя учудено.

Дори и да беше разбрала въпроса му, не проумяваше какво му трябва и затова малко бавно реагира.

– Моля ви. Нечий живот може да зависи от това. Майките бяха много чувствителни на тема „на живот и смърт“. Когато трябваше да спести време и да действа бързо, винаги тази фраза имаше нужния ефект. Но този път той не преувеличаваше.

– Един момент, моля.

Както бе очаквал, тонът ѝ се промени. Забави се доста време, след като бе оставила слушалката. Ако кутиятката е била забравена във „Вила Лог“, управителят със сигурност я е изхвърлил. Но ако не е, имаше голям шанс още да е в къщата на семейство Канеко. Гласът се върна.

– Празна обложка, нали?

– Точно така.

– Намерих две.

– Добре. Сега, името на производителя и типът на касетата трябва да са написани на кутията.

– Да видим. На едната пише Panavision T120. Другата е... Fujitex VHS T120 AV.

Същата марка, като на тази, която държеше в ръцете си. Разбира се, Fujitex се продава в големи количества, едва ли това бе сигурно доказателство, но поне бе крачка напред. Това е сигурно. Можеше да се приеме със сигурност, че демоничната касета е била донесена от едно момче, ученик в шести клас. Асакава благодарно любезно на жената и затвори телефона.

От осем часа вечерта на 26 август видеото в хижа Б-4 е оставено да записва. Семейство Канеко забравят за касетата и си отиват вкъщи. Тогава идват въпросните четирима младежи. Този ден пак е валило. Искат да гледат филм, тръгват да използват видеото и откриват, че вътре вече има касета. Без да подозират нищо, я изглеждат. Виждат неразбираеми, зловещи неща. После – заплахата на края. Ядосани на лошото време, решават да си направят лоша шега. Изтриват частта, където се казва как да се избегне сигурната смърт. Оставят касетата там, за да изплашат следващите гости. Разбира се, не са повярвали на видяното. Ако бяха повярвали, нямаше да си правят шеги. Запита се дали са си спомнили за касетата по време на смъртта им. Може би не са имали време, когато е дошъл ангелът на смъртта. Асакава потрепери – не бяха само те. Ако не намереше начин да оцелее, след пет дни и той щеше да свърши като тях. Тогава щеше да научи как точно са се чувствали в момента на смъртта.

Но ако момчето е записвало телевизионно шоу, откъде са се взели тези картини? Досега Асакава смяташе, че някой ги е заснел с камера и после е занесъл касетата там. Но тя е записвала от телевизора, което

означава, че по някакъв начин тези странни сцени са проникнали през телевизионното излъчване. Не беше и сънувал за подобно нещо.

Излъчването е било превзето.

Асакава си припомни случая от миналата година по време на изборите. След като програмата на Ен Ейч Кей бе приключила за деня, на същия канал бе излъчено нелегално предаване, оклеветяващо един от кандидатите.

Вълните са били превзети. Само така можеше да е. Вечерта на 26 август тези образи са превзели вълните в района на Южен Хаконе и видеото ги е прихванало по някаква случайност. Ако е вярно, явлението би трябвало да е регистрирано някъде. Трябва да се обади в местната редакция и да установи фактите.

ГЛАВА 4

Беше десет часът, когато Асакава се прибра у дома. Веднага щом влезе в апартамента, откряна вратата на спалнята да види лицата на спящите съпруга и дъщеря. Независимо колко изморен беше, когато се прибираще, винаги правеше това.

На масата в трапезарията имаше бележка. *Г-н Такаяма те търси.* Асакава цял ден се бе опитвал да намери Рюджи, но така и не го завари вкъщи. Сигурно е излязъл във връзка с разследването. *Може би е открит нещо*, си мислеше, докато набираще номера му. Изчака да позвъни десет пъти. Никой не вдигна. Рюджи живееше сам в апартамента си в Източен Накано. Още не се беше прибрал.

Асакава си взе един бърз душ, отвори си бира и опита пак да се обади. Още го нямаше. Прехвърли се на уиски с лед. Не можеше да спи добре без алкохол. Висок и слаб, Асакава никога не беше боледувал от нещо сериозно. А сега беше обречен на смърт. Част от съзнанието му действаше, сякаш това е сън. Ще настъпи 22 часа на 18 октомври, той няма да е разбрал заклинанието, но накрая нищо няма да се случи и дните ще продължат да се изнизват както преди. Огури ще му се подиграва и ще пита как тъй е могъл да повярва на някакви суеверия, а Рюджи ще му каже през смях:

– Просто не знаем как е устроен светът.

И пак ще го посрещат тези заспали лица на жена му и дъщеричката. Дори и пътникът в падащ самолет не престава да се надява, че точно той няма да загине.

Пресуши третата си чаша уиски и набра за трети път Рюджи. Ако пак не вдигнеше, щеше да се откаже да се обажда тази вечер. Извън седем пъти, после се чу цък и някой вдъхна от другата страна.

– Къде, по дяволите, беше през цялото това време? – изкрещя, без дори да попита с кого разговаря.

Мислейки, че е Рюджи, си позволи да излее целия си гняв. Това още веднъж потвърждаваше необичайността на връзката им. Дори и с приятелите си Асакава се държеше дистанцирано и хладно. Но пък нямаше задръжки да обижда Рюджи. И въпреки това не възприемаше Рюджи като близък приятел.

Но изненадващо гласът, който отговори, не беше на Рюджи.

– Ало? Извинете...

Беше жена, изненадана, че са ѝ се развикали без причина.

– О, извинете. Станала е грешка. Понечи да затвори.

– Професор Такаяма ли търсите?

– Ами да, всъщност да.

– Още не се е прибрал.

Асакава не можеше да не се зачуди чий беше този млад и привлекателен глас. Явно не е роднина, щом го нарече „професора“. Любовница? Невъзможно. Кое здравомислещо момиче ще си падне по Рюджи.

– Разбирам. Името ми е Асакава.

– Когато професор Такаяма се прибере, ще му кажа да ви се обади. Г-н Асакава, нали?

Дори след като затвори, мекият глас на жената приятно кънтеше в ушите му.

Футоните по принцип се използват само в стаи в японски стил, с тами роозки. Подът в спалнята им бе застлан с мокет и първоначално имаха легло в западен стил. Но когато Йоко се роди, го изнесоха. Не можеше бебе да спи на креват, а нямаше място за него и за детско креватче. Бяха принудени да махнат двойното легло и всяка вечер да развиват футоните и всяка сутрин да ги прибират обратно. Слагаха два един до друг и спяха тримата. Сега Асакава пропъзля на свободното място на единия футон. Когато и тримата си лягаха по едно и също време, спяха един до друг. Но Шизу и Йоко имаха неспокоен сън – не минаваше и час, и завземаха цялото място. Затова Асакава трябваше да се намести на малкото свободно пространство, което беше останало. Запита се, ако си отидеше, колко ли време щеше да мине, докато това място отново бъде заето. Не се безпокоеше, че Шизу щеше да се омъжи повторно.

Просто някои хора не можеха да запълнят празнината, останала след партньора им. Три години? Три години е нормално дълго време. Шизу щеше да се върне при родителите си и да остави детето на грижите им, а тя ще тръгне на работа. Асакава си представи лицето ѝ, искрящо от жизненост. Искаше тя да бъде силна. Не можеше да си представи мъките, през които щяха да минат жена му и детето му, когато си отидеше.

Асакава и Шизу се бяха запознали преди пет години. Точно го бяха прехвърлили обратно в главната редакция в Токио от бюрото в Чикаго; тя работеше за туристическа агенция, свързана с конгломерата „Дейли Нюз“. Тя – на третия, а той – на седмия етаж, и понякога се виждаха в асансьора, но познанството им стигаше дотам. Но ето че един ден му се наложи да вземе билети от агенцията. Трябваше да пътува по повод статия за списанието, а човекът, който трябваше да го обслужи, отсъстваше. Шизу го заместваше. Беше на двайсет и пет и обожаваше да пътува, по погледа ѝ си личеше колко завижда на Асакава, че може да обикаля цялата страна. Този поглед му напомни за първото момиче, което някога беше обичал. След като вече си знаеха имената, говореха за дреболии, когато се засичаха в асансьора, и връзката им бързо се задълбочи. Две години по-късно се ожениха след кратко ухажване и без възражения от страна на родителите им. Около шест месеца преди сватбата купиха тристайния апартамент в Кита Шинагава – родителите им помогнаха с изплащането. Не защото се очакваше рязко покачване на цените на имотите се втурнаха да купуват дори преди венчавката. Просто искаха да изплатят ипотеката колкото се може по-бързо. Но ако не бяха платили тогава, може би никога нямаше да могат да си позволят да живеят в града. За една година цената на апартамента им се бе вдигнала тройно. Месечните им вноски за ипотеката се оказаха на половината от това, което щяха да плащат за наем. Постоянно се оплакваша, че е прекалено малък, но апартаментът всъщност си беше доста добра придобивка за семейството. Сега Асакава беше доволен, че има какво да им остави. Ако Шизу използва застраховката му живот, апартаментът ще е само неин и на Йоко.

Мисля, че полицата ми е 20 милиона йени, но не съм сигурен. Трябва да проверя.

Мислите му беше замъглени, но наум разпределяше парите по различни начини, казвайки си, че трябва да запише всякакви финансови съвети, за които се досетеше. Чудеше се как ли щяха да формулират смъртта му. Болест? Нещастен случай? Убийство?

При всяко положение по-добре да си прочета полицата.

Всяка нощ през последните три дни си лягаше в песимистично настроение. Умуваше как да повлияе на света, от който щеше да изчезне, и реши да остави нещо като завет.

14 октомври, неделя

На следващата сутрин, в неделя, Асакава набра телефона на Рюджи веднага щом стана.

– Да? – отговори Рюджи сънливо.

Асакава си спомни за яда си от снощи и изкрещя в слушалката:

– Къде беше снощи?

– А? О, Асакава!

– Трябваше да се обадиш, нали?

– О, да. Бях пиан. Колежанките в днешно време наистина могат да пият. А могат и да правят други неща, ако ме разбираш. У-ух. Изтощен съм.

Асакава занемя: сякаш последните три дена бяха само сън. Чувстваше се като глупак, че бе приел всичко толкова на сериозно.

– Е, тръгвам към теб. Чакай ме – каза Асакава и затвори телефона.

За да стигне до жилището, Асакава се качваше на метрото до Източен Накано и после вървеше десет минути в посока на Ками Оchiaи. С надежда си мислеше, че въпреки че снощи беше пил, Рюджи все още си беше Рюджи. Може би дори беше разгадал тайната и беше излязъл да се весели. Колкото по-близо беше до апартамента, толкова по-нервен ставаше и вървеше все по-бързо. Емоциите му го изтощаваха, люшкайки се от страх към надежда, от песимизъм към оптимизъм.

Рюджи отвори все още по пижама. Несресан, неизбръснат, явно току-що беше станал от леглото. Асакава нямаше търпение да си свали обувките и попита още от антрето:

– Научи ли нещо?

– Не, всъщност не. Но влез – каза Рюджи, чешейки си главата.

Погледът му не бе съсредоточен и Асакава веднага разбра, че мозъкът му още не се е събудил.

– Хайде, събуди се. Пий кафе или нещо.

Чувствайки се сякаш надеждите му бяха предадени, Асакава шумно постави чайника на котлона. Изведнъж го облада тревога за времето.

Двамата седяха със скръстени крака. Цялата стена пред тях беше в книги.

– Е, кажи ми какво си открил – каза Рюджи, люлеейки едното си коляно.

Нямаше време за губене. Асакава извади всичко, което беше събрал предния ден, и го изложи хронологично. Първо му съобщи, че касетата е записана от телевизора в хижата в 20,00 часа на 26 август.

– Наистина ли?

Рюджи изглеждаше изненадан. Той също си беше мислил, че е записана с видеокамера и след това занесена там.

– Виж, това е интересно. Но ако вълните са били превзети, както казваш, то тогава и други би трябвало да видят същото нещо.

– Обадох се в поделенията ни в Атами и Мишима и ги попитах за това. Но казват, че не са получили сигнали за странни излъчвания в района на Южен Хаконе на 26 август.

– Разбирам, разбирам... – Рюджи скръсти ръце и се замисли за момент.

– Има две възможности. Едната е, че всички, които са го видели, са мъртви. Но почакай – когато е било излъчвано, магията не е била изтрията. Значи... Е, както и да е, местните вестници не са научили нищо, нали така?

– Да. Вече проверих това. Имаш предвид дали е имало други жертви? Не е имало. Никакви. Ако е била пускана касетата и са я видели и други хора, те не са станали жертви. Дори и слухове не е имало.

– Но помниш ли, когато се появи СПИН първоначално? Лекарите в Америка не знаеха какво става. Единствено че хора умират от симптоми, които не са срещали преди. Само подозираха, че това е някакво непознато заболяване. Започнаха да го наричат СПИН едва две години след като се беше появил. Случват се подобни неща.

В планинските долини, западно от хребета Танна, имаше само няколко разпръснати ферми, близо до магистралата Атами-Каннами. Ако се вгледаш на юг, можеш да видиш само „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, изолиран сред призрачни планински поляни. Имаше ли нещо невидимо, което се случва там? Може би много хора умираха внезапно, но това още не беше стигнало до медиите. Не беше само СПИН: болестта на Кавасаки, открита за пръв път в Япония, е съществувала десет години преди да бъде официално наречена болест³.

3. Синдромът на Кавасаки е рядка болест, която се проявява най-често при деца под 5-годишна възраст. Не е открит причинителят, но някои учени смятат, че се дължи на бактерия. Болестта се проявява като силно възпаление на различни тъкани в тялото. – Бел. прев.

Беше изминал само месец и половина, откакто случайно беше записано мистериозното излъчване. Напълно възможно е явлението все още да не е разпознато. Ако Асакава не беше открил приликите между четирите смъртни случая – ако племенницата му не беше една от тях, – този „синдром“ щеше още да е неизвестен. И още по-страшно. Обикновено бяха необходими стотици, хиляди смъртни случаи, за да се признае едно нещо за „синдром“.

– Нямаме време да обикаляме от врата на врата и да разпитваме хората. Но, Рюджи, ти спомена за втора възможност.

– Да. Второ, единствените хора, които са го видели, сме ние и четиримата младежи. Ха, да не мислиш, че малкият тъпак, записал касетата, е знаел, че честотите са различни в различните райони? Това, което показват в Токио на канал 4, в провинцията може да е на съвсем различен канал. Едно глупаво дете няма как да знае това – може би е настроил видеото на канала, който гледа в Токио.

– Накъде биеш?

– Помисли. Хора като нас, които живеят в Токио, включват ли изобщо канал 2? Тук той не се използва.

– А-ха. Значи детето е настроило видеото на канал, който местните хора въобще не включват. А и щом са гледали нещо друго в момента, не е могъл да знае какво се записва. При всяко положение, с толкова малко население в тези планини по принцип не е могло да има много зрители.

– Както и да е, въпросът е откъде е дошъл сигналът? Звучеше толкова просто, като го каза Рюджи. Но само организирано научно изследване може да покаже откъде точно е било излъчено.

– Чакай, чакай малко. Дори не знаем дали основната ти предпоставка е вярна. Това, че момчето случайно е записало призрачни сигнали, е само предположение.

– Знам. Но ако чакаме за стопроцентови доказателства, няма да стигнем доникъде. Това е единствената ни следа.

Вълни. Научните знания на Асакава бяха ограничени. Дори не знаеше какво точно представляват: трябваше да започне проучването си оттам. Нямахше какво да прави, освен да провери. Точката на излъчването. Това означаваше, че трябва да се върне там. И след днес му остават само четири дни.

Следващият въпрос е: кой е изтрил заклинианието? Ако приемеха, че касетата е записана на място, не е могло да бъде никой друг освен четиримата. Асакава беше проверил в телевизионната мрежа и научил кога е гостувал младият разказвач, Шинраку Санютей, на Нощното шоу.

Бяха прави. Отговорът беше 29 август. Почти няма съмнение, че са го изтрили младежите.

Асакава извади няколко фотокопия от куфара си – снимки на връх Михара на остров Изу Ошима.

– Какво ще кажеш? – попита, като ги показва на Рюджи.

– Връх Михара, а? Според мен е точно този.

– Как може да си сигурен?

– Вчера следобед говорих с един етнограф в университета за диалекта на бабата. Каза, че не се използва вече много, но се среща на Изу Ошима. Всъщност има особености, които насочват към района Сашикиджи в южната част на острова. Не беше много сигурен, не можеше да се закълне, че е точно така, но в комбинация със снимката мисля, че спокойно можем да приемем, че е от Изу Ошима и планината е Михара. Между другото провери ли за изригванията на Михара?

– Разбира се. След войната – мисля, че можем да се ограничим с изригванията след войната...

Ако се вземе предвид напредъкът във филмовата технология, предположението изглежда вероятно.

– Добре.

– Така, следиш ли мисълта ми? След войната вулканът Михара е изригвал четири пъти. Първият път е бил 1950–1951. Вторият – през петдесет и седма, а третият е бил през 1974. Четвъртият, сигурен съм, че и двамата добре го помним – есента на 1986. През петдесет и седма се е образувал нов кратер; един човек е загинал и петдесет и трима са били ранени.

– Като вземем предвид кога са се появили видеокамерите, мисля, че гледаме изригването от 1986, но не мога да бъда сигурен.

В този момент Рюджи сякаш се сети за нещо и започна да рови в чантата си. Извади лист хартия.

– О, да. Явно тя казва именно това. Колегата любезно ми го преведе на литературен японски.

Асакава погледна късчето хартия, на което пишеше:

Как е здравето ти оттогава? Ако прекарваш цялото си време във водата, ще те приберат чудовища. Разбираш ли? Пази се от непознати. Догодина ще родиш дете. Сега слушай баба, защото си само момиче. Няма нужда да се притесняваш от местните хора.

Асакава внимателно го прочете два пъти и вдигна поглед.

– Какво е това? Какво означава?

– Откъде да знам. Ето това ще трябва да разбереш.

– Остават ни само четири дена!

Асакава имаше прекалено много задачи. Не знаеше откъде да започне. Нервите му бяха на ръба и малко му оставаше да прекрачи границата.

– Виж. Имам един ден повече от теб. Ти си главният тук. Прави се на такъв. Дай всичко от себе си.

Изведнъж в душата си Асакава изпита недоверие. Рюджи можеше да злоупотреби с допълнителния ден. Ако например стигнеха до два варианта за решение на закланянето, можеше да му каже за единия и да чака дали ще се спаси или не и така да разбере кой точно е правилният. Единият ден можеше да се превърне в опасно оръжие.

– Не ти пука много дали ще оживея или ще умра, нали, Рюджи? Седиш си така спокойно, смееш се... – Асакава зариде, осъзнавайки колко жалък изглежда отстрани.

– Сега говориш като жена. Щом имаш време да се оплакваш и да цивириш, използвай и главата си малко повече.

Асакава продължаваше да го гледа обидено.

– Така де, как искаш да го кажа? Ти си най-добрият ми приятел. Не искам да умреш. Правя всичко, на което съм способен. Искам и ти да направиш същото. И двамата трябва да го направим един за друг. Доволен ли си?

По средата Рюджи заговори на бебешки и приключи с подигравателен смях.

Докато се смееше, се отвори входната врата. Стреснат, Асакава се наведе и погледна през кухнята към коридора. Млада жена се бе навела и сваляше белите си кецове. Косата ѝ беше къса, докосвайки върха на ушите ѝ, украсени с бели обеци. Свали обувките си, вдигна поглед и срещна този на Асакава.

– О, извинете. Мислех, че професорът е сам – покри с ръка устата си.

Еlegantните ѝ движения и чисто белите ѝ дрехи драстично контрастираха на апартамента. Краката под полата бяха тънки и стройни, лицето ѝ нежно и интелигентно; напомняше на една писателка, участваща в телевизионни реклами.

– Влез – гласът на Рюджи се промени. Вулгарността бе сменена от неочаквано достойнство. – Нека те представя. Това е г-ца Май Таканото от философския факултет на университета „Фукузава“. Тя е една от най-добрите студентки там и внимателно следи моите лекции. Може би тя е единствената, която ги разбира. Това е Кузуюки Асакава от „Дейли

Нюс“. Той е моят... най-добър приятел.

Май Такано погледна Асакава с лека изненада. Той се учуди защо го гледа така.

– Радвам се да се запознаем – каза Май с вълнуваща усмивка и се поклони. Усмивката ѝ би ободрила всеки. Асакава не бе виждал толкова красива жена. Прекрасната ѝ кожа, начинът, по който светеха очите ѝ, съвършената фигура – да не говорим за интелигентността, класата и добротата, които излъчваше. Буквално нямаше дефект в тази жена. Той се отдръпна назад като жаба от змия. Не можеше да каже нищо.

– Хей, кажи нещо – каза Рюджи, като го побутна с лакът.

– Здравейте – каза накрая неловко, все още слисан.

– Професоре, излизахте ли снощи? – попита Май, грациозно пристъпвайки по-близо.

– Такаябashi и Яги ме поканиха да изляза с тях, така че...

Сега, като стояха един до друг, Асакава видя, че тя е по-висока от Рюджи поне с десет сантиметра. Но сигурно тежеше два пъти по-малко.

– Бих предпочела да ме предупреждавате, ако няма да се прибирате. Чаках ви.

Изведнъж Асакава се окопоти. Това беше гласът, с когото разговаря снощи. Това беше жената, която вдигна телефона.

Рюджи бе навел глава, сякаш го гълчеше майка му.

– Е, няма значение. Прощавам ви този път. Ето, донесох ви нещо. – Държеше хартиено пликче. – Изпрах ви бельото. Щях, също и да подреда малко, но се ядосвате, когато местя книгите ви.

От разговора Асакава се убеди в характера на отношенията им. Беше очевидно, че бяха не просто преподавател и студентка, а любовници. На всичкото отгоре го е чакала сама миналата нощ! Толкова ли са близки? Усети досадата, която понякога го завладяваше при вида на не подхождащи си двойки, но това тук беше още по-фрапантно. Всичко около Рюджи беше ненормално. А се виждаше любовта в очите му, с която гледа Май. Като хамелеон, Рюджи променяше изражението си, дори начина, по който говореше. За миг на Асакава му се прииска да ѝ разкрие неговите престъпления.

– Почти обяд е, професоре. Да сготвя ли нещо? Г-н Асакава, и вие ще останете, нали? Искате ли нещо специално?

Асакава погледна към Рюджи, не знаейки как да отговори.

– Не се стеснявай. Май направо е майстор готвач.

– Ще оставя избора на вас – успя да каже.

Май незабавно излезе до близкия пазар, за да купи продукти. Дори

след като беше излязла, Асакава замечтано зяпаше към вратата.

– Човече, изглеждаш като сърна пред фаровете на кола – отбеляза Рюджи весело.

– О, извинявай.

– Виж, нямаме време да се забравяме така. Рюджи го плесна леко по бузата. – Трябва да обсъдим някои неща, докато я няма.

– Не си й показал касетата, нали?

– Ти за какъв ме мислиш?

– Добре, тогава. Да се залавяме. Ще си отида, след като хапнем.

– Добре. Първото нещо, което трябва да направиш, е да откриеш антената.

– Антена ли?

– Знаеш, мястото, откъдето са излъчвали този сигнал. Значи, не може да си позволи да се отпусне. На път за вкъщи ще трябва да се отбие в библиотеката, за да почете за антените. Искаше веднага да се втурне за Южен Хаконе, но му бе ясно, че първо трябва да е наясно какво точно търси. Колкото повече знаеше за характеристиките на вълните и как се улавят пиратски излъчвания, толкова повече възможности щеше да има да ги открие.

Имаше куп неща, които трябва да се свършат. Но сега Асакава се чувстваше объркан, мислите му бяха някъде другаде. Не можеше да отпрати лицето й, тялото й от мислите си. Защо Май беше с някого като Рюджи? Почувства се объркан и ядосан едновременно.

– Ехо, слушаш ли ме?

Гласът на Рюджи приземи Асакава.

– Имаше една сцена с малко момче, помниш ли?

– Да.

Прогони мислите за Май и си спомни новороденото в хлъзгава около плодна вода. Но преходът не бе удачен – представи си Май мокра и гола.

– Когато гледах тази сцена, почувствах нещо странно в ръцете си. Като че ли аз го държах.

Усещане. Да държи някого. В ръцете си. Въобразяваше си как първо държи Май, а после – детето, в ослепяваща последователност. Накрая го усети – чувството, което имаше, докато гледа касетата: как го държи и после изхвърля двете си ръце във въздуха. Рюджи беше усетил същото. Това трябваше да е от значение.

– И аз го почувствах. Определено нещо мокро и хлъзгаво.

– И ти, а? Тогава какво означава?

Рюджи клекна на четири крака и приближи лицето си до екрана, като гледаше отново сцената. Тя продължи около две минути – детето надаваше своя първи вик. Можеха да видят две нежни ръце, които го придържаха под главата и гърба.

– Чакай малко, какво е това?

Рюджи спря и започна да превърта кадър по кадър. Само за секунда екранът стана черен. Гледайки го с нормална скорост, беше толкова кратко, че почти не се забелязваше. Но ако се гледаше така, можеха да се уцелят моменти на абсолютна тъмнина.

– Ето го пак – извика Рюджи.

За кратко изви гърба си като котка, вторачен в екрана. После отметна глава и погледът му зашари из стаята. Мислеше усилено – Асакава съдеше по движенията му. Но нямаше представа за какво точно. Общо екранът потъмня трийсет и три пъти за две минути.

– Е, и? Да не искаш да кажеш, че си се досетил за нещо само от това? Просто проблем при снимането. Камерата е била дефектна.

Рюджи игнорира коментара на Асакава и започна да изучава други сцени. Чува стъпки на стълбите отвън. Рюджи бързо натисна „стоп“.

Тогава Май отвори входната врата и каза:

– Върнах се.

Стаята отново бе обвита в уханието ѝ.

Беше неделя следобед и семейства си играеха с децата си на ливадата пред градската библиотека. Някои бащи си подаваха топка със синовете си; други просто лежаха, оставяйки децата си да лудуват на воля. Беше прекрасен неделен следобед и светът изглеждаше обгърнат от мир.

Като видя сцената, на Асакава му се прииска да полети за вкъщи. Беше прекарал известно време на четвъртия етаж на библиотеката, в секцията за естествени науки, в четене за излъчванията. Сега просто гледаше навън през прозореца. Цял ден се унасяше по този начин. Всякакви мисли му идваха наум без определена причина, не можеше да се концентрира. Може би, защото нямаше търпение. Изправи се. Искаше да види лицата на жена си и на дъщеря си сега. Беше обзет от мисълта. Сега. Не му оставаше много време. Да играе с дъщеря си на моравата така...

Прибра се някъде преди пет. Шизу приготвяше вечеря. Можеше да усети лошото ѝ настроение, както седеше зад нея и наблюдаваше как реже зеленчуци. Знаеше и причината, и то твърде добре. Най-после имаше

свободен ден, но бе излязъл рано сутринта, като каза само:

– Отивам у Рюджи.

Ако Асакава не я отменяше в грижите за Йоко, та макар само в почивните му дни, Шизу се изнервяше допълнително. И така бе стресирана от гледането на малко дете. На всичкото отгоре той бе прекарал деня с Рюджи. Това беше проблемът. Можеше и да я излъже, но тогава нямаше как да го намери в спешна ситуация.

– Обади се един агент за недвижими имоти – каза Шизу, отбивайки безпогрешния ритъм с ножа.

– Какво каза?

– Пита дали искаме да продаваме.

Асакава беше сложил Йоко на коляното си и й четеше от книжка с илюстрации. Тя едва ли разбираше, но се надяваха, че ако сега й говореха с много думи, те ще се натрупат в главата й и ще се излеят бурно, когато станеше на две.

– Добра оферта ли направи?

Откакто цените започнаха главоломно да се покачват, агенти се опитваха да ги накарат да продадат жилището си.

– Седемдесет милиона йени.

Беше по-малко отпреди, но би им останало достатъчно дори и след като изплатят ипотека.

– А ти какво му каза?

Избърсвайки ръцете си с кърпа, тя най-накрая се обърна.

– Казах му, че мъжът ми не си е вкъщи.

Винаги така правеше. *Съпругът ми не е вкъщи*, казваше, или *ще трябва да го обсъдя с мъжа си*. Шизу никога не взимаше сама решения. Боеше се, че скоро щеше да й се наложи.

– Какво мислиш? Може би е време да се решим. Ще имаме достатъчно да си купим къща в предградията с двор. Агентът също каза така.

Това беше скромната им мечта: да продадат апартамента, в който живееха, и да си построят голяма къща в предградията. Без капитал това щеше да си остане само мечта. Но имаха този силен коз: апартамент в сърцето на града. Притежаваха средството да осъществят мечтата си и всеки път, когато говореха за това, се въодушевяваха. Беше точно пред тях – трябваше само да протегнат ръце...

– И тогава, нали знаеш, можем да си направим още едно бебе.

На Асакава му беше ясно какво си представя Шизу. Просторна вила в предградията, с две отделни стаи за двете или трите им деца и да не трябва да се притеснява, ако дойдат много гости. Йоко, на коляното му,

се размърда. Беше забелязала, че погледът на баща ѝ се е отклонил от книгата и че вниманието му не е съсредоточено върху нея, и негодуваше. Асакава отново погледна към книжката.

– *Много, много отдавна Блатоландия се е наричала Блатоплаж, защото обсапаните с тръстики блатата са се простирали чак до брега на морето.*

Докато четеше на глас, сълзи започнаха да се образуват в очите му. Искаше да осъществи мечтата на жена си. Наистина го искаше. Но му оставаха само четири дни. Щеше ли да го понесе, ако той умреше по неизвестни причини. Не знаеше колко крехка беше мечтата ѝ, колко скоро щеше да се строполи.

21,00. Йоко и Шизу спяха както винаги. Асакава се бе замислил върху последната забележка на жена си. *Защо пускаше отново и отново сцените с бебето? И думите на бабата:*

– *Догодина ще родиш дете.*

Имаше ли връзка между новороденото и детето, което споменава старицата? Ами моментите на абсолютна тъмнина? Трийсет и няколко пъти се появяваха, на различни интервали.

Асакава си мислеше да пусне пак видеото, за да потвърди това. Рюджи търсеше нещо определено, независимо колко излишно му се струваше тогава. Логиката на Рюджи беше много силна, но той имаше и страшно развита интуиция. Асакава пък, от друга страна, можеше да излича истината след задълбочени разследвания.

Асакава отвори шкафа и взе касетата. Понечи да я вкара във видеото, но точно в този момент си даде сметка, че нещо го притеснява. Чакай малко, нещо не е наред. Не беше сигурен какво, но шестото му чувство му казваше, че нещо не е нормално. Все повече се убеждаваше, че не си въобразява. Наистина усети нещо странно, когато докосна касетката. Нещо се беше променило, макар и малко.

Какво е? Какво е различното? Сърцето му биеше силно. Това е лошо. Нищо не върви на добре. Мисли, човече, опитай се да си спомниш. Последния път като я гледах... я превъртях. А сега касетата е по средата. На една трета от края. Там, където свършват картините, и не е била превъртяна. Някой я е гледал, докато ме е нямало.

Асакава изтича до спалнята. Шизу и Йоко спяха, свити една в друга. Асакава извъртя жена си и я разгърси за рамото.

– Събуди се! Шизу! Събуди се!

Говореше тихо, за да не събуди Йоко. Шизу смръщи лице и се

опита да се превърти на другата страна.

– Казах, събуди се!

Гласът му звучеше по-различно от обикновено.

– ... какво... какво има?

– Трябва да поговорим. Хайде.

Асакава извлече жена си от леглото и я заведе в трапезарията. Тогава ѝ показа касетата.

– Гледала ли си това?

Учудена от свирепостта му, Шизу само поглеждаше ту към касетката, ту към лицето на мъжа си. Най-накрая каза:

– Не трябваше ли?

Защо си толкова бесен? – мислеше си. *Ето, неделя е, а ти излизаи нанякъде и на мен ми е скучно. А касетата беше там – тази, за която си шепнеште с Рюджи. И я извадих. Но дори не беше интересна. Сигурно нещо, което момчетата от офиса са забъркали.* Шизу остана мълчалива, отговаряйки само наум. *Няма защо да се сърдиш толкова.*

За пръв път, откакто бяха женени, Асакава поиска да удари жена си.

– Идиотка...!

Но някак си успя да се сдържи и остана така, със стиснат юмрук. *Успокой се и помисли. Вината е твоя. Не трябваше да я оставяш там, където можеше да я види.* Шизу никога не отваряше поща, адресирана до него, и си беше помислил, че е безопасно да я остави в шкафа. *Защо не я скрих? Все пак тя влезе в стаята, докато я гледахме с Рюджи. Разбира се, че ѝ е станало любопитно. Сгреших, като не я скрих.*

– Извинявай – промърмори Шизу.

– Кога я гледа? – гласът на Асакава потрепери.

– Тази сутрин.

– Наистина ли?

Тя нямаше представа колко важно беше да знае кога точно я е пунала. Просто кимна с глава.

– В колко часа?

– Защо питаш?

– Просто ми кажи! – Ръката му пак започна да се повдига.

– Около десет и половина. Беше точно след като свърши „Маскираният конник“.

„Маскираният конник“? Това е детско предаване. Йоко беше единствената в семейството, която го гледа с интерес. Асакава отчаяно се опитваше да не припадне.

– Сега. Това е много важно, така че ме слушай. Докато гледаше тази касета, къде беше Йоко?

Шизу погледна така, сякаш всеки момент ще избухне в сълзи.

– В скута ми.

– И Йоко ли? Казваш, че и двете сте... гледали... тази касета?

– Просто гледаше как свети екранът – не разбираше нищо.

– Млъкни! Това няма значение!

Вече не бе въпрос само да разруши мечтите на жена си за къща в предградията. Сега цялото семейство беше застрашено – всички можеха да умрат. Всички щяха да умрат безсмислено.

Като видя яда, страха и отчаянието на мъжа си, Шизу започна да разбира сериозността на ситуацията.

– ...това беше... беше шега, нали?

Спомни си думите в края на касетата. В онзи момент ги помисли за някаква тъпа шега. Не можеше да са истина. Но как да си обясни поведението на мъжа си?

– Не е истинско, нали? Нали?

Асакава не можеше да отговори. Просто поклати глава. След това го обзе топлота към тези, които споделяха съдбата му.

ГЛАВА 5

15 октомври, понеделник

Всяка сутрин като се събудеше, Асакава си пожелаваше това да е само сън. Беше се обадил на едно бюро за коли под наем в квартала и им бе казал, че ще дойде да вземе колата, която е резервирал. Бяха я записали, нямаше грешка. Реалността продължаваше напред без почивка.

Трябваше някак си да се придвижва, ако иска да научи откъде е дошло излъчването. Не е възможно да се манипулират телевизионните вълни с безжично предавателче, купено от магазина. Такова нещо се прави с професионална техника. А картините на лентата бяха чисти, без нарушения в предаването. Това означаваше, че сигналът е бил силен и наблизо. Ако научи повече за околността, където предаването е било прието, ще открие точката на излъчване. Но единственото, с което разполагаше, бе телевизорът във вила Б-4 на „Вила Лог“, приел сигнала. Трябва да отиде там, да огледа ландшафта наоколо и да претърси района сантиметър по сантиметър. Нямаше представа колко време щеше да

му отнеме. Беше си взел дрехи за три дни. Със сигурност нямаше да са му нужни повече.

Гледаха се един друг, но Шизу мълчеше. Асакава така и не можа да измисли достоверна лъжа и остави жена си да си легне с мъгляво обяснение за заплахата от смърт след една седмица. Тя, изглежда, се боеше да научи нещо конкретно и с радост остави нещата неясни и необяснени. Вместо да го разпитва подробно, както правеше обикновено, изглежда, се досещаше за нещо и мълчеше. Асакава нямаше представа как тя си обяснява нещата, но то явно не облекчаваше безпокойството ѝ. Докато гледаше обичайния сапунен сериал на следващата сутрин, реагираше изключително чувствително към всякакви звуци отвън и на няколко пъти скочи неспокойно от стола си.

– Хайде просто да не говорим за това, съгласна ли си? Нямам какво да ти кажа. Просто ме остави да се справя.

Това бе всичко, което Асакава каза, за да успокои тревогата на жена си. Не можеше да си позволи да изглежда слаб пред нея.

Точно като излизаше от апартамента, като по сигнал телефонът иззвъня. Беше Рюджи.

– Направих невероятно откритие. Искам да ми кажеш какво мислиш – гласът му бе развълнуван.

– Не можеш ли да ми кажеш по телефона? Трябва да взема кола под наем сега.

– Кола под наем ли?

– Ти беше този, който ми каза да открия откъде се е появил сигналът.

– Да, да. Слушай, остави това на заден план и идвай насам. Може би все пак няма да ти трябва да търсиш антена. Може би цялото това предположение е много погрешно.

Асакава реши все пак да вземе колата. Да тръгне незабавно от къщата на Рюджи, ако се наложи да отиде до „Пасифик Ленд“ в Южен Хаконе. Паркира с двете предни колела на тротоара и заудря по вратата на Рюджи.

– Влизай! Не е заключено.

Асакава отвори и шумно изтрополи през кухнята.

– Е, какво е голямото откритие? – попита.

– Какво те притеснява? – Рюджи го гледаше, седнал с кръстосани крака.

– Просто побързай и ми кажи какво си открил!

– Успокой се!

– Как да се успокоя? Просто ми кажи!

– Рюджи замълча за момент. После тихо попита:

– Какво има? Случило ли се е нещо?

Асакава се друсна по средата на пода, с ръце върху колената.

– Жена ми... жена ми и дъщеря ми са гледали тази гадост.

– О, това е лошо. Много съжалявам.

Рюджи изчака, докато Асакава се поуспокои. Той кихна и шумно издуха носа си.

– Е, искаш да спасиш и тях, нали?

Асакава наведе глава като малко момче.

– Ами тогава ето ти още една причина да си сдържаш нервите. Затова няма да ти казвам моите заключения. Само ще ти изложа фактите. Искам да видиш ти какво ще помислиш. Затова не бива да си толкова възбуден, разбираш ли.

– Разбирам – каза Асакава покорно.

– Сега иди и си измий лицето. Стегни се.

Асакава можеше да плаче пред Рюджи. Той беше отдушникът за всичките му чувства, които не можеше да покаже пред жена си.

Върна се в стаята, бършейки лицето си с кърпа. Рюджи му подаде лист хартия. На него се виждаше следната проста схема:

1) Въведение	83 сек.	[0]	абстрактна
2) Червена течност	49 сек.	[0]	абстрактна
3) Връх Михара	55 сек.	[11]	истинска
4) Връх Михара изригва	32 сек.	[6]	истинска
5) Думата „планина“	56 сек.	[0]	абстрактна
6) Зарове	103 сек.	[0]	абстрактна
7) Старата жена	111 сек.	[0]	абстрактна
8) Бебе	125 сек.	[33]	истинска
9) Лица	117 сек.	[0]	абстрактна
10) Стар телевизор	141 сек.	[35]	истинска
11) Лицето на мъжа	186 сек.	[44]	истинска
12) Край	132 сек.	[0]	абстрактна

Някои неща бяха ясни и от пръв поглед. Рюджи беше разделил целия филм на отделни сцени.

– Вчера изведнъж ми хрумна това. Виждаш какво е, нали? Филмът се състои от дванайсет сцени. Давам номер и име на всяка. Числото след името значи колко секунди продължава. Следващото число, в скобите, означава – ехо, слушаш ли ме? – колко пъти екранът става черен по време на тази сцена.

Асакава бе преизпълнен със съмнения.

– След като ти си тръгна вчера, започнах да разглеждам и другите сцени, наред с тази с бебето. Да видя дали и те имат тези мигновени затъмнявания. И, гледай и се май, има ги в сцени 3, 4, 8, 10 и 11.

– Следващата колонка е „истинска“ или „абстрактна“. Какво е това?

– Общо казано, можем да разделим дванайсетте сцени в две категории. Абстрактните, като картини в мислите, можем да наречем умствени пейзажи. А истинските, неща, които действително съществуват, можеш да видиш с очите си. Така съм ги разделил.

Тук Рюджи спря за секунда.

– Сега погледни таблицата. Забелязваш ли нещо?

– Ами, черната завеса пада само когато са „истински“ сцени.

– Точно така. Това е напълно вярно. Продължавай да разсъждаваш.

– Рюджи, това започва да става отегчително. Побързай и ми кажи накъде биеш. Какво означава?

– Сега, сега, почакай малко. Когато на човек му дадат отговорите предварително, интуицията му се потиска. Моята вече ме доведе до един отговор. И с това наум ще изкривявам всеки феномен според това заключение. Както в криминалните разследвания, нали? Веднъж като си помислиш този е виновният, сякаш всички доказателства започват да сочат към него. Виждаш ли, не можем да си позволим да сбъркаме. Искам и ти да подкрепиш заключението ми. Така де, като разгледаш всички сцени, дали интуицията ще ти подскаже същото като на мен.

– Съгласен съм. Продължавай.

– Добре: черното перде пада само при реални пейзажи. Това вече го разбрахме. Сега спомни си усещанията първия път, когато гледа филма. Вчера обсъждахме сцената с новороденото. Друго освен това? Какво ще кажеш за сцената с многото лица?

Рюджи използва дистанционното, за да я намери.

– Разгледай дълго и внимателно лицата.

Стената от множество лица бавно отстъпваше назад – броят им се увеличаваше до стотици, хиляди. Като ги разгледа отблизо, Асакава видя, че всяко беше различно като истинско лице.

– Как те кара да се чувстваш? – попита Рюджи.

– Сякаш ме обвиняват. Наричат ме лъжец и измамник.

– Точно. Като го гледах, почувствах същото или поне много наподобява чувството, което ти описваш.

Асакава се опита да разбере накъде водеше този факт. Рюджи очакваше ясен отговор.

– Е? – попита пак Рюджи. Асакава поклати глава.

– Няма смисъл. Нищо не ми идва наум.

– Ами, ако имаш възможността да го гледаш по-дълго време като мен, може би ще забележиш същото като мен. Виж, и двамата си мислехме, че всичко това е заснето с камера. Нали?

– Не е ли?

– Ами, какво ще кажеш за черното перде, покриващо за миг екрана.

Превъртя малко напред, докато не стигна до точно такъв момент. Ако пресметнеше, се получаваше, че чернотата трае за около една десета от секундата.

– Защо това става само в истинските сцени, а не в измислените? Погледни от по-близо. Не е напълно черно.

Асакава се приближи по-близо до екрана. Наистина беше така. Нещо като фина бяла отсянка оставаше в тъмнината.

– Размазана сянка. Това, което наблюдаваме, е проекция на зрението. И докато гледаш, не получаваш ли чувството на непосредственост, че наистина участваш?

Рюджи погледна право към Асакава и мигна бавно. Черното перде.

– А – измърмори Асакава. – Това да не е... мигането на клепача?

– Точно така. Греша ли? Ако се замислиш, логично е. Има неща, които виждаме с очите си, но и неща, които си представяме. И тъй като те не минават през ретината, няма мигане. Но като гледаме с очите си, образите се формират от силата на светлината, която достига до ретината. За да не засъхне тя, ние мигаме, без да съзнаваме. Черната завеса е мигът, когато се затварят очите.

Още веднъж на Асакава му стана лошо. Първия път трябваше да изтича до тоалетната, но сега зловещите тръпки бяха още по-лоши. Не можеше да се отърси от чувството, че нещо се е навряло в тялото му. Тази касета не беше записана от машина. Човешките очи, уши, нос, език, кожа – всичките пет възприятия бяха използвани. Тези тръпки, треперенето, идват от една сянка, която се настанява в него чрез сетивата му. Асакава беше гледал филма от същия ъгъл, както нещото в него.

Бързеше челото си непрекъснато, но то оставаше обляно в студена

пот.

– Знаеш ли, че... ехо, слушаш ли ме? Като изключим индивидуалните разлики, мъжете мигат двайсет пъти на минута, а жените – петнайсет. Това значи, че сигурно жена е възпроизвела образите.

Асакава не го чуваше.

– Ехо! Какво има? Изглеждаш, все едно вече си мъртъв, толкова си блед – засмя се Рюджи. – Погледни от положителната страна. Сега сме с една крачка по-близо до решението. Ако тези картини са регистриране от сетивата на един човек, то заклинанието трябва да има нещо общо с желанието му. С други думи: може би той иска да направим нещо.

Асакава за момент беше изгубил способността да мисли. Думите вибрираха в ушите му, но смисълът им не достигаше до мозъка му.

– При всички положения сега знаем какво да правим. Трябва да открием кой е този човек. Или е бил. Смятам, че той или тя вече не е сред нас. И след това трябва да открием какво е искал, докато е бил жив. И това е заклинанието, което ще ни позволи да живеем.

Рюджи намигна на Асакава, сякаш казваше: как се справям?

Асакава беше слязъл от магистрала № 3 Токио-Йокохама и сега се движеше по пътя Йокохама-Йокосука. Рюджи беше свалил седалката си и спеше спокоен безметежен сън. Беше почти два на обяд, но Асакава не усещаше никакъв глад.

Протегна ръка, за да събуди спящия, но я отдръпна. Още не бяха стигнали. Той дори не знаеше и накъде точно пътуват. Всичко, което му беше казал Рюджи, бе да кара към Камакура. Не знаеше къде и защо отиват. Шофираше нервно и невнимателно. Рюджи бързо си беше събрал багажа и му каза, че в колата ще му обясни накъде потеглят. Но щом тръгна, каза:

– Снощи не можах да спя, не ме буди до Камакура – и после веднага заспа.

Излезе от пътя Йокохама-Йокосука при Асахина и пое пет километра по пътя Каназава, докато не стигнаха гара Камакура. Рюджи спеше вече два часа.

– Хей, стигнахме – каза Асакава и го бутна. Рюджи се опъна като котка, потърка очи с обратното на ръцете си и силно завъртя глава, устните му шляпаха.

– А-а-х, толкова хубав сън сънувах...

– Какво правим сега?

Рюджи се изправи, погледна през прозореца, за да види къде се

намират.

– Просто продължавай по този път и като стигнеш Външната порта към гробницата на Хачиман, свий вляво и спри.

Тогава Рюджи пак легна и каза:

– Може би още мога да хвана края на съня, ако не възразяваш.

– Виж, ще сме там след пет минути. Щом имаш време да спиш, имаш време и да ми обясниш какво правим тук.

– Ще разбереш, когато стигнем – отговори Рюджи, като опря крака на таблото и отново заспа.

Асакава зави наляво и спря. Право пред него се намираше стара двуетажна къща с табела „Мемориална зала «Тецузо Миура»“.

– Влез в паркинга.

Рюджи беше отворил очи. Имаше доволно изражение и ноздрите му бяха разтворени, сякаш душеше парфюм.

– Благодарение на теб успях да довърша съня си.

– За какво ставаше дума? – попита Асакава, докато въртеше волана.

– За какво, мислиш? Летях. Обожавам сънищата, в които летя.

Рюджи доволно въздъхна и облиза устните си.

Мемориалната зала „Тецузо Миура“ изглеждаше запустяла. В огромно празно пространство на първия етаж имаше множество снимки и документи в рамки или под стъклени похлупаци и описание на постиженията на този Миура, залепено на стената. След като го прочете, Асакава най-послед се сети кой е бил.

– Извинете. Има ли някой тук? – извика Рюджи към дълбините на сградата.

Нямаше отговор.

Тецузо Миура беше умрял преди две години, на 72, след пенсиониране като професор в университета „Йокодай“. Беше специалист по теоретична физика, занимаващ се с теориите за материята и статистическата динамика. Мемориалната зала обаче не бе в чест на постиженията му като физик, а заради изследванията му на паранормални феномени. В резюмето на стената се твърдеше, че теориите му са привлекли световен интерес, но малко хора са им обръщали внимание. Самият Асакава никога не бе чувал за него. И какви точно са били теориите му? Асакава започна да оглежда материалите по стените и под стъклата. Мислите имат енергия и тази енергия... Беше стигнал да чете дотам, когато чу как някой бърза по стълбите. Отвори се една врата и около четиридесетгодишен мъж с мустаци си показа главата. Рюджи се приближи до мъжа, подавайки му визитна картичка. Асакава реши да последва примера

му, като извади една от своите.

– Името ми е Такаяма, от университета „Фукузава“. Говореше плавно и любезно; Асакава се заинтригува, като чу колко различен диалект говореше. Асакава подаде и своята картичка. Изправен пред учен и репортер, човекът беше доста смяян. Съсредоточено разглеждаше картичката на Асакава.

– Ако е възможно, искаме да се консултираме за нещо с вас.

– И какво ще е това? – Човекът внимателно ги изгледа.

– Веднъж имах удоволствието да се срещна с покойния професор Миура.

Мъжът, изглежда, се успокои, след като чу това, и се отпусна. Донесе три разгъващи се стола и ги постави така, че да се гледат един друг.

– Така ли? Моля, седнете.

– Трябва да е било преди три години... да, точно така. Годината преди да умре. В моя университет искаха да изнеса една лекция за научните методи и реших да използвам възможността да чуя какво професорът можеше да каже по темата...

– Тук, в къщата, ли е било?

– Да. Професор Такацука ни запозна.

Чувайки това име, мъжът най-накрая се усмихна. Разбра, че нещо общо го свързва с посетителите. *Тези двамата явно са на наша страна. Не са дошли тук, за да ни атакуват.*

– Разбирам. Съжалявам за всичко това. Името ми е Тецуаки Миура. Съжалявам, но ми свършиха визитните картички.

– Значи вие сте...?

– Да, аз съм единственият син на професора. Но не заслужавам името си.

– Така ли? Напротив, няхах представа, че той има такъв чудесен син.

Асакава едва сдържа смеха си, като чу Рюджи да нарича мъж с десет години по-възрастен от него „чудесен син“.

Тецуаки Миура ги разведе набързо. След смъртта на професора някои негови студенти се бяха обединили, за да отворят къщата за посетители и да подредят насъбраните през годините научни материали. Колкото до самия Тецуаки, както сам беше казал, донякъде само осъждащо, не станал учен, както баща му е искал, но въпреки това бе построил гостилница до Залата и сега я управляваше.

– Ето как експлоатирам и земята, и репутацията на баща си. Както казвах, не съм достоен син.

Засмя се тъжно. Заведението му се посещаваше предимно от групи ученици, най-вече от кръжоци по физика и биология, но спомена и за една група, занимаваща се с пара-психологични изследвания. На кръжоците им дай само да ходят на екскурзии. Така Мемориалната зала играеше ролята на стръв за привличане на ученически групи.

– Между другото... – Рюджи стана и се опита да насочи разговора към главния въпрос.

– О, съжалявам. Сигурно съм ви отегчил, плямпайки толкова продължително. Кажете ми какво ви води насам?

Беше видно, че Тецуаки нямаше талант за учен. Беше обикновен търговец, който се нагаждаше спрямо ситуацията. Асакава можеше да познае, че Рюджи не изпитва голямо уважение към мъжа.

– Честно казано, търсим някого.

– Кого?

– Всъщност не знаем името. Затова сме тук.

– За съжаление не ви разбирам. – Изглеждаше затруднен, сякаш, за да накара гостите си да му дадат повече обяснения.

– Дори не можем да кажем дали този човек е жив, или вече е умрял. Ясно е само, че е притежавал сила, каквато обикновените хора не притежават.

Рюджи замълча, за да види реакцията на Тецуаки, който, изглежда, веднага разбра за какво става дума.

– Вероятно баща ви е най-големият колекционер в Япония на подобна информация. Беше ми казал, че чрез мрежа от връзки, които сам е създал, е направил списък на хора, които са притежавали паранормални сили. Каза, че пази информацията.

Лицето на мъжа се смръщи. Дано не го карат да прегледа всички тези архиви заради едно име.

– Да, разбира се, документите са запазени. Но са толкова много. А и повечето от хората са измамници.

Тецуаки пребледня пред мисълта да прегледа всички тях отново. На дузина студенти потрябваха няколко месеца, за да ги подредят. Следвайки желанието на починалия, бяха включили и неизяснените случаи, с което броят им още повече се увеличи.

– Не искаме да ви тормозим. С ваше разрешение, ние двамата сами ще ги проверим.

– Те са в архива горе. Може би най-напред ще искате да ги видите?

Тецуаки се изправи. Защото не знаят колко са, затова говорят така. Веднъж да видят всички тези рафтове, и ще се откажат. Заведе ги на

втория етаж.

Архивът беше в стая с висок таван непосредствено до стълбата. Влязоха в стаята, за да се изправят пред две огромни библиотеки, всяка с по седем рафта. Всяка папка съдържаше материали за четиридесет случая. На пръв поглед изглеждаше, че са хиляди. Асакава не видя реакцията на Рюджи, самият той пребледня като платно. *Ако губим време с това, може да си умрем в тази тъмна стая. Трябва да има друг начин!*

Рюджи спокойно попита:

– Имате ли нещо против да разгледаме?

– Заповядайте. – Тецуаки остана малко, за да види – донякъде от учудване, донякъде от любопитство – какво си бяха въобразили, че ще намерят. Но накрая се предаде.

– Чака ме работа – каза на тръгване.

Като останаха сами, Асакава се обърна към Рюджи:

– Така, ще ми кажеш ли какво става?

Гласът му беше по-плътен, защото си кривеше врата, оглеждайки всички тези папки наоколо. Проговори за първи път, откакто бяха влезли в Залата. Документите бяха подредени хронологично от 1956 година и завършваха с 1988 – годината, когато Миура бе починал. Смъртта беше спуснала завесата над това тридесет и две годишно преследване.

– Нямаме много време, затова ще ти обясня, докато търсим. Ще започна с 1956, а ти – с 1960 година.

Асакава колебливо издърпа една папка и прелисти през нея. На всяка страница имаше поне една снимка и лист с описание, както име и адрес.

– Какво търся?

– Внимавай за имената и адресите. Опитваме се да открием жена от острова Изу Ошима.

– Жена? – попита Асакава, извивайки въпросително глава.

– Помниш ли старицата от касетката? Каза на някого, че ще роди дъщеря. Да не мислиш, че е говорила на мъж?

Рюджи беше прав. Мъжете не могат да раждат.

И така, започнаха да търсят. Беше проста, повтаряща се задача и понеже Асакава попита защо съществуват тези документи изобщо, Рюджи му обясни.

Професор Миура винаги се е интересувал от паранормални феномени. През 50-те е започнал изследвания на паранормални сили, но това не било достатъчно, за да изгради научна теория. Гадателите не могли да повторят пред публика онова, което правили насаме. Много

концентрация се изисква, за да може да бъдат показани тези възможности. Професор Миура търсил човек, който да може да използва силите си при всяка ситуация, независимо от обстоятелствата. Разбирал е, че ако някой се провали пред публика, самият той е щял да бъде наречен измамник. Бил е уверен, че има много хора с паранормални сили, и е почнал да ги търси. Но как да го направи? Не можел да интервюира всеки, който казва, че има силите на гадалел, трето око, телекинеза. Изработил свой метод. На всеки, който можело да притежава подобни способности, пращал парче фотолента в специално затворен пакет, молил го да запечата с мислите си някаква картина или образ и да му го изпрати обратно, все така затворен. По този начин можел да провери способностите им на големи разстояния. И понеже правенето на такава психична снимка донякъде е основна способност, често същите хора се оказвали и прорицатели. От 1956 г. нататък започнал да търси паранормални явления с помощта на бивши свои студенти, които работели в издателства и вестници. Те изградили мрежа, която съобщавала директно на професора за появата на подобни сили. Все пак след изследване на върнатите филми се оказвало, че не повече от една десета са имали подобни възможности. Останалите сръчно отваряли плика и сменяли лентата. Явните случаи на измама били отхвърляни още на този етап, а несигурните били запазвани и така се стигнало до необятните размери на този архив пред очите на Асакава. С течение на годините мрежата на Миура се усъвършенствала с развиването на медиите и с увеличаването броя на бившите студенти. Информацията се насъбирала година след година, докато професорът не починал.

– Разбирам – промърмори Асакава. – Значи това е предназначението на тази колекция. Но откъде знаеш, че името на човека, когото търсим, е тук?

– Не казвам, че непременно е тук. Но има огромна вероятност да е така. Виж само какво е направила. Знаеш, че има доста хора, които могат да създадат психо-снимка. Но никак не са много хората, които да излъчват картини върху телевизор без никаква техника. Това е сила от най-висш порядък. Някой с подобни възможности ще си проличи дори и да не иска. Не мисля, че мрежата на Миура е позволила такъв феномен да се изплъзне.

Асакава трябваше да признае, че вероятност съществуваше. Удвои усилията си.

– Между другото, защо търся за 1960 година? – изведнъж Асакава се изправи.

– Помниш ли сцената, която показва телевизор? Доста стар модел беше. Някой от най-ранните, от 50-те или началото на 60-те.

– Но това не означава непременно...

– Млъкни. Говорим за вероятности тук, нали?

Асакава се наруга мислено, че е прекалено раздразнителен през последните десетина минути. Но имаше основателна причина. Имайки предвид малкото време, броят на папките беше огромен. Щеше да е странно, ако беше спокоен.

В този момент Асакава видя думите „Изу Ошима“ в папката, която държеше.

– Хей! Намерих един! – изкрещя триумфално.

Рюджи се обърна изненадан и се вгледа в документа.

*Мотомаки, Изу Ошима. Теруко Цучида, възраст 37. Датирана от 14 февруари 1960 година. Черно-бяла снимка, показваща бяла черта като светкавица върху черен фон. В описанието беше записано: *Обектът изпрати това, описвайки изображение във формата на кръст. Няма следи от подмяна.**

– Какво ще кажеш?

Асакава тръпнеше от вълнение, докато чакаше отговора на Рюджи.

– Възможно е. Запиши името и адреса за всеки случай.

Рюджи се обърна и продължи със собственото си търсене. Асакава беше доволен от скорошното откритие, но в същото време беше и недоволен от хладната реакция на приятеля си.

Минаха два часа. Не намериха друга жена от Изу Ошима. Повечето от попълненията бяха или от Токио, или от обкръжаващия го район Канто. Тецуаки се появи, предлагайки им чай. Подхвърли два-три саркастични коментара, преди да си тръгне. Ръцете им ставаха по-бавни и по-бавни, бяха минали два часа, а още не бяха свършили с една година.

Най-накрая Асакава успя да приключи 1960. Като посегна към 1961 година, погледна Рюджи. Той седеше със скръстени крака на пода, заровил поглед в една папка. *Да не е заспал, идиотът?* Протегна ръка, но тогава Рюджи издаде измъчен стон.

– Толкова съм гладен, че ще умра. Какво ще кажеш да отидеш да купиш нещо за ядене и чай улонг. О, и направи резервация за довечера в „Малък слънчев пансион“.

– И за какъв дявол?

– Това е гостилницата, която държи човекът.

– Знам това. Но защо да остана там с теб?

– Не искаш ли?

– Като за начало, нямаме време да се отпусваме в някакъв хотел.

– Дори и да успеем да я открием, няма как веднага да тръгнем към Изу Ошима. Днес никъде не можем да отидем. Не мислиш ли, че е по-добре да се насипим добре и да сме с пълни сили утре.

Асакава чувстваше неопишуема неохота да прекара нощта с Рюджи в някаква странноприемница. Но нямаше алтернатива, така че се отказа и отиде да купи храна и да каже на Тецуаки Миура, че ще останат за през нощта. След това той и Рюджи се наядоха и изпиха чая улонг. Беше седем вечерта. Малка почивка.

Ръцете му бяха изморени, а раменете – схванати. Очите го боляха, свали си очилата. Сега държеше папките толкова близо, че можеше да ги оближе. Трябваше да се концентрира докрай, за да не пропусне нещо, и това го изтощаваше още повече. Девет часа. Тишината в архива беше разцепена от дивия крясък на Рюджи.

– Открих я най-после! Ето къде се е криела.

Асакава беше привлечен от документа. Седна до Рюджи и си сложи обратно очилата, за да го види. Пишеше:

Изу Ошима, Сашикиджи. Садако Ямамура. Възраст 10. Пликът беше датиран 29 август 1958 година. Обектът прати това с бележка, описваща, че ще се появи собственото ѝ име. Тя е автентична без съмнение. Беше прикрепена снимка с йероглифа яма, „планина“, в бяло, на черен фон. Асакава беше виждал този йероглиф някъде.

– Това... това е.

Гласът му трепереше. На касетата сцената с вулкана Михара беше директно последвана от появяването на йероглифа за „планина“, идентичен с този. Не само това, в десетата сцена старият телевизор показваше йероглифа сада. Името на жената беше Садако Ямамура.

– Какво мислиш? – попита Рюджи.

– Няма съмнение. Това е.

Най-накрая Асакава бе окрилен от надежда. Може би, може би ще изпреварят крайния срок, помисли си.

ГЛАВА 6

16 октомври, четвъртък

10,15 ч. Рюджи и Асакава се намираха на бърз пътнически кораб, който току-що беше напуснал пристанището на Атами. Нямаше редовен

ферибот, който да свързва Ошима и главния остров, затова трябваше да оставят колата на паркинга до хотел „Атами Каракуен“. Асакава още стискаше ключа в лявата си ръка.

По разписание трябваше да стигнат Ошима след час. Духаше силен вятър и изглеждаше, че ще вали. Повечето от пътниците не бяха излезли на палубата, а се бяха сгушили по местата си. Асакава и Рюджи прекалено много бързаха, за да проверят това, преди да си купят билетите, но, изглежда, се задаваше тайфун. Вълните бяха големи и клатенето на кораба бе неприятно.

Отпивайки горещо кафе, Асакава още веднъж прехвърли в ума си всички събития, случили се досега. Не знаеше дали трябва да се поздравят за това, че стигнаха толкова далеч, или да се упрекват, че не са разбрали за Садако Ямамура и да тръгнат за остров Ошима по-рано. Всичко зависеше от това да се забележи, че черното перде, което примигва за момент върху образите на видеото, са клепащи, мигане. Образите не бяха записани от устройство, ами от човешкия сетивен апарат. Човекът е фокусирал своята енергия върху видеото в бунгало Б-4, докато то е записвало и така не е създал мислена снимка, а мислен филм. Това със сигурност свидетелстваше за паранормални сили с неизмерима мощ. Рюджи смяташе, че такъв човек ще се отличава в тълпата, беше тръгнал да го търси и беше намерил името му. Но не знаеха със сигурност, че Садако Ямамура беше извършителката, която търсеха. Тя все още беше само заподозряна. Отправиха се към Ошима, за да проверят съмненията си.

Морето беше бурно, корабът силно се люлееше. Асакава бе обзет от лошо предчувствие. Може би не беше толкова добра идеята да отидат на Ошима заедно. Ами ако тайфунът приклепчи на острова и двамата? Кой щеше да спаси жена му и дъщеря му? Крайният срок настъпваше – 22,04 ч. в другиден.

Асакава топлеше ръцете си с чашата кафе и се свиваше на мястото си.

– Знаеш ли, все още не мога да повярвам, че човек наистина е способен да направи нещо такова.

– Няма значение дали го вярваш или не, нали? – Рюджи отговори, без да сваля очи от картата на Ошима. – Както и да е, това е действителността право пред очите ти. Всъщност всичко, което виждаме, е една малка част от съзнателно променящ се феномен.

Рюджи свали картата върху коленете си.

– Нали знаеш за Големия взрив? Казват, че Вселената се е родила след изключителна експлозия преди 20 милиарда години.

Математически мога да представя формата на Вселената от раждането ѝ досега. Всичко е диференциални уравнения. Повечето феномени във вселената могат да се представят като диференциални уравнения. Като ги използваш, можеш да разбереш как е изглеждала Вселената преди сто милиона година, дори секунда или десета от секундата след този взрив. Но. Но. Няма значение колко назад се връщаме, както и да се опитваме да си я представим, просто не можем да разберем какво е било състоянието в самия момент на експлозията. Има и друго нещо. Какъв ще бъде краят на нашата Вселена? Ето, не знаем началото, не знаем и края. Знаем само това, което е помежду тях. Това, приятелю, е животът.

Рюджи го изръга с лакът.

– Може и да си прав. От снимка добивам известна представа как съм изглеждал на три години, или като новороден.

– Ето, виждаш ли? Но какво е преди раждането, какво е след смъртта – това са неща, които просто не знаем.

– След смъртта? Като умреш, настъпва краят, просто изчезваш. И това е, нали?

– Ами, умирали ли си някога?

– Не, не съм – Асакава поклати глава с абсолютна увереност.

– Е, тогава не знаеш, нали? Не знаеш къде се озоваваш след смъртта.

– Смяташ, че има такива неща като духове?

– Виж, казвам, само че не знам. Но когато говориш за зараждането на живота, мисля, че нещата стават по-лесни, ако приемеш за факт, че душата съществува. Нищо от бръщолевенията на днешните молекулярни биолози не звучи реално. Какво всъщност казват? Взemi стотни от двайсетина различни аминокиселини, сложи ги в една купа, смеси ги, добави малко електрическа енергия, и voilà – протеин, тухлата на живота. И наистина искат да го повярваме? Може, също и да ни кажат, че всички сме деца на Бога – това поне е по-лесно за преглъщане. Това, което мисля аз, е, че по време на раждане участва съвсем различна енергия като че ли има специална движеща сила.

Рюджи, изглежда, се доближаваше до разбиранията на Асакава, но внезапно смени темата.

– Между другото, не можех да не забележа, че беше впечатлен от посланието на професора в музея. Нещо интересно?

При тези думи Асакава си спомни, че там беше започнал да чете нещо. Мислите притежават енергия и тази енергия...

– Май пишеше, че мислите били енергия.

– Друго?

– Нямах време да го прочета до края.

– Хе-хе, лошо. Тъкмо си стигнал до хубавата част. Професорът наистина можеше да ме размее с начина, по който с цялата си сериозност казваше неща, които на нормалния човек му се струват невероятни. Старецът твърдеше, че идеите са форма на живот със собствена енергия.

– Моля? Искаш да кажеш, че мислите в главите ни могат да се превърнат в живи същества?

– Горещо, да.

– Е, това е твърде радикално предположение.

– Прав си, но подобни идеи е имало още преди Христа. Според мен на това може да се гледа като на различна теория за живота.

Изведнъж Рюджи сякаш изгуби интерес към разговора и пак се съсредоточи върху картата.

Асакава разбираше за какво говори Рюджи, поне по-голямата част, но не всичко му допаднаше. *Може и да не можем да обясним по научен начин с какво се сблъскваме. Но то е истинско и защото е истинско, трябва да го разглеждаме като реален феномен и да се отнесем към него като такъв, дори и да не разбираме причината или резултата. Това, върху което сега трябва да се съсредоточим, е да разгадаем загадката на заклинанието и да спасим себе си, а не да разгадаем всички тайни на свръхестественото.* Рюджи наистина имаше интересни идеи. Но на Асакава му трябваша точни отговори.

Колкото по-навътре влизаха в морето, толкова по-лошо ставаше клатенето на кораба. Асакава се опасяваше, че ще хване морска болест. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно ставаше неприятното чувство в гърдите. Рюджи, който вече задремваше, изведнъж вдигна глава и погледна през прозореца. От морето връхлитаха тъмни сиви вълни, а в далечината се виждаше неясното очертание на остров.

– Знаеш ли, Асакава, нещо ме притеснява.

– Какво?

– Четиримата младежи, отседнали в бунгалото. Защо не са се опитали сами да изпълнят заклинанието?

Пак същото.

– Не е ли очевидно? Не са повярвали на касетата.

– И аз така мислех. Това обяснява защо са си направили шега и са изтрили заклинанието. Но си спомних един излет с лекоатлетическия отбор на гимназията. Посред нощ Сайто нахлува в стаята. Помниш Сайто, нали? Не беше с всички си. Бяхме 12 души в отбора и всички

спяхме в една стая. Този идиот влиза, тичайки, в стаята, зъбите му тракат и крещи: „Видях призрак!“ Отворил вратата на банята и видял едно малко момиченце, свито зад кофата за боклук – то плачело. Как мислиш, че реагирахме всички ние?

– Предполагам, че половината са повярвали, а другите са се изсмели.

Рюджи поклати глава.

– Така щеше да е във филм на ужасите. Първоначално никой не вярва, но постепенно, един по един, чудовището ги излавя, нали? Но в реалния живот не е така. Всеки един, без изключение, повярва. Всичките единадесет. И не защото бяха страхливци. Можеш да опиташ върху каква да е група хора и ще получиш същия резултат. У нас е заложено дълбоко чувство за страх по инстинкт.

– Искаш да кажеш, че е странно, дето и четиримата да не са повярвали на касетката.

Докато слушаше разказа на Рюджи, Асакава си припомни лицето на дъщеричката си, когато видя маската на демона. Спомни си и колко озадачен беше – откъде тя знае, че маската е страшна?

– Х-м. Сцените на касетата не разказват история и не са чак толкова страшни за гледане. Мисля, че може и да не се възприемат на сериозно. Но четиримата не са ли били поне притеснени? Ако ти кажат, че като изпълниш едно заклинание, ще запазиш живота си, дори и да не вярваш, няма ли поне да опиташ? Смятам, че поне един от тях би трябвало да си направи труда. Така де, тя или той се е правел на велик пред останалите, но би могъл да изпълни заклинанието тайно след завръщането в Токио.

Лошото усещане на Асакава се засилваше. И той се бе питал също-то. *Ами ако заклинанието се окаже нещо неизпълнимо?*

– Може би е нещо, което не са били в състояние да изпълнят, и така са убедили себе си, че все едно не вярват...

Асакава се досети за един пример. Ами ако жена, която е била убита, е оставила съобщение в света на живите с желание някой да отмъсти за нея, за да почива в мир?

– Хе-хе. Знам какво си мислиш. Какво ще правиш, ако се окаже така?

Асакава се запита: ако заклинанието включва заповед да убие някого, щеше ли да го направи? Можеше ли да убие един напълно непознат, за да запази собствения си живот? Но това, което го тревожеше повече, бе – ако се стигне до това, кой ще изпълни заклинанието? Яростно разтърси глава. *Престани да мислиш за такива глупости.* Единственото,

което можеше да направи в момента, бе да се моли желанието на тази Садако Ямамура да бъде нещо, което всеки може да стори.

Очертанията на острова ставаха все по-ясни; пристанът на Мотомаки бавно се приближаваше.

– Ей, Рюджи. Имам една молба към теб – каза Асакава развълнувано.

– Каква?

– Ако не успея навреме... така де...

Асакава не можеше да се накара да изрече думата „умра“.

– Ако разбереш заклинанието на следващия ден, можеш ли... Е, жена ми и дъщеря ми.

Рюджи го прекъсна:

– Разбира се. Остави на мен. Аз ще съм отговорен за спасяването на женичката и бебока.

Асакава извади една от визитните си картички и написа върху гърба ѝ телефонен номер.

– Ще ги изпратя при родителите ѝ. Ще ти дам това сега, за да не забравя по-късно.

Рюджи прибра картичката в джоба си, без дори да я погледне.

Точно тогава съобщиха, че корабът е влязъл в дока на Мотомаки на остров Ошима. Асакава възнамеряваше да се обади, като слязат на брега, и да убеди жена си за известно време да се прибере при родителите си. Не знаеше кога ще се върне в Токио. Кой всъщност знаеше? Времето му можеше да изтече още тук, на Ошима. Не можеше да понесе мисълта за семейството си само и ужасено в малкия им апартамент. Докато се спускаха по мостчето на кораба, Рюджи попита:

– Ей, Асакава. Наистина ли жена ти и детето означават толкова много за теб?

Въпросът не беше присъщ за Рюджи. Асакава не можеше да не се усмихне в отговор.

– Ще разбереш някой ден.

Асакава не смяташе, че Рюджи е способен да създаде нормално семейство.

ГЛАВА 7

Вятърът на пристана в Ошима беше по-силен от този на пристанището в Атами. Облаците над главите им препускаха от запад на изток,

докато под краката им бетонният вълнолом се тресеше от силата на връхлитащите го вълни.

Дъждът не беше толкова силен, но капките, носени от вятъра, удряха Асакава право в лицето. Никой от тях нямаше чадър. Пъхнаха ръце в джобовите си и се приведоха напред, докато вървяха бързо по кея над океана.

Местни жители, с рекламни табелки на фирми за коли под наем или плакати на странноприемници, посрещаха туристите. Асакава вдигна глава, за да потърси човека, който трябваше да ги посрещне. Преди да се качат на кораба в Атами, Асакава се бе свързал с редакцията си и бе помолил за телефона на офиса им в Ошима. Така успя да осигури помощта на кореспондент на име Хаятсу. Нито една от националните медии нямаше клон на острова. Наемаха местни хора само за сътрудници. Следяха живота на острова, за по-важните събития и докладваха на съответната редакция. Имаха и задължението да помагат на репортерите, посещаващи острова. Хаятсу беше работил на Ошима за „Дейли Нюз“, преди да се пенсионира. Територията му включваше не само този, но и всичките седем острова от веригата Изу. Когато нещо се случеше, не бе нужно да чака да дойде репортер, а сам можеше да предаде собствена статия. Хаятсу имаше мрежа от връзки на целия остров и това щеше да помогне на разследването на Асакава.

По телефона Хаятсу беше откликнал на молбата на Асакава, обещавайки му да го посрещне на кея. Тъй като никога не се бяха виждали, Асакава описа себе си и предупреди, че пътува с приятел. Чу глас зад себе си.

– Извинете, вие ли сте г-н Асакава?

– Да.

– Аз съм Хаятсу, кореспондентът на Ошима. – Подаде им чадъри и се усмихна любезно.

– Съжалявам, че ви се натрапихме така изведнъж. Наистина оценяваме помощта ви.

Докато бързаха към колата на Хаятсу, Асакава представи Рюджи. Вятърът беше толкова силен, че едва се чуваха. Колата беше компактна, но учудващо просторна отвътре. Асакава седна отпред, Рюджи – отзад.

– Да отидем ли направо в къщата на Такаши Ямамура? – попита Хаятсу, държейки кормилото с двете си ръце. Беше надхвърлил шейсетте, имаше пооредяла, силно прошарена коса.

– Значи вече сте открили семейството на Садако Ямамура? – Асакава вече беше казал на Хаятсу по телефона, че идват да търсят жена с

такова име.

– Градът е малък. Щом казахте, че е Ямамура от Сашикиджи, веднага се досетих коя е. Има само едно семейство с това име тук. Ямамура е рибар, но през лятото дава квартири под наем. Как мислите? Можем да ви настаним у тях за през нощта. Разбира се, добре сте дошли и у нас, но мястото е малко и не много поддържано. Сигурен съм, че няма да ви е особено удобно. – Хаятсу се засмя. Той и жена му живееха сами, но не преувеличаваше: наистина нямаше място за още двама.

Асакава се обърна назад към Рюджи.

– Аз съм съгласен.

Малката кола на Хаятсу се движеше бързо към Сашикиджи на южния край на острова. Е, бързаше колкото можеше: околоръстният път на Ошима беше прекалено тесен и с много завои, за да се кара с висока скорост. Повечето коли, които задминаваха, също бяха малки. От време на време отдясно се откриваше океанът. Когато това станеше, звукът на вятъра се променяше. Морето беше тъмно, отразяващо тежкия оловен цвят на небето, бурно се надигаше и сякаш изхвърляше белите гребени на вълните. Ако не бяха тези кратки проблясъци на бяло, нямаше да се различава къде свършва морето, къде започва небето или къде свършва морето и почва сушата. Колкото по-дълго се визираха, толкова по-угнетяващо изглеждаше. По радиото съобщиха за опасност от тайфун, всичко наоколо се смрачи още повече. Свиха вдясно на едно разклонение и веднага навлязоха в тунел от камелии. Виждаха голи корени, заплетени и изсъхнали; дългите години излагане на дъжд и вятър ги бяха разяли. Сега бяха мокри и хлъзгави от дъжда – на Асакава му се струваше, че пътуват през червата на огромен звяр.

– Сашикиджи е право напред – каза Хаятсу. – Но не мисля, че Садако Ямамура е все още тук. Ще научите повече от Такаши Ямамура. Чух, че той е братовчед на майка й.

– На колко години трябва да е сега Садако Ямамура? – попита Асакава. От известно време насам Рюджи се бе свил на задната седалка, без да промълви и дума.

– Всъщност никога не съм я срещал. Но ако все още е жива, трябва да е на 42, 43 може би.

Ако все още е жива? Асакава се зачуди защо Хаятсу каза това. Да не би да е изчезнала? Изведнъж отново го налегна лошо предчувствие. Ами ако са пропътували целия този път до Ошима само за да открият, че никой не знае дали тя е жива или мъртва? Ами ако са в задънена

улица?

Най-после колата спря пред двуетажна къща с табела *Имение Ямамура*. Беше разположена върху нисък хълм с изключителна гледка към океана. Без съмнение, ако времето беше хубаво, откриващата се картината щеше да е прекрасна. Малко навътре в морето можеше да се различи триъгълната форма на остров. Това беше Тошима.

– Когато времето е хубаво, оттук могат да се видят Ниджима, Шикинеджима, дори Козушима – каза Хаятсу гордо, сочейки на юг в морето.

ГЛАВА 8

– Да разследвам? Какво точно да разследвам за тази жена?

Постъпила в трупата през 65-а? Сигурно се шегуваш – та това е преди 25 години – си мърмореше Йошино под носа. – Трудно е да проследяш стъпките на престъпник и една година след престъплението. А цели 25?

– Трябва ни всичко, каквото и да е. Искаме да разберем какъв живот е водила тази жена, какво прави в момента, какви са желанията ѝ.

Йошино можеше само да въздъхне дълбоко. Стисна слушалката между рамото и ухото си и придърпа един тефтер от ъгъла на бюрото си.

– На колко години е била тогава?

– 18. Завършила е гимназията в Ошима и е отпътувала направо за Токио. Там се е присъединила към театрална трупа с име „Извисяване“.

– Ошима? – Йошино спря да пише и се намръщи. – Ей, а все пак откъде се обаждаш?

– От едно място на име Сашикиджи на остров Изу Ошима.

– Кога смяташ да се върнеш?

– Възможно най-скоро.

– Знаеш, че към вас се приближава тайфун, нали?

Разбира се, Асакава не би могъл да не забележи тайфуна, щом се намираше в средата му, но за Йошино всичко беше толкова нереално, че вече му се струваше и забавно. „Крайният срок“ беше вдругиден вечерта, а Асакава беше залостен на Ошима вероятно без възможен изход от там.

– Чул ли си съобщенията за времето? – Асакава все още не знаеше много за ситуацията.

– Не съм много сигурен, но както изглежда, ще отменят всички полети и морския транспорт.

Асакава бе толкова зает с издирването на Садако Ямамура, че не успя да научи по-подробна информация за тайфуна. Още когато стъпи на пристана в Ошима, имаше лошо предчувствие, но сега, след като възможността да заседне тук бе спомената, изведнъж се почувства наистина зле. Със слушалка в ръка, занемя.

– Ей, ей, не се притеснявай. Все още нищо не са отменили – Йошино се опитваше да го окуражи. Смени темата.

– Значи тази жена... Садако Ямамура. Разкрил си историята ѝ до 18-годишна възраст?

– Повече или по-малко – отговори Асакава, слушайки звука на вятъра и вълните навън.

– Това не е единствената ти следа, нали? Трябва да има още нещо освен театралната трупа „Извисяване“.

– Не, това е всичко. Садако Ямамура, родена в Сашикиджи на остров Изу Ошима през 1947 г. от Шизуко Ямамура... ей, отбележи си това име. Шизуко Ямамура. Била е на 22 години през 47-а. Оставила новороденото бебе, Садако, на баба ѝ и избягала в Токио.

– Защо е оставила детето на острова?

– Замесен е мъж. Отбележи си и това – Хеихачиро Икума. По това време е бил доцент по психиатрия. Бил е любовник на Шизуко Ямамура.

– Значи ли това, че Садако е дете на Шизуко и Икума?

– Не можах да открия доказателства, но мисля, че да.

– И не са били женени, така ли?

– Точно така. Хеихачиро Икума вече е имал семейство.

– Било е извънбрачна връзка – Йошино облиза върха на молива си.

– Слушам те. Продължавай.

– В началото на 1950 г. Шизуко внезапно се завръща в родния си град за пръв път от три години. Известно време живее с дъщеря си Садако. Към края на годината тя отново отпътува, но този път взима Садако със себе си. През следващите пет години никой не знае къде са и какво правят. В средата на 50-те обаче братовчедът на Шизуко, живеещ и сега на острова, дочува слух, че се е прочула с нещо.

– Да не е участвала в някакъв инцидент?

– Не е ясно. Братовчедът каза, че почнал да дочува слухове за Шизуко. Но когато му дадох визитката си и видя, че работя за вестник, каза: „Щом сте репортер, трябва да знаете повече от мен.“ От начина, по

който го каза, излиза сякаш между 1950 и 1955 година Шизуко и Садако са участвали в нещо, което е било широко отразявано в медиите. Но новините от главния остров трудно достигат до тук...

– Значи искаш да разбера какво са направили, за да влязат в новините?

– Четеш ми мислите.

– Идиот. Беше очевидно.

– Има и още. През 56-а Шизуко се връща на острова, довичайки и Садако. Не прилича на себе си от изтощение и не иска да отговаря на въпросите на братовчед си. Просто се затваря в себе си, мърморейки несвързано. И така, един ден се хвърля във вулкана Михара и се самоубива. Била е на 31 години.

– Значи трябва да разбера и защо се е самоубила?

– Ако обичаш – все още държейки слушалката, Асакава се наведе напред. Ако остане заклещен на този остров, Йошино ще бъде единствената му надежда. Асакава съжаляваше, че двамата с Рюджи бяха дошли така необмислено тук. Рюджи с лекота щеше да претърси малкото парче земя Сашикиджи. Щеше да е много по-ползотворно Асакава да остане в Токио и да чака Рюджи да се свърже с него и тогава заедно с Йошино да разследват нещата оттам нататък.

– Добре, ще направя, каквото мога. Но мисля, че няма да ми стигнат хората.

– Ще се обадя на Огури и ще го помоля да ти прати хора.

– Това ще е страхотно.

Едно е да се каже, друго – да стане. Асакава не беше много сигурен, че ще стане така, както си мислеше. Редакторът му винаги се оплаква, че не му достига персонал. Асакава се съмняваше, че щеше да пренасочи някои от хората си за подобно нещо.

– Значи, майката се самоубива, Садако остава на Сашикиджи под крилото на братовчедата на майка й. Този братовчед сега дава стаи под наем. – Тъкмо щеше да добави, че той и Рюджи ще отседнат при него, но прецени, че информацията е излишна.

На следващата година Садако, която е вече 4-ти клас, става известна, като предсказва изригването на вулкана Михара. Разбра ли? Вулканът Михара изригва през 1957 г., в деня и часа, които е предсказала Садако.

– Това наистина е впечатляващо. Ако сега имаше такава жена, нямаше да ни трябва Координационният комитет по предсказване на земетресенията.

В резултат на предсказанията славата ѝ се разнесла из целия остров и била подхваната от мрежата на проф. Миура. Асакава реши, че не трябва да обяснява всичко това. Важното сега беше...

– След това местните хора започват да карат Садако да им предсказва бъдещето. Но тя отхвърляла всяка молба. Просто продължавала да твърди, че няма такива способности.

– От скромност?

– Кой знае? Така, след като завършва гимназията, отправва за Токио, сякаш едва е дочакала да се махне. Близките ѝ, които се грижели за нея, получили една-единствена картичка. Написала, че издържала приемния изпит и била приета в театралната трупа „Извисяване“. Оттогава до днес не са чували нищо за нея. Няма и един човек на този остров, който да знае къде е и какво прави.

– С други думи, единствената следа, с която разполагаме, е театралната трупа „Извисяване“.

– Боя се, че да.

– Добре, нека проверим дали съм разбрал. Това, което трябва да открия, е: защо Шизуко Ямамура е влязла в новините, защо е скочила във вулкана, къде е отишла дъщеря ѝ и какво е правила, след като е постъпила в театралната трупа на 18-годишна възраст. С други думи – всичко за майката и всичко за дъщерята. Само тези две неща.

– Точно така.

– Кое по-напред?

– Моля?

– Питам те дали искаш да се захвана първо с майката или с дъщерята. Не ти остава много време, нали знаеш?

Най-важният въпрос беше какво се е случило със Садако.

– Би ли започнал от дъщерята?

– Ясно. Утре сутрин ще отида в офиса на театралната трупа „Извисяване“.

Асакава погледна часовника си. Беше малко след шест вечерта. Много време преди края на работния ден.

– Хей, Йошино. Не утре. Обещай ми, че ще го направиш тази вечер.

Йошино пое дълбоко въздух и поклати леко глава.

– Виж сега, Асакава. И аз имам работа да върша – помислил ли си за това? Имам купища неща, които трябва да напиша до утре сутрин. Дори и утре е малко... – Йошино замълча. Ако каже още нещо, ще изглежда, сякаш се опитва да накара Асакава да се чувства задължен. Винаги предпочиташе да изглежда широко скроен в ситуации като тази.

– Моля те, умолявам те. Така де, в другиден е крайният срок.

Знаеше как стоят нещата в една редакция и се боеше да опише положението по-силно от това. Трябваше мълчаливо да изчака решението на Йошино.

– Но... А, по дяволите. Ще се опитам да свърша работата довечера. Но знай, че нищо не обещавам.

– Благодаря. Задължен съм ти. – Асакава се поклони и тръгна да затваря.

– Хей, чакай малко. Има нещо важно, което още не съм те питал.

– Какво?

– Каква връзка може да има между това, което си видял на касетката, и Садако Ямамура?

Асакава замълча за момент.

– Нямахте да повярваш дори и да ти кажа.

– Опитай.

– Тези изображения не са записани с видеокамера – Асакава изчака известно време, докато смисълът на думите му проникне в мозъка на Йошино. – Тези изображения са неща, които Садако е видяла с очите си и си е представяла мислено – фрагменти, представени един след друг без общ контекст.

– Какво...? – Йошино за миг изгуби дар слово.

– Ето. Казах ти, че няма да ми повярваш.

– Искаш да кажеш, че те са като медиумни снимки?

– Този израз не разкрива феномена и в най-малка степен. Тя е предизвикала тези изображения да се появят по телевизията. Тя проектира движещи се картини върху телевизор.

– Коя е тогава продуцентската ѝ фирма? – Йошино се засмя на шегата си. Асакава не се ядоса. Разбираше защо Йошино се шегува. Той мълчаливо изслуша безгрижния смях на своя приятел.

21,40 ч. Докато се изкачваше по стълбите на спирка Йотсуа Санкоме по метролинията Марунучи, силният вятър щеше да издуха шапката на Йошино и той се принуди да я държи на главата си с две ръце. Огледа се за сградата на пожарната, която трябваше да му служи като отпавна точка. Беше точно на ъгъла. След минута беше там.

На тротоара стоеше табела, на която пишеше: „Театрална трупа «Извисяване»“. Точно до нея започваха стълби, водещи към мазе, от дълбините на което се извисяваха гласовете на млади мъже и жени, смесица от песни и стихове. Сигурно предстоеше представление и

възнамеряваха да репетират, докато не спре метрото. Не бе нужно да е театрален репортер, за да се досети. През по-голямата част от времето си проучваше криминални истории. Трябваше да признае, че се чувстваше малко странно, посещавайки репетиционната на театрална трупа.

Стълбите към мазето бяха направени от стомана и всяка стъпка кънтеше. Ако хората, основали театралната трупа, не си спомняха нищо за Садако Ямамура, нишката щеше да се прекъсне и животът на този медиум, на който се уповаваха всичките им надежди, щеше да потъне обратно в дълбините на миналото. Театралната трупа „Извисяване“ е била основана през 1957 г., а Садако е постъпила през 1965. Бяха останали само четирима от основателите на трупата, включително и мъж на име Учимура, постановчик и режисьор, говорител на трупата. Йошино подаде визитката си на двайсет и няколко годишен студент и помоли да извика Учимура.

– Имате посетител от „Дейли Нюз“, господине. – С плътен актьорски глас студентът се обърна към директора, който седеше до стената и наблюдаваше играещите. Учимура се обърна изненадан. Убеден, че посетителят му е журналист, Учимура приближи Йошино с широка усмивка. Театралните компании общуват с пресата особено любезно.

Дори и най-малката дописка в културните страници на един вестник води до увеличение в продажбата на билети. Учимура предположи, че репортерът идва да наблюдава репетициите, тъй като до премиерата оставаше само една седмица. „Дейли Нюз“ никога не му бяха обръщали особено внимание преди и Учимура пусна в действие своя чар, решен да се възползва възможно най-добре от ситуацията. Но в момента, в който разбра причината за посещението на Йошино, внезапно изгуби интерес. Изведнъж се оказа много зает. Огледа се, докато не забележа един дребничък актьор на около 50 години, седнал на един стол.

– Ела тук, Шин – извика към човека. Нещо в познатия тембър, като се обърна към актьора на средна възраст, или може би самият женствен глас в комбинация с несъразмерно дълги ръце и крака неприятно поразиха Йошино. Този тип е различен, помисли си той.

– Шин, сладурче, нямаш излизане чак до второ действие. Бъди така добър и поговори с този човек за Садако Ямамура. Помниш онова страховитото момиче, нали?

Йошино беше чувал и преди гласа на Шин – дублираше западни филми на японски по телевизията. Шин Арима беше по-известен с гласа си, отколкото с изявите си на сцената. Той беше един от малкото останали първи членове на трупата.

– Садако Ямамура? – Арима се почеса по оплешивяващата глава, докато се опитваше да върне спомени отпреди четвърт век. – О, тази Садако Ямамура – сбръчка лице. Явно тази жена беше оставила дълбоко впечатление у него.

– Спомняш си? Е, аз имам репетиция, затова ти го заведи в кабинета ми.

Учимура леко се поклони и се върна при събралите се актьори. Когато се върна на мястото си, той пак се бе превърнал във всевластния режисьор.

Отваряйки една врата с табелка „Президент“, Арима посочи към кожено канапе и каза:

– Заповядайте, седнете.

Ако това е кабинет на президент, значи трупата е организирана като фирма; Без съмнение режисьорът беше и изпълнителен директор.

– Та какво ви води насам в такава буря? – Лицето на Арима беше потно и зачервено от репетицията, но в очите му се четеше дружелюбна усмивка. Режисьорът прилича на човек, който винаги преценява другия, докато Арима отговаря искрено на всички въпроси, които му се задават, без да крие нищо. Дали едно интервю е лесно или мъчително, зависи от човека насреща.

– Съжалявам, че ви безпокоя в такъв натоварен момент. – Йошино седна и извади тефтерчето си. Зае обичайната си поза, стискайки химикалката в дясната ръка.

– Не очаквах да чуя отново името Садако Ямамура. Това се случи преди много години.

Арима си припомняше младините. Липсваше му младежката енергия, която имаше тогава, напуснал комерсиалния театър, за да създаде трупa заедно с приятели.

– Г-н Арима, когато споменахте името й, вие казахте, „тази Садако Ямамура“. Какво точно имахте предвид?

– Това момиче, чакайте да помисля кога постъпи. Трупата съществуваше само от няколко години. Набираше вече скорост и все повече младежи искаха да се присъединят. Така или иначе, Садако беше особена.

– В какъв смисъл особена?

– Х-м. – Арима сложи ръка под брадичката си и се замисли.

Като се замисля, защо съм останал с впечатлението, че е особена?

– Имаше ли нещо определено, нещо, с което да изпъква?

– Не, на пръв поглед тя си беше едно обикновено момиче. Малко височка, но тиха. Винаги беше сама.

– Сама?

– Ами, по принцип младите се сближават помежду си. Но тя никога и не се опита да създаде приятелства.

Винаги има по един такъв във всяка една група. На Йошино му беше трудно да си представи, че само това я е отличавало от другите.

– Как ще я опишете, да кажем, с една дума?

– С една дума? Х-м. Зловеща. – Без да се замисля, той я нарече „зловеща“. Учимура по-рано я бе нарекъл „това страховито момиче“. Йошино не можеше да не съжали една девица на осемнайсет, която всички определяха като зловеща. Той си представи гротескна женска фигура.

– Какво я правеше зловеща?

Като се замисли, на Арима му се стори странно, че впечатлението от студентка, която е била при тях за не повече от година преди четвърт век, е все още толкова силно. Имаше нещо в паметта му, което не му даваше покой. Нещо се бе случило, нещо, което бе причина името ѝ да остане запечатано в паметта му.

– О, да, сега си спомням. Беше точно в тази стая. – Арима огледа кабинета на президента. Припомняйки си инцидента, той ясно можеше да си представи подредбата на мебелите по онова време, когато стаята се е използвала за основно помещение.

– Виждате ли, репетираме на това място от самото начало, но тогава беше по-малко. Стаята, в която сме в момента, беше главната ни репетиционна зала. Там имаше шкафчета и имяхме параван от матирано стъкло някъде там... Така, ето там имаше телевизор – е, сега вече имаме друг. – Арима сочеше, като обясняваше.

– Телевизор? – Йошино присви очи и стисна по-здраво химикалката.

– Точно така. От старите, черно-белите.

– Добре. И какво се случи?

– Репетициите тъкмо бяха свършили и почти всички вече си бяха тръгнали. Не бях доволен от една от репликите и се върнах тук, за да преговоря отново моята роля. Бях точно там, виждате ли... – Арима посочи към вратата. – Стоях там, гледайки към стаята, и през матираното стъкло можех да видя как мигаше телевизорът. Помислих си, че някой гледа телевизия. Уверявам ви, не бърках. Беше от другата страна на паравана и не можех да видя какво точно дават, но виждах мигащата

черна и бяла светлина. В стаята бе тъмно и като минах зад паравана, се чудех кой е пред телевизора и погледнах лицето на човека. Беше Садако Ямамура. Но като минах зад паравана и застанах до нея, на екрана нямаше нищо. Помислих си, разбира се, че е изключила телевизора. До този момент все още няхах подозрения. Но...

Арима като че ли не искаше да продължи.

– Моля ви, продължавайте.

– Казах й: „По-добре побързай, защото скоро ще спрат метрото.“

Включих лампата на бюрото. Но тя не светна. Тогава видях, че не е включена в контакта. Коленичих, за да я включа и тогава забелязах: телевизорът също не беше включен.

Арима си спомни тръпките, които го бяха побили при вида на кабела върху земята.

Йошино искаше да потвърди това, което бе чул:

– Въпреки че не е бил включен в контакта, телевизорът е работил?

– Точно така. Казвам ви, че това ме накара да се разтреперя. Вдигнах глава, без да мисля, и погледнах Садако. „Какво правиш седнала пред изключен телевизор?“ Не срещна погледа ми, а продължи да гледа към екрана с лека усмивка.

Арима, изглежда, си спомняше и най-малките подробности. Случката явно бе оставила дълбок спомен у него.

– Казахте ли на някого за това?

– Разбира се. Казах на Учи – така де, на Учимура, режисьора, с когото се запознахте, и на Шигемори.

– Шигемори?

– Той беше истинският създател на компанията. Учимура всъщност е вторият ни началник.

– А-ха. А как реагира г-н Шигемори на вашия разказ?

– Играеше ма-джонг в момента, но беше очарован. Имаше слабост към жените и, изглежда, от известно време й бе хвърлил око, мислейки да я направи своя. Онази вечер, след като беше изпил няколко питиета, започна да говори шуротии като: довечера ще нахлуя в апартамента на Садако. Не знаехме какво да правим. Бяха бръщолевенията на пиан – не можехме да го приемем сериозно, но и не можехме да се съгласим с това. След известно време всички си тръгнахме и Шигемори остана сам. В края на краищата, не разбрахме дали наистина бе отишъл в апартамента на Садако тази нощ. На следващия ден, когато Шигемори дойде в репетиционната, изглеждаше напълно променен. Беше тих и пребледнял, седеше на стола си, без да обели и дума. После умря, просто ей така, все

едно заспа. Сепнат, Йошино вдигна глава.

– Каква беше причината за смъртта?

– Парализа на сърцето. Сега май го наричат внезапен отказ на сърцето. Много се натоварваше преди премиерата, според мен – просто прекали.

– Значи никой не знае какво е станало между Садако и Шигемори.

Йошино натърти на въпроса и Арима кимна утвърдително. Нищо чудно, че е оставила толкова силно впечатление, помисли си Йошино.

– Какво стана с нея след това?

– Напусна. Беше с нас само за година или две.

– Какво прави, след като напусна?

– Съжалявам, не мога да ви помогна.

– Какво правят повечето хора, след като напуснат трупата?

– Хората, които са наистина отдадени, постъпват в друга трупа.

– Мислите ли, че Садако Ямамура е направила така?

– Тя беше умно момиче. Актьорските ѝ заложби не бяха лоши. Но имаше сериозни личностни дефекти. А в този занаят на първо място са личните взаимоотношения. Не мисля, че тази работа ѝ подходеше.

– Значи казвате, че има вероятност да е напуснала театралната сцена завинаги?

– Наистина не мога да кажа.

– Няма ли някой, който да знае какво е станало с нея?

– Може би някой от другите студенти, които са били тук по това време.

– Имате ли имената и адресите на някои?

– Изчакайте за момент.

Арима стана и отиде до рафтовете, вградени в стената. От единия до другия им край бяха наредени подвързани папки. Той свали една. Тя съдържаеше фотоалбумите на кандидатите за приемния изпит.

– С нея са кандидатствали осем души, които са постъпили през 1965 година.

Развя албумите им във въздуха.

– Може ли да погледна?

– Да, разбира се.

Всеки албум съдържаеше две снимки – в анфас и в цял ръст. Опитвайки се да запази самообладание, Йошино извади снимките на Садако Ямамура. Погледна ги.

– Не казахте ли преди малко, че била „зловеща“? – Йошино беше объркан. Имаше прекалено голяма разлика между тази Садако, която си

бе представил по описанието на Арима, и тази, която беше на снимките. – Зловеща? Сигурно се шегувате. През живота си не съм виждал по-красиво лице.

Йошино се учуди на себе си защо я нарече красиво лице вместо красиво момиче. Определено чертите на лицето ѝ бяха напълно правилни. Но им липсваше определена женска закръгленост. От снимката в цял ръст обаче трябваше да признае, че нежните глезени и талия бяха изключително женствени. Тя беше прекрасна, но въпреки това след 25 години казваха за нея „зловеща“ и „това страховито момиче“. А трябваше да я помнят като „тази изключително красива млада жена“.

Любопитството на Йошино беше възбудено от злокобността, която взимаше връх над очевидната красота на лицето ѝ.

ГЛАВА 9

17 октомври, сряда

Застанал на кръстовището на „Омотесандо“ и „Аояма-дори“, Йошино още веднъж извади тефтерчето си. 6–1 Минами Аояма, квартири „Сугияма“. Това е адресът на Садако от преди 25 години. Адресът го тревожеше. Вървеше по „Омотесандо“, докато улицата не зави. Със сигурност 6–1 беше блокът срещу музей „Незу“, в един от по-люксовите квартали на града. Както и очакваше, сега тук на мястото на евтините квартири „Сугияма“ бяха построени внушителни червени блокове.

О, кого будалкаш всъщност? Как ще проследиш следите на тази жена отпреди 25 години?

Единствената друга следа бяха младежите, постъпили в трупата същата година. От седемте беше успял да намери информация само за четирима. Ако никой от тях не знае местонахождението на Садако, следата щеше да е студена. А Йошино предчувстваше точно това. Погледна часовника си: 11 сутринта. Бързо влезе в един магазин, за да изпрати факс до редакцията на Изу Ошима. Поне можеше да каже на Асакава какво е открил до момента.

В това време Асакава и Рюджи се намираха в същата „редакция“ – домът на Хаятсу.

– Успокой се! – извика Рюджи на Асакава, който нервно обикаляше стаята. – Паниката няма да ти помогне, знаеш.

По радиото предаваха информация за приближавания тайфун:

максимална скорост на вятъра, атмосферно налягане в центъра на бурята, североизточен вятър, участъци с изключително силни ветрове и дъжд, прииждащи реки... Всичко това се отразяваше зле на Асакава.

В момента тайфун № 21 бушуваше над морето на около 150 километра на юг от нос Омаезаки, движеше се в североизточна посока със скорост около 20 км/ч, поддържаше скорост на вятъра от около 40 м/сек. С тази скорост щеше да удари на юг от Ошима до вечерта. Щяха да възобновят въздушния и морския транспорт най-рано утре, четвъртък. Поне такава бе прогнозата на Хаятсу.

– Четвъртък! – Асакава кипеше от нерви. *Крайният срок е утре вечер в десет! Проклет тайфун, побързай и се издухай оттук или се превърни в тропическа депресия, или каквото и да е.*

– Кога, по дяволите, ще можем да хванем самолет или кораб от този остров? – Асакава искаше да излее яда си на някого, но дори не знаеше на кого. *Въобще не трябваше да идвам тук. Ще съжالياвам цял живот. И това не е всичко – дори не знам откъде да започна да съжالياвам. Въобще не трябваше да гледам тази касета. Въобще не трябваше да се интересувам от смъртта на Томоко Оиши и Шуичи Иуата. Въобще не трябваше да хващам такси тогава. Мамка му.*

– Няма ли начин да се успокоиш? Да се оплакваш на г-н Хаятсу няма да доведе до никъде. – Рюджи хвана Асакава за ръката с неочаквана нежност. – Помисли. Може би заклинанието е нещо, което трябва да се изпълни тук, на острова. Поне е възможно. Защо ония хлапета не са изпълнили заклинанието? Може би, защото не са имали пари да дойдат до Ошима. Това е приемлив вариант. Може би тази буря е за добро, направи опит да повярваш, може би така ще се успокоиш.

– Така е, ако разберем какво е заклинанието! – Асакава избута ръката на Рюджи. Той видя как Хаятсу и жена му си разменят погледи и му се стори, че се смеят. Големи мъже, а говорят за заклинания.

– Какво е толкова смешно? – Започна да се приближава към тях, но Рюджи го дръпна за ръката, по-силно отпреди.

– Престани. Само си хабиш силите.

Като видя раздразнението на Асакава, добродушният Хаятсу се почувства едва ли не виновен, че транспортът е прекъснат заради тайфуна. Съчувстваше на хората, които страдаха така заради бурята. Молеше се за успеха на проекта на Асакава. От Токио трябваше да пристигне факс, но чакането сякаш засилваше гнева на Асакава. Хаятсу се опита да смекчи нещата.

– Как върви разследването ви? – Хаятсу попита любезно, като се

стараеше да успокои Асакава.

– Ами...

– Един от приятелите от детинство на Шизуко Ямамура живее наблизо. Ако искате, мога да му се обадя и да чуем какво може да ви каже. Старият Джен няма да е отишъл за риба в ден като този. Сигурен съм, че скучае – ще се радва да дойде.

Хаятсу сметна, че ако даде на Асакава храна за размисъл, ще отвлече вниманието му.

– Приближава седемдесетте, така че не знам доколко ще може да отговори на въпросите ви, но все пак ще е по-добро от това просто да чакаме.

– Добре...

Без дори да изчака отговора, Хаятсу се обърна и извика на жена си в кухнята:

– Обади се у Генджи и му кажи да дойде веднага.

Както каза Хаятсу, на Генджи му беше приятно да говори с тях. С удоволствие разказа за Шизуко Ямамура. Той беше на 68, три години по-стар от Шизуко. Била приятелка от детството, а и първата му любов. Дали защото спомените му се избистряха, колкото повече говореше, или защото имаше публика пред себе си, но думите като че ли се изливаха от устата му. Да разказва за Шизуко, бе като да разказва за собствената си младост.

Асакава и Рюджи научиха доста от несвързаните, отчасти съзливни истории за Шизуко. Но бяха наясно, че не могат да вярват напълно на стария Ген. Спомените винаги се украсяват, ай всичко това се е случило преди повече от 40 години. Можеше дори да я бърка с друга жена. А може би не – първата любов на един човек е нещо специално, някой, когото не можеш да сбъркаш.

Генджи не беше особено красноречив. Използваше много усукани изрази и Асакава скоро се умори да слуша. Но след това той каза нещо, което накара Асакава и Рюджи да се вслушат внимателно.

– Мисля, че това, което промени Шизуко, беше статуята на Аскета, която измъкнахме от дъното на морето. Беше пълнолуние тази нощ... – Според стареца мистичните способности на Шизуко са свързани по някакъв начин с морето и пълната луна. В нощта, когато се е случило, Генджи бил до нея, гребял лодката. Било през 1946 г., една нощ в края на лятото. Шизуко била на 21, а Генджи – на 24 години.

Било необичайно горещо за това време на сезона, дори спускането на нощта не донесло хлад. Генджи говореше за тези събития, сякаш не

са се случили преди 40 години, а едва вчера.

През онази знойна вечер Генджи седял на верандата си и мързеливо си веел на лицето, гледайки замечтано в морето, отразяващо луната и звездите. Тишината била прекъсната от бягащата нагоре по хълма Ши-зу. Тя застанала пред него, започнала да го дърпа за ръкава и извикала:

– Ген, лодката ти! Ще ходим на риба.

Попитал я защо, но единственото нещо, което казала, било:

– Няма да има такава светла нощ повече.

Генджи седял като зашеметен, гледайки най-красивото момиче в града.

– Престани да ме гледаш като глупак и побързай! – Дърпала го за ревера, докато не се изправил на крака. Генджи бил свикнал да го командва и да му казва какво да прави, но все пак я попитал:

– Че какво ще ходим да ловим?

Втренчена в океана, тя кратко му отговорила:

– Статуята на Аскета.

– На Аскета?

Със съжаление в гласа Шизуко обяснила, че по-рано през деня няколко окупационни войници хвърлили статуята на Аскета в морето.

По средата на източния бряг на острова има ивица, наречена Брегът на Аскета, с малка пещера, наречена Пещерата на Аскета. Вътре се намирала каменна статуя на Ен но Озуну, прочулият се будистки аскет, който бил изпратен в изгнание тук през 699 година. Озуну бил велик мъдрец, а дългите години на дисциплина допринесли за появата на окултни и мистични умения. Говорило се, че може да призовава богове и демони по собствено желание. Но силата му да предсказва бъдещето му спечелила големи врагове в света на книгите и оръжията, бил обявен за престъпник и враг на обществото и заточен на остров Изу Ошима. Това било преди почти 1300 години. Озуну се затворил в една малка пещера на острова и се отдал на още по-жестоката дисциплина. Също така научил местното население на земеделие и риболов, спечелил голямо уважение заради целомъдрието си. Накрая бил помилван и му било разрешено да се върне на главния остров, където основал монашеското движение Шугендо. Твърди се, че прекарал три години на острова, имало изобилие от истории, които разказвали за престоя му там, включително легендата, че веднъж обул стоманени сандали и излетял към вулкана Фуджи. След заминаването му местните хора запазили огромната си привързаност към Ен но Озуну, а пещерата на Аскета се смятала за най-свещеното място на острова. Всяка година на 15 юни се

организирай фестивал, наречен Фестивал на Аскета.

Веднага след края на Втората световна война, в резултат от отношението си към шинтоизма и будизма, американците извлекли статуята на Ен но Озуну от светилището в пещерата и я хвърлили в морето. Шизуко, която дълбоко вярвала в Озуну, явно била свидетел на това. Тя се била скрила зад скалите на нос Уърм и гледала внимателно как американският кораб извлякъл статуята. Запомнила точното място.

Генджи не можел да повярва на ушите си, че ще ходят за статуята на Аскета. Той бил добър рибар, със силни ръце, но никога преди това не бил ходил да лови каменна статуя. Но не можел да разочарова Шизуко заради чувствата му към нея. Влязъл в морето с лодката си. Мислел, че това е идеалната вечер да ѝ признае любовта си. Наистина навътре в морето под такава красива луна, само двамата – всичко говорело, че нощта да бъде прекрасна.

Запалили огънове на брега на Аскета и на нос Уърм да им служат за ориентир. Гребали все по-навътре и по-навътре. И двамата познавали океана – релефа на дъното, дълбочината и пасажите риба, които плували тук. Но сега било нощ, независимо колко силно светела луната, тя не можела да освети под повърхността на водата. Генджи нямал представа как Шизуко възнамерявала да открие статуята.

Попитал я, докато гребял навътре, но тя не отговорила. Просто следяла местонахождението им спрямо огньовете на брега. Човек можел да добие добра представа къде се намира по светлините на огньовете и отблясъците им по повърхността на водата и лесно да прецени какво е разстоянието между тях и брега. След като гребали няколко метра, Шизуко извикала:

– Спри тук!

Отишла до кърмата на лодката, наклонила се над повърхността на водата и се вгледала в тъмното море.

– Обърни се – наредила на Генджи.

Той се досетил какво щяла да направи и сърцето му подскочило. Шизуко се изправила и свалила кимоното си. Генджи се затруднявал да диша, въображението му било възбудено от звука на робата, спускаща се по тялото ѝ. Зад себе си чул как тя скочила в морето. Когато водата го опръскала, той се обърнал и погледнал. Шизуко порела водата, дългата ѝ черна коса била вързана с парче плат, в зъбите си стискала единия край на въже. Силно изтласкала горната част на тялото си от водата, поела дълбоко въздух и се гмурнала до дъното на морето.

Колко пъти излязла на повърхността, за да си поеме въздух?

Последния път тя вече не държала въжето със зъбите си. *Вързах го здраво за Аскета. Давай, издърпай го*, казала тя с треперещ глас.

Ген се навел до края на лодката и почнал да дърпа. За секунди Шизуко се качила на борда, наметнала кимоното си, отишла зад Генджи и започнала да дърпа. Поставили статуята в центъра на лодката и се отправили към брега. През целия път обратно никой не продумал и дума. Имало нещо във въздуха, което спирало всички въпроси. Сторило му се странно, че успяла да намери статуята на дъното в този мрак. Чак след три дни успял да я попита. Казала му, че очите на Аскета я повикали от дъното. Зелените очи на статуята, на господаря на демони и богове, блестели от дъното на тъмното море... Така му отговорила.

След това Шизуко започнала да се чувства зле. Преди това никога не бе имала главоболие, но сега често в главата ѝ се появявала пареща болка, придружена от видения, неща, които никога преди това не била виждала. И ставало така, че нещата, които ѝ се привиждали, се случвали по-късно в действителност. Генджи я разпитвал за подробности. Всеки път виденията за бъдещи събития, които нахлували в мозъка ѝ, били придружавани с особен вкус на лимон. По-голямата сестра на Генджи се омъжила и се преместила в Одавара, на главния остров; преди тя да умре, Шизуко вече знаела какво ще се случи. Но не изглеждало така, сякаш тя съзнателно можела да предскаже бъдещето. Тези сцени просто преминавали през мислите ѝ без предварително предупреждение. Затова Шизуко никога не позволявала на хората да я питат за бъдещето им.

Следващата година заминала за Токио въпреки усилията на Генджи да я спре. Запознала се с Хеихачиро Икума и заченала от него. Тогава, в края на годината, тя се завърнала у дома и родила момиченце. Садако.

Не знаеха кога ще свърши разказът на Генджи. Десет години по-късно Шизуко се хвърлила във вулкана Михара. Ако се съди по начина, по който Генджи обясняваше случилото се, той обвиняваше за това любовника ѝ Икума. Това може би беше нормално, тъй като той е бил негов съперник за любовта на тази жена, но очевидната му не обективност правеше тезата му трудна за вярване. От него успяха да научат, че майката на Садако имала способност да предсказва бъдещето и че тези способности може би ѝ били дадени от каменната статуя на Ен но Озуну.

В този момент факс машината започна да бучи. Тя изпринтира увеличена снимка на Садако Ямамура, тази, която Йошино беше взел от театрална трупа „Извисяване“.

Асакава беше потресен. За първи виждаше как изглежда тази жена. Само за един кратък миг като че ли усети чувствата ѝ, виждайки света

през нейните очи. Беше нещо като първия поглед върху лицето на любимата в слабата утринна светлина, когато след дълга нощ на вплетени крака и ръце и споделени оргазми в тъмното виждаш как тя изглежда наистина.

Странно, но не можеше да я възприеме като страховита. И това беше естествено: въпреки че снимката от факса беше малко размазана в краищата, все пак успяваше да предаде красивите ѝ черти.

– Хубава жена е, нали? – каза Рюджи.

Асакава изведнъж си спомни за Май Такано. Ако ги сравниш, Садако определено щеше да е по-красивата. И все пак усещането за женственост беше далеч по-силно у Май. Ами „зловещото“, с което описваха Садако. Не можеше да си проличи в една снимка. Садако притежаваше сили, които обикновените хора нямат; сигурно те са повлияли така на хората, които са я срещали.

Втората страница от факса съдържа информация за Шизуко Ямамура. Продължаваше точно оттам, докъдето беше стигнал Генджи.

През 1947 г., напускайки родния си град Сашикиджи, за да отиде в столицата, силни главоболия повалят Шизуко и тя попада в болница. Покрай един от докторите там се запознава с Хеихачиро Икума, доцент във факултета по психология на университета „Тайдо“. Икума се опитвал да обясни научно хипнозата и подобни феномени. Шизуко и нейните изумителни способности да предсказва бъдещето можели да се окажат преломен момент в неговите изследвания. Икума се задълбочил в изучаването на паранормални явления, а Шизуко била обектът на неговите изследвания. Скоро отношенията им преминали отвъд тези между лекар и пациент. Въпреки че имал семейство, Икума се влюбил в Шизуко. Към края на годината тя вече била бременна от него. За да избяга от любопитните погледи на околните, се върнала у дома и там родила Садако. След това Шизуко веднага се завърнала в Токио, оставяйки бебето на остров Сашикиджи. След три години го взела при себе си. Оттогава до момента на нейната смърт тя не се разделяла със Садако.

В края на 50-те тандемът Хеихачиро Икума и Шизуко Ямамура станал медийна сензация. Те дали поглед отвътре на научните изследвания на свръхестествените сили. Първоначално публиката безпрекословно вярвала в силите на Шизуко. Медиите я представяли в добра светлина. Но имало и твърдения, че всичко може да е лъжа и когато авторитетна асоциация от учени поставили теорията им „под въпрос“, подкрепата на обществеността към двамата започнала да намалява.

Паранормалните способности на Шизуко били отнесени към

гадателството и способността да се правят медиумни снимки. Тя не владеела телекинезата – възможността да се местят предмети, без да бъдат докосвани. Според едно списание тя можела мислено да отпечата образ върху парче филмова лента, запечатано в плик; можела също така сто пъти от сто да познае съдържанието на подобна лента. Но в друго списание пишело, че тя не е нищо повече от една измамница, с обяснението, че същите неща могат лесно да бъдат направени и от обикновен фокусник. Така отрицателното отношение на хората към Икума и Шизуко нараствало.

По това време Шизуко била сполетяна от нещастие. През 1954 г. тя родила второто си дете, но то се разболяло и умряло само на четири месеца. Било момче. Садако, която била на седем по това време, изглежда, много се била привързала към новороденото си братче.

Следващата година, 1955, Икума хвърлил предизвикателство към медиите, като обявил публична демонстрация на уменията на Шизуко. Първоначално Шизуко не искала да участва. Казала, че ѝ било трудно да се съсредоточи пред толкова много хора; било я страх от провал. Икума бил непреклонен. Не можел да понесе лепнатия му от медиите етикет на шарлатанин и какъв по-добър начин да им го върне, като им даде реални доказателства за нейните способности.

В деня на демонстрацията Шизуко неохотно се изкачила на подиума в залата на лабораторията под вторачените погледи на стотина учени и представители на пресата. Като начало тя била психически изтощена, така че това едва ли са били най-добрите условия за работа. Експериментът трябвало да бъде елементарен. Трябвало само да познае цифрите върху два зара, затворени в метален контейнер. Ако можела нормално да упражни силите си, всичко щяло да премине перфектно. Но тя знаела, че всеки един от заобикалящите я хора искал провала ѝ. Треперела, паднала на колене и извикала от мъка: „Стига толкова!“ Шизуко обяснила това така: всеки има определена степен на психическа енергия. Нейната просто била по-голяма, отколкото на другите. Но заобиколена от стотици хора, които до един искали тя да се провали, енергията ѝ била нарушена – не можела да я задвижи. Икума дори стигнал по-далеч с думите си: „Не само стотина човека. Сега цялото население на Япония се опитва да потъпче плодовете на моето изследване. Когато общественото мнение, подклаждано от медиите, започне да се променя, медиите казват само това, което хората очакват. Срам за вас!“ Така голямата публична демонстрация завършила с порицаване на пресата от страна на Икума.

Разбира се, медиите представили изобличителната реч на Икума като опит да прехвърли вината за провалената демонстрация върху тях и заглавията на следващия ден били: ВСЕ ПАК ВСИЧКО Е ЛЪЖА... ИСТИНАТА ИЗЛИЗА НАЯВЕ... ПРОФЕСОР ОТ УНИВЕРСИТЕТА ТАЙДО Е МОШЕНИК... ПЕТГОДИШНИТЕ СПОРОВЕ – РЕШЕНИ... ПОБЕДА ЗА СЪВРЕМЕННАТА НАУКА. Няма нито една статия в тяхна защита.

Към края на годината Икума се развежда с жена си и напуска университета. Шизуко ставала все по-параноична. Икума решил самият той да се сдобие със свръхестествени сили и се оттеглил дълбоко навътре в горите, стоял под водопади, но се сдобил с белодробна туберкулоза. Наложило се да бъде приет в един санаториум в Хаконе. Междувременно психическото състояние на Шизуко ставало все по-нестабилно. Осемгодишната Садако убедила майка си да се върнат в родния град, за да избягат от очите на пресата и подигравките на хората, но Шизуко се изплъзнала от вниманието на Садако и скочила във вулкана. И така се сринал животът на трима души.

Асакава и Рюджи приключиха с четенето на двете страници от факса едновременно.

– Това е ужасно – измърмори Рюджи. – Представяш ли си как се е чувствала Садако, когато майка ѝ се е хвърлила във вулкана?

– Мразила е медиите?

– Не само медиите. Ненавиждала е обществото като цяло, защото са разбили семейството ѝ. Първоначално са били техни любимци, а после са ги изпепелили с думи. Садако е била с майка си и баща си между третата и осмата си година, нали? Добила е представа от първа ръка за капризите на общественото мнение.

– Но това не ти дава право да атакуваш всички наред. Асакава изказа упрека, съзнавайки, че и той е част от медиите. В сърцето си той се оправдаваше – умоляваше. Ей, аз съм също толкова критичен към тенденциозността на медиите, колкото и ти.

– Какво си говориш под носа?

– А?

Асакава осъзна, че е изговорил недоволството си на глас, като будистка песен.

– Е, започнахме да си обясняваме образите на касетката. Вулканът Михара се появява, защото там се е самоубила майка ѝ и защото Садако е предсказала изригването на вулкана. Трябва да ѝ е направило силно впечатление, подсъзнателно. Следващата сцена, на екрана изплува

йероглифът „планина“, яма. Това сигурно е първата медиумна картина, която тя е успяла да възпроизведе като много малка.

– Много малка?

Асакава не разбираше защо трябва да е станало, когато е била много малка.

– Да. Сигурно като е била на четири или пет години. Следващото, сцената със заровете. Садако е присъствала на публичната демонстрация на майка си; тези сцени подсказват, че тя тревожно е наблюдавала как майка ѝ се опитва да отгатне цифрите на заровете.

– Чакай малко. Садако ясно е виждала цифрите.

И двамата, Асакава и Рюджи, бяха гледали кадрите със собствените си очи, така да се каже. Нямаше грешка.

– И?

– Шизуко не е можела да ги види.

– Толкова е странно, че майката не е можела да направи това, което дъщерята е могла. Гледай сега, Садако е била само на седем години, но нейните способности вече са надминавали тези на майка ѝ. Толкова много, че несъзнателното желание на стотици хора не я е притеснило. Помисли малко: това е момиче, което е можело да прожектира картини в катодно лъчева тръба. Телевизията излъчва картина по съвсем различен начин в сравнение с този на фотографията – не е само експонирането на филм на светлина. Картината на телевизора се състои от 525 линии, нали? Садако е можела да ги манипулира. Това е способност от съвсем различна величина.

Асакава все още не беше убеден.

– Ако е имала такава сила, какво ще кажеш за медиумната снимка, която е изпратила на проф. Миура? Можела е да възпроизведе нещо много по-впечатляващо.

– Ти си по-тъп, отколкото изглеждаш. Майка ѝ си е навлякла само нещастия от това, че хората са знаели за нейните способности. И едва ли е искала дъщерята да направи същата грешка. Предполагам, че е казвала на Садако да крие способностите си и да води нормален живот. Садако вероятно е внимавала да не покаже истинските си способности и е създавала само една обикновена медиумна снимка.

Садако е останала сама в онази репетиционна, след като всички са си тръгнали, за да изпробва силите си върху телевизора, който по онова време още е рядкост. Внимавала е никой да не разбере за възможностите ѝ.

– Коя е старицата, която се появява в следващата сцена? – попита

Асакава.

– Не знам. Предполагам, че ѝ се е явила насън и ѝ е шепнела предсказание. Говореше на архаичен диалект. Сигурен съм, че си забелязал – сега всички тук говорят литературен японски. Жената беше доста стара. Може би е живяла през XII век или е имала някаква връзка с Ен он Озуну. ... Следващата година ще родиш бебе.

– Чудя се дали предсказанието се е сбъднало.

– А, това ли? Е, веднага след това е сцената с малкото момченце. Първоначално си мислех, че Садако е родила, но според този факс не е така.

– Малкият ѝ брат, който е умрял на четири месеца...

– Да. Мисля, че е точно това.

– Ами предсказанието? Старицата определено говори на Садако – казва ти. Садако родила ли е?

– Не знам. Ако вярваме на старата жена, предполагам, че е родила.

– Чие е било детето?

– Откъде да знам. Разбери, не знам всичко. Просто излагам идеи.

Ако Садако Ямамура е родила, чие е било детето. И какво прави то в момента.

Рюджи рязко се надигна и си удари колената в масата.

– Май огладнях. Виж – вече е далеч след обедно време. Слушай, Асакава, ще отида да си взема нещо за ядене.

Рюджи се запъти към вратата, разтърквайки коленете си. Асакава нямаше апетит, но нещо продължаваше да го тревожи и реши да придружи приятеля си. Сети се за загадката, която Рюджи му бе поръчал да провери, но не знаеше как да подходи към нея и затова досега нищо не бе предприел. Въпросът за самоличността на човека от последната сцена на касетката. Може би е бащата на Садако, Хеихачиро Икума, но прекалено голямата враждебност, с която тя гледаше на него, ги караше да се съмняват в това. Беше красив мъж, особено очите му. Чудеше се защо го е мразила толкова. Както и да е, едва ли Садако щеше да погледне така на близък човек. Нямаше нищо в изпратеното от Йошино, което да казва, че тя се е настроила срещу баща си. Дори напротив, беше останал с впечатлението, че е била много близка с родителите си. Асакава подозираше, че е невъзможно да открият кой е този човек. Изминалите близо трийсет години със сигурност са променили външността му. Въпреки малката вероятност можеше да помоли Йошино да изрови снимка на Икума. Чудеше се какво ще каже Рюджи за това. Искеше да го попита и последва Рюджи навън.

Вятърът духаше силно и шумно. Нямахме смисъл от чадър. Асакава и Рюджи сведоха рамене и изтичаха до един бар пред пристанището.

– Бира?

Без да изчака отговора, Рюджи се обърна към сервитьорката и каза:

– Две бири.

– Рюджи, да се върнем на разговора ни от преди малко. Какво мислиш са кадрите от видеото все пак?

– Не знам.

Рюджи съсредоточено поглъщаше корейския специалитет, затова отговори кратко. Асакава бодна една наденичка с вилицата си и отпи глътка бира. През прозореца се виждаше кеят. Нямахме никой на гишето за билети за фериботната линия Тоаки Кисен. Беше тихо. Без съмнение всички туристи, залостени на острова, седяха в хотелските си стаи или квартирите си и гледаха притеснено към същото това тъмно море.

Рюджи надигна глава.

– Сигурно си чувал какво разказват хората за това, че в мига преди да умреш виждаш живота си като на лента, нали?

Асакава обърна поглед към морето.

– Сцените, които са ти направили най-силно впечатление през живота, се повтарят пред очите ти, нещо като ретроспекция.

Асакава беше прочел една книга, в която авторът обясняваше за преживяване от този тип. Карал колата си по път в планината, когато загубил контрол над управлението, забивайки се в дълбоко дефиле. В течение на секундата полет във въздуха осъзнал, че ще умре. В момента на осъзнаването различни събития от живота проблеснали пред очите му толкова ясно, че можел да види и най-малката подробност. В края, по чудо, той оцелял, но преживяването се запечатало ярко в паметта му.

– Да не би да намекваш, че... Това ли е всъщност? – попита Асакава.

Рюджи вдигна ръка и махна на сервитьорката да му донесе още една бира.

– Казвам само, че тази касета ми напомня точно това. Всяка една от тези сцени изобразява момент на изключително психическо или емоционално състояние у Садако. Не е трудно да се досетиш, че това са картини, оставили най-дълбоко впечатление у нея, нали?

– Разбирам. Но това не означава ли...

– Точно така. Има голяма вероятност да е точно това. Значи Садако Ямамура не е вече на този свят? Умряла е и картините, които са прелетели през ума ѝ в мига на смъртта, са придобили тази форма и са

останали в света на живите, така ли?

– А защо е умряла? Има и още нещо – каква е връзката с човека от последната сцена на видеото?

– Казах ти да престанеш да ми задаваш толкова много въпроси. Аз също не разбирам голяма част от всичко това.

Асакава не изглеждаше убеден.

– Опитай се да използваш главата си поне веднъж. Прекалено много се оплянеш на други хора. Ами какво ще стане, ако нещо ми се случи и трябва сам да разбереш какво е заклинанието?

Това едва ли щеше да се случи. Асакава можеше да умре и Рюджи да разгадае заклинанието сам, но обратното никога нямаше да стане. Поне в това Асакава беше сигурен.

Върнаха се в „редакцията“, където ги чакаше Хаятсу.

– Търсеше ви човек на име Йошино. Каза, че ще звънне отново след десет минути.

Асакава седна пред телефона, молеше се за добри новини. Телефонът иззвъня. Беше Йошино.

– Опитах се да ти се обадя. Къде беше? – с нотка на укор попита той.

– Извинявай. Излязохме, за да хапнем малко.

– Добре. А получи ли факса ми?

Тонът на Йошино се промени. Сега гласът му звучеше по-меко. Асакава усети, че ще му съобщи нещо лошо.

– Да, благодаря. Беше от голяма полза. – Асакава прехвърли слушалката от лявата в дясната си ръка. – Е, разбра ли какво се е случило със Садако след това? – Асакава попита ентусиазирано.

Имаше малка пауза, преди Йошино да отговори.

– Не, стигнах до задънена улица.

В момента, в който чу това, лицето на Асакава се сбръчка, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Рюджи гледаше и сякаш му бе забавно да наблюдава как изражението на човек за един миг се преобразява. После се тръсна на пода с лице към градината и изпъна краката си.

– Как така – задънена улица? – Асакава повиши тон.

– Успях да открия само четирима от студентите, които са постъпили в трупата заедно със Садако. Обадох им се, но никой не знаеше нищо. Всички са на средна възраст сега. Потвърдиха само, че малко след смъртта на Шигемори – директора на компанията, не са я виждали. Няма повече информация, която може да се изрови за Садако Ямамура.

– Глупости. Не може това да с всичко.

– Е, как е положението при теб?

– Как е при мен ли? Ще ти кажа. По всяка вероятност ще умра утре в десет. И не само аз – жена ми и детето ми ще умрат в неделя в единайсет сутринта. Ето така изглежда.

Рюджи извика иззад гърба му:

– Ей, не ме забравяй. Караш ме да се чувствам зле.

Асакава не му обърна внимание и продължи:

– Трябва да има и други неща, които да проучиш. Може би има още някой освен студентите, който да знае какво е станало със Садако. Чуй ме, животът на семейството ми зависи от това.

– Е, не е задължително.

– За какво говориш?

– Може би все още ще си жив и след като мине крайният срок.

– Не ми вярваш. Разбирам. – Асакава усети как целият свят почернява пред очите му.

– Ами... Така де, как да вярвам стопроцентово на история като тази?

– Виж, Йошино.

Какво да му каже. Как да го убеди.

– И аз вярвам наполовина. Глупаво е. Заклинание? Хайде стига, бе! Но, виждаш ли, ако има шанс дори само едно на шест всичко да е вярно... Като руска рулетка. Имаш револвер само с един патрон в него и знаеш, че възможността е едно на шест да дръпнеш спусъка и да умреш. Но ще дръпнеш ли спусъка? Ще рискуваш ли живота на семейството си при такъв шанс? Няма. Ще махнеш цевта от слепоочието си и ако можеш, ще хвърлиш проклетия пистолет в океана. Нали? Това е нормално.

Асакава замлъкна. Зад гърба му Рюджи извика:

– Ние сме идиоти! И двамата сме идиоти!

– Млъкни! – кресна Асакава и прикри слушалката с длан.

– Нещо не е наред ли? – Йошино снижи гласа си.

– Не, няма нищо. Чуй, Йошино, умолявам те. Ти си единственият човек, на когото мога да разчитам.

Изведнъж Рюджи сграбчи Асакава за ръката. Ядосан, Асакава се извъртя и видя, че Рюджи е сериозен.

– Ние сме идиоти. Ти и аз, и двамата тръгнахме по грешен път – промълви той тихо.

– Можеш ли да изчакаш малко? – Асакава отмести слушалката надолу и се обърна към Рюджи: – За какво говориш?

– Толкова е просто. Защо не се сетихме по-рано? Няма смисъл да

проследяваме дирите на Садако хронологически. Защо не тръгнем отзад напред? Защо точно бунгало Б-4? Защо е трябвало да бъде в бунгала „Вила Лог“? Защо е трябвало да бъде Южен Хаконе, „Пасифик Ленд“?

Изражението на Асакава се измени в мига, щом осъзна. Тогава с много по-спокоен тон проговори в слушалката.

– Йошино?

Той все така чакаше на другия край на линията.

– Йошино, остави засега следата от театралната компания. Има друго, което искам спешно да провериш. Изникна току-що. Вече съм ти говорил за Южен Хаконе, „Пасифик Ленд“.

– Да. Това е ваканционно селище, нали?

– Точно така. Доколкото си спомням, преди десет години първо са построили игрище за голф, след което постепенно са го развивали, докато се превърне в курорта, какъвто е сега. Слушай, искам да провериш какво е имало на това място преди „Пасифик Ленд“.

Чуваше звука на писец върху хартия.

– Как какво е имало. Нищо, предполагам, освен горски ливади.

– Може би си прав. Но може и да грешиш. Рюджи дръпна Асакава за ръката.

– И план. Ако е имало нещо на това място, кажи на господина, с който разговаряш, да намери карта на разположението на сградите и парцелите.

Асакава предаде молбата на Йошино и затвори телефона. Беше го помолил да намери каквото и да е, което може да послужи за следа.

Наистина – всеки е малко екстрасенс.

ГЛАВА 10

18 октомври, четвъртък

Вятърът беше по-силен и ниски бели облаци бързо се движеха по иначе чистото небе. Тайфун № 21 премина миналата нощ, засягайки съвсем леко полуостров Босо на изток от Ошима преди да се разсее навътре в океана. След себе си остави ослепително синьо море. Въпреки спокойното есенно време Асакава стоеше на палубата на кораба, чувстввайки се като осъден в очакване на екзекуцията си. Вдигайки поглед нагоре, можеше да види леките очертания на платото на Изу Ошима в далечината. Днес най-накрая щеше да застане очи в очи с поставения му

краен срок. Сега беше десет сутринта; след дванайсет часа той щеше да настъпи. Беше изминала една седмица, откакто гледа видеото в бунгало Б-4. Но сякаш бе изминал цял век. Разбира се, че му се струваше отдавна: за една седмица беше изпитал толкова ужас, колкото повечето хора не изпитват за цял живот.

Асакава не беше сигурен как точно оставането му на Ошима през цялата сряда щеше да му навреди. По телефона се бе разгорещил и обвинил приятеля си Йошино, че се мотае, но сега, като помислеше на спокойствие, беше изключително благодарен на колегата си, заедно направи толкова много за него. Ако се бе лутал сам в търсене на следи, сигурно щеше да се изтощи психически и да пропусне нещо важно или би стигнал до задънена улица.

Така е добре. Тайфунът е на наша страна. Ако не мислеше по този начин, нямаше да успее. Асакава се подготвяше мислено за момента на смъртта си и нямаше да е погълнат от съжаление за неща, които е или не е направил.

Последната следа се съдържаше в трите страници факс, който държеше. Йошино бе изгубил половин ден, докато намери и изпрати информацията. Преди „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, да бъде построен, на тази земя е стояла странна донякъде сграда. Странна в настоящето – по онова време съоръжения като това са били напълно в реда на нещата. Заведение за лечение на туберкулоза – санаториум.

Днес малко хора живеят със страх от тази болест, но който е чел разкази отпреди войната, не може да не се е сблъскал с това. Именно туберкулозният вирус е накарал Томас Ман да напише „Вълшебната планина“, той е и причината Мотоджиро Каджии да пее с кристален глас до своята смърт. Така или иначе, откритието на стрептомицина през 1944 г., а после и на хидразида през 1950 отне на болестта литературния ѝ пиедестал, принизявайки статута ѝ до обикновено заболяване. През 20-те и 30-те години 200 000 души са умрели от болестта, но след това жертвите са намалели драстично. Все пак бацилът не е изчезнал. Дори сега той убива по около пет хиляди души на година.

През годините, когато туберкулозата се е ширела, чистият въздух в съчетание с тихо, спокойно местенце били смятани за най-важни при лечението ѝ. Затова санаториумите били строени в планината. Напредването на науката обаче довело до спад в броя на пациентите и тези заведения трябвало да разширят предлаганите услуги. С други думи, наложило се да започнат да лекуват вътрешни болести, дори да извършват операции, иначе не можели да оцелеят. В средата на 60-те на

санаториума в Южен Хаконе се случило същото. Но там ситуацията била още по-критична заради отдалечеността му от града. Било прекалено трудно да се стигне до него. Заболелите от туберкулоза пациенти така и не били изписвани, затова достъпността му дотогава не била от голямо значение. Но се оказала фатална за осъществяването на идеята санаториумът да се превърне в клиника. През 1972 г. санаториумът бил закрит.

Хората от „Пасифик Ризортс“ търсели подходящо място за строеж на игрище за голф и вили за отдиш. През 1975 фирмата купила планинския участък, включително санаториума, и незабавно започнала да строи своя комплекс. По-късно построили бунгала за отдаване под наем, хотел, басейн, спортен клуб и тенис кортове – целия набор от съоръжения. И така през април тази година, преди шест месеца, довършили бунгалата „Вила Лог“.

– Какво представлява мястото?

Рюджи, който трябваше да е на палубата, неочаквано се оказа на седалката до Асакава.

– А?

– „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, разбира се. Точно така. Той никога не е стъпвал там.

– Вечер гледката е много хубава.

Асакава си спомни странната безжизнена обстановка, глухото ехо от тенис топките под оранжевите светлини... Откъде тази атмосфера? Чудя се колко ли хора са умрели там, докато е имало санаториум. Асакава размишляваше над това, припомняйки си красивите вечерни светлини на Нумазу и Мишима, които се разпростираха под краката му.

Асакава пусна първата страница от факса на пода и разгърна другите две в скута си. Втората съдържаше проста графика на разположение на парцелите на санаториума; третата изобразяваше съоръжението в днешни дни – елегантна триетажна сграда, в която се помещаваха рецепцията и ресторантът. Сградата, където Асакава беше влязъл да попита за пътя към ваканционното селище. Той разглеждаше ту едната, ту другата схема. Преходът от трийсет години беше отпечатан на тези две страници. Ако главният път не си беше на същото място, нямаше да разбере кое от едната карта съответстваше на другата. Мислено реконструирайки местността, той се опитваше да разбере какво е имало на мястото на бунгалата. Не можеше да бъде абсолютно сигурен, но като поставеше единия лист върху другия, му се струваше, че там не е имало нищо. Само гъста гора, покриваща част от долината.

Върна се на първата страница. Тя съдържаха още едно важно

сведение освен преобразуването на санаториума в курортен комплекс. Джотаро Нагао, на 57 години. Общо практикуващ лекар и педиатър с частен кабинет в Атами. Пет години – от 1962 до 1967 – е работил в Южен Хаконе. Бил е млад, току-що завършил следването си. От лекарите там по онова време единствените останали живи бяха той и Йозо Танака, вече пенсионер, живеещ с дъщеря си и мъжа ѝ в Нагасаки. Всички други, включително и шефът на заведението, бяха мъртви. Затова д-р Нагао беше единственият им шанс да разберат нещо повече за санаториума. Йозо Танака беше вече на 80 години, а и Нагасаки беше твърде далеч, за да могат да го посетят.

Асакава яростно се бе молил на Йошино да открие поне един жив свидетел и той, стискайки зъби да не се развика, беше открил д-р Нагао. Изпрати не само името и адреса, но и интересна справка за кариерата му. Явно му беше попаднала подръка, докато е търсил информация, и я беше прикачил без определена цел. Нагао бил в санаториума от 1962 до 1967 година, но не е работил през цялото време. За две седмици – кратко време, но все пак – от доктор се превърнал в пациент и бил настанен в изолационна камера. През лятото на 1966, докато бил на посещение в подобен изолатор, прихванал едра шарка. За щастие бил имунизиран няколко години преди това и не се стигнало до нещо сериозно, болестта преминала без видими белези, без постоянна треска, налице били само дребни симптоми. Все пак той бил изолиран, за да не зарази някой друг. Интересното беше, че с това си заслужил място в историята. Оказал се последният заболял от едра шарка в Япония. Не беше нещо, което да му осигури място в Книгата на рекордите на Гинес, но явно Йошино беше сметнал факта за интересен. За хора от поколението на Рюджи и Асакава понятие като „едра шарка“ дори не съществуваше.

– Рюджи, имал ли си някога едра шарка?
– Идиот. Разбира се, че не. Тя е изчезнала.
– Изчезнала?
– Да. Била е унищожена от изобретателността на човека. Едрата шарка вече не съществува на тази планета.

Световната здравна организация си поставила за цел да изкорени тази шарка чрез ваксина и като резултат от това е трябвало да изчезне от лицето на Земята през 1975 година. Данните сочат, че последният болен от едра шарка, сомалийски младеж, е бил приет с тази диагноза на 26 октомври 1977 година.

– Може ли един вирус да изчезне? Възможно ли е? Асакава не разбираше много от вируси, но не можеше да се отърси от представата, че

колкото и да се опитваш да унищожиш един вирус, той мутира и намира начин да оцелее.

– Разбираш ли, вирусите витаят на границата между живи и неживи организми. Някои хора смятат, че това всъщност са човешки гени, но никои не знае откъде и как са се появили. Сигурното е, че са тясно свързани с развитието и еволюцията на човечеството.

Рюджи беше сплел ръце зад главата си и сега ги протягаше. Очите му блестяха.

– Не ти ли се струва интересно, Асакава? Идеята за гени, които могат да се отделят от клетките ни и да се превърнат в самостоятелни живи организми. Може би всички антиподи първоначално са били идентични едни на други. Дори Светлината и Тъмнината – преди Големия взрив, са живели заедно в мир, без да си пречат. Богът и Дяволът също. Дяволът всъщност е бог, изгонен от Рая – по същество са едно и също нещо. Мъж и жена? Преди всички живи същества са били хермафродити като червеите и плужците, с мъжки и женски полови органи. Не мислиш ли, че това е абсолютният символ на сила и красота? – Рюджи се засмя. – Това определено щеше да спести много време и проблеми, свързани със секса.

Асакава се опули срещу Рюджи, докато се опитваше да разбере какво толкова му беше смешно. Нямаше начин организъм с двата вида полови органи да означава съвършена красота.

– Има ли други изчезнали вируси?

– Брей, ако толкова те интересува, предлагам ти веднага, щом се върнеш в Токио, да потърсиш информация.

– Ако се върна.

– Хе-хе. Не се безпокой. Ще се върнеш.

Високоскоростният кораб, пътуващ по линията от Ошима до Ито на полуострова Изу беше вече преполовил пътя. Можеха да се върнат в Токио още по-бързо със самолет, но искаха да посетят д-р Нагао в Атами, затова бяха избрали морския маршрут.

Право пред тях се виждаше виенското колело в Коракуен. Пристигаха точно навреме, 10,50. Асакава слезе по мостчето от кораба и изтича до паркинга, където беше оставил колата под наем.

– Няма ли да се успокоиш?

Рюджи го следваше с бавна крачка. Клиниката на Нагао се намираше близо до спирка Киномия по линията Ито – не много далеч оттук. Асакава чакаше нетърпеливо, докато Рюджи се качи в колата. След това навлезе в лабиринта от стръмни еднопосочни улици.

Веднага щом се настани на мястото си, Рюджи каза напълно сериозно:

– Хей, мислех си – може би зад всичко това стои дяволът?

Асакава внимателно следеше табелките на улиците и не му отговори.

– Дяволът винаги се появява под различна форма. Нали знаеш за чумата, която опустошавала навред из Европа през втората половина на XIII век? Половината от цялото население на континента измряло. Можеш ли да повярваш. Половината, това е все едно населението на Япония да се смали до 60 милиона. Разбира се, художниците по това време изобразявали чумата като дявола. И в днешно време е така – не говорим ли за СПИН като за новия дявол? Но чуй, дяволите никога не докарват хората до изчезване. Защо? Защото ако хората престанат да съществуват, същото ще стане и с дяволите. И с вирусите е така. Ако приемната клетка спре да функционира, същото сполита и бацила. Но човечеството е довело вируса на едрата шарка до изчезване. Наистина ли? Наистина ли можем да направим това?

В днешни дни дори не можем да си представим ужаса, който е предизвиквала едрата шарка, когато се е ширила по света, вземайки толкова много жертви. Такива мъчения е предизвиквала, че породила огромен брой религиозни вярвания и суеверия в Япония, както и другаде по света. Хората вярвали в боговете на болестите, имало е Бог на Едрата шарка, донесъл тази болест, макар че е трябвало да го нарекат дявол. А могат ли хората да изтребят един бог?

Във въпроса на Рюджи прозираше съмнение.

Асакава не го слушаше. Само частица от съзнанието му се питаше какво изобщо дърдори тоя тип. Бе се съсредоточил да не направи грешен завој. Всеки нерв в тялото му бе настроен да открие клиниката на д-р Нагао възможно най-бързо.

ГЛАВА 11

На алеята пред спирка Киномия имаше малка едноетажна къща с табелка, на която пишеше: Клиника Нагао – Вътрешни болести и педиатрия. Асакава и Рюджи стояха пред вратата известно време. Ако не успееш да изтръгнат някаква информация от доктора, щеше да последва „съжалявам, времето ви изтече“. Нямаха повече възможности да търсят нови улики. Какво всъщност можеха да научат от него? Да си спомни

нещо за Садако Ямамура отпреди 30 години беше прекалено оптимистично. Нямаха информация, която да подсказе, че тя е имала някаква връзка със санаториума в Южен Хаконе. Всички колеги на Нагао, освен Йозо Танака, бяха умрели от старост. Можеха да се поразтърсят за имената на някои от сестрите, но за това беше вече късно.

Асакава погледна часовника си. 11,30. Оставаха му малко повече от десет часа, а ето го – двоуми се дали да отвори вратата.

– Какво чакаш? Влизай.

Рюджи го побутна. Можеше да разбере защо Асакава се колебае, въпреки че толкова беше бързал да дойде тук. От страх. Без съмнение се страхуваше да види как последната му надежда се изпарява, последният му шанс за оцеляване изчезва. Рюджи мина пред него и отвори вратата.

Канапе, достатъчно голямо, за да седнат трима души, стоеше до едната стена на малката чакалня. За щастие нямаше чакащи пациенти. Рюджи се наведе пред малкото прозорче на рецепцията и се обърна към дебелия сестра на средна възраст зад него.

– Извинете. Бихме искали да видим доктора.

Без да вдигне очи от списанието си, сестрата лениво отговори:

– Искате ли да си запишете час?

– Не, не искаме. Искаме да го попитаме за нещо.

Тя затвори списанието, погледна нагоре и си сложи очилата.

– Мога ли да попитам за какво се отнася?

– Както казах, искаме да му зададем няколко въпроса.

Изнервен, Асакава се подаде иззад рамото на Рюджи и попита:

– Докторът тук ли е?

Сестрата докосна с двете си ръце рамките на очилата си и огледа двамата пред нея.

– За какво става дума? – попита надменно.

И Рюджи, и Асакава се изправиха. Рюджи каза достатъчно високо, за да го чуят:

– Със сестра като нея нищо чудно, че няма пациенти.

– Моля? – каза тя.

Асакава наведе глава, нямаше полза да се изнервят. Но в следващия момент вратата на кабинета се отвори и се появи Нагао, облечен в бял халат.

Въпреки че беше абсолютно оплешивял, Нагао изглеждаше доста по-млад от 57-годишен. Той изсумтя и отправи подозрителен поглед към двамата на прага му.

Асакава и Рюджи се обърнаха едновременно по посока на гласа и

когато видяха доктора, и двамата ахнаха.

А ние се питахме дали ще може да ни каже нещо за Садако! Без майтан. Като че електрически заряд мина през главата на Асакава – спомни си последната сцена от касетката. Потното пулсиращо лице на мъжа, зачервените очи. Отворената рана на голото му рамо, от която течеше кръв в очите на наблюдателя, замъглявайки ги. Невероятен натиск в гърдите, убийствен поглед в очите на мъжа... Лицето бе същото, което виждаха сега: д-р Нагао. Беше остарял, но нямаше грешка.

Асакава и Рюджи се спогледаха. Тогава той посочи доктора с пръст и започна да се смее:

– Хе-хе-хе. Ето защо игрите са интересни. А-а-а, кой можеше да си помисли? Представяш ли си, да срещнем теб тук.

На Нагао явно не му харесваше как тези двама странни мъже го посрещнаха. Повиши глас:

– Кои сте вие?

Непоколебим, Рюджи отиде до него и го хвана за ревера. Докторът беше по-висок с няколко сантиметра. Рюджи хвана здраво ръцете му, издърпа ги и се наведе, за да му прошепне в ухото:

– Е, приятел, какво си направил на Садако Ямамура в санаториума в Южен Хаконе преди 30 години?

Няколко секунди потрябваха на Нагао, за да проникнат думите в съзнанието му. Очите му зашариха, докато ровеше из спомените си. Връхлетяха го картини, от които така и не се бе отърсил. Коленете му омекнаха, сякаш всичките му сили го напуснаха. Точно преди да припадне, Рюджи го изправи до стената. Нагао бе шокиран не толкова от самите спомени, колкото от това, че мъжът пред него, който явно нямаше и трийсет години, знаеше за случилото се. Неописуем ужас прободеше душата му.

– Докторе! – извика сестрата, г-ца Фуджияма.

– Мисля, че е време за обедна почивка – каза Рюджи, като направи знак с очи на Асакава. Той дръпна пердето над входа, за да не влизат пациенти.

– Докторе!

Сестрата не знаеше какво да направи. Тя просто чакаше Нагао да й даде указания. Той се посъвзе, чудейки се какво да предприеме. Преди всичко не искаше тази любопитна жена да разбере за случилото се. Проговори със спокоен тон:

– Сестра Фуджимура, можете да излезете в почивка. Вземете си нещо за ядене.

– Но, докторе...

– Правете, каквото ви казвам. Не се притеснявайте за мен.

Първо някакви си двама шепнат нещо в ухото на лекаря, а в следващия момент той едва не припада. Не знаеше какво да си мисли, затова не помръдна от мястото си. Накрая докторът кресна:

– Тръгвайте, веднага!

Тя практически излетя през вратата.

– А сега да чуем какво имате да кажете за себе си. Рюджи влезе в кабинета. Нагао го последва, подобно пациент, на когото току-що са съобщили, че има рак.

– Ще ви предупредя още отсега – не бива да ни лъжете. Аз и този човек тук знаем всичко – видели сме го със собствените си очи. – Рюджи посочи първо към Асакава, после към очите си.

– Какво по...?

Видели са? Храстите бяха прекалено гъсти. Нямахме никого наоколо. Освен всичко друго, тия двамата са твърде млади. Сигурно са били само на...

– Знам защо не можете да ни повярвате. Но и двамата познаваме лицето ви твърде добре. – Изведнъж тонът на Рюджи се промени. – Защо пък да не ви кажа за някой от отличителните ви белези? Все още имате белег на дясното си рамо, нали?

Очите на Нагао се разшириха от изумление, а челостта му затрепери. След многозначителна пауза Рюджи продължи:

– Така, а да ви кажа ли откъде имате този белег?

Той се наведе и изпъна врата си така, че устните му почти докоснаха рамото на Нагао.

– Садако Ямамура ви ухапа, нали?

Рюджи отвори уста и се направи, че захапва през бялата дреха. Треперенето на доктора се усили. Той направи отчаян опит да каже нещо, но езикът му не помръдваше. Не можеше да изрече и една дума.

– Надявам се, че ме разбирате. Няма да споменем на никого за това, което ще ни кажете. Искаме само да знаем какво се е случило със Садако.

Не че беше в състояние да разсъждава, но Нагао не виждаше смисъл в думите на Рюджи. Ако бяха видели всичко, защо им трябваше да чуват каквото и да било от неговите уста? *Почакай, мисълта, че въобще са видели нещо, е невероятна. Просто не може да е така. Сигурно още не са били родени. Какво става тук? Какво си мислят, че са видели?* Колкото повече се замисляше, толкова по-малко смисъл имаше, докато

не почувства главата си сякаш ще експлодира.

– Хе-хе-хе – Рюджи се изкиска и погледна Асакава. Очите на човека говореха вместо него. *Изплаши го и сам ще си каже. Всичко ще ни каже.*

И наистина Нагао започна да говори. Сам се учуди как си спомня всичко толкова ясно. Докато говореше, всяка брънка от тялото му си припомни възбудата от онзи ден. Страстта, допирът, топлината, блестящата ѝ кожа, жуженето на стършелите, съчетаните аромати на пот, трева и стария кладенец...

– Дори не знам какво го предизвика. Може би треската и главоболието замъглиха разума ми. Това бяха първите симптоми на едрата шарка – което означаваше, че вече бях минал през инкубационния период. Но не вярвам, че сам съм се заразил. За щастие, не заразих никого в санаториума. До ден днешен ме преследва мисълта какво щеше да стане, ако болните от туберкулоза ги беше нападнала и едра шарка. Денят беше горещ. Разглеждах томограмите на новоприет пациент и бях открил дупка в един от белите му дробове с размер на монета от една йена. Казах му да се подготви да остане при нас за една година и му дадох копие от епикризата, за да го прати на фирмата, в която работеше. Повече не можех да издържам – трябваше да изляза навън. Дори и чистият въздух не облекчи болките в главата ми. Спуснах се по каменните стълби до изолатора с надеждата да се скрия в сенчестата градина. Тогава забелязах жената. Беше се облегнала на един дънер със зареян поглед към света пред нея. Не беше от болните, а дъщеря на пациент, настанен много преди да дойда аз. Хеихачиро Икума се казваше, бивш доцент в университета „Тайдо“. Казваше се Садако Ямамура. Спомням си отлично: фамилията беше различна от тази на баща ѝ. Около месец посещаваше санаториума често, но не стоеше много при баща си, нито пък разпитваше лекарите за състоянието му. Мислех, че идва, за да се наслаждава на планинската гледка. Седнах до нея, усмихнах ѝ се, попитах я как е баща ѝ. Но изглеждаше сякаш заболяването му въобще не я интересува. От друга страна си личеше, че е наясно – не му остава много време. Досещах се от начина, по който говореше. Знаеше точния ден, когато той ще умре, по-точно от всеки един доктор.

Както седях до нея и си говорехме за живота и семейството ѝ, осъзнах, че главоболието, непоносимо допреди малко, беше изчезнало. Вместо него усетих треска, придружена от странна възбуда. Сякаш живец изпълни цялото ми тяло, като че ли температурата на кръвта ми се беше покачила. Втрещих се в лицето ѝ. Дадох си сметка за онова, което

винаги съм чувствал – изумление как може да съществува на Земята толкова красива жена. Не знам какво точно определя красотата, но знам, че д-р Танака, който е двайсет години по-стар от мен, казваше същото. Че никога не е виждал по-красива жена от Садако Ямамура. Дишането ми беше затруднено от треската, но все пак някак си можех да го контролирам, сложих нежно ръка на рамото ѝ и казах: „Хайде да отидем на по-хладно място да поговорим, някъде на сянка.“ Тя не се усъмни в нищо. Кимна и тръгна да става. Когато се наведе напред, видях под бялата блуза съвършените ѝ малки гърди. Бяха толкова бели, че мислите ми се оцветиха в млечнобяло и сякаш изгубих разума си от преживяването.

Тя не забеляза възбудата ми, просто изтупа прахта от дългата си пола. Движенията ѝ изглеждаха така невинни и нежни.

Навлизахме все по-навътре в гъстата гора, обкръжени от жуженето на жътварите. Не бях избрал точно мястото, но краката ми продължаваха да вървят в определена посока. Пот потече по гърба ми. Свалих ризата си, останах само по потник. Вървахме по пътека, направена от животните в гората, и стигнахме до една разнебитена къща в края на долината. Сигурно бяха минали десетки години, откакто някой беше живял там. Стените гниеха, покривът изглеждаше сякаш всеки момент ще се срути. От другата страна имаше кладенец и когато го видя, тя се затича, казвайки:

– О, толкова съм жадна.

Наклони се, за да погледне вътре. Дори отвън си личеше, че не беше използван от много време. И аз изтичах до кладенеца. Но не, за да погледна. Това, което исках да видя, бяха гърдите на Садако, докато се навеждаше. Сложих и двете си ръце на ръба и погледнах отблизо. Можех да усетя хладния, влажен въздух, надигащ се от тъмните дълбини на земята да гали лицето ми, но не можех да спра горещия импулс, който чувствах. Не знам откъде се бе появил. Сега си мисля, че треската от едрата шарка бе повлияла на самоконтрола ми. Кълна се, никога не бях се чувствал толкова сексуално изкушен.

Усетих се как протягам ръка, за да докосна нежните подутини. Тя вдигна глава шокирана. Нещо в мен прищрака. Спомените ми от това, което се случи после, са неясни. Мога само да си спомня отделни сцени. Осъзнах се как притискам Садако към земята. Вдигнах блузката ѝ над гърдите ѝ и след това... Паметта ми прескача до момента, когато тя яростно се съпротивлява, ухапа ме по рамото; страшната болка ме върна в съзнание. Видях кръвта да тече от рамото ми и да капе върху лицето ѝ. Кръв се стичаше в очите ѝ и тя въртеше глава в погнуса. Нагодих тялото

си към това ритмично движение. Как е изглеждало лицето ми тогава? Лице на звяр, сигурен съм. Това си мислех, когато свърших.

Когато всичко свърши, тя ме закова с неумолимия си поглед. Все още на земята, тя вдигна колене и с лакти се отдръпна назад. Отново се загледах в тялото ѝ. Мислех си, че очите ме лъжат. Измачканата сива рокля се беше набрала около кръста ѝ, не правеше никакви движения да прикрие гърдите си, докато се отдръпваше. Лъч светлина падна там, където се събираха бедрата ѝ, осветявайки малка, черна издутина. Вдигнах очи към гърдите ѝ – прекрасно оформени. После отново погледнах надолу. Под венериния хълм, покрит с косми, имаше два напълно развити тестиса.

Ако не бях лекар, сигурно щях да съм шокиран. Но знаех за такива случаи от снимки в учебници по медицина. Синдром на тестикуларна феминизация. Изключително рядък синдром. Тестикуларната феминизация е вид мъжки псевдо хермафродитизъм. Външно човек изглежда напълно като жена, с гърди и вагина, но обикновено без матка. Хромозомно човекът е ХУ, и въпреки това – мъж. И поради някаква причина хората в това състояние са красиви.

Садако все още беше втренчила поглед в мен. Сигурно аз бях първият човек извън семейството, който беше научил за тайната на тялото ѝ. Ненужно е да казвам, че тя беше девствена до преди няколко минути. Трябваше ѝ изпитание, за да реши дали ще продължи да живее като жена. Опитвах се да оправдая действията си. Тогава, изведнъж, в главата ми влетяха думи.

– *Ще те убия.*

Като осъзнах силната воля зад думите, разбрах, че телепатичното съобщение не е лъжа. Нямаше място дори за капка съмнение; тялото ми го възприе с голяма увереност. Щеше да ме убие, ако не го направя аз. Инстинктът ми за самосъхранение ми даде заповед. Качих се отново отгоре ѝ, хванах я за нежния ѝ врат и натиснах с всичка сила. За моя изненада, имаше по-малко съпротивление този път. Тя присви очи от удоволствие и отпусна тялото си, като че ли искаше да умре.

Не исках да проверя дали още диша. Вдигнах я и отидох до кладенеца. Мисля, че действията ми все още бяха извън моя контрол. Не я повдигнах с намерението да я хвърля, а по-скоро в момента, когато я вдигнах, кръглата черна уста на кладенеца ми каза да го направя. Чувствах се като че ли се движех не по своя воля. Имах някаква представа какво ще се случи. Можех да чуя гласа дълбоко в главата ми да казва, че всичко това е сън.

Кладенецът беше тъмен и оттам, където стоях, не можех да видя добре дъното. От мириса на пръст, който се носеше, предположих, че има малко вода. Пуснах я. Тялото на Садако се плъзна по стените, докато не цопна долу. Гледах натам, докато очите ми не свикнаха с тъмното, но все още не можех да видя свитото ѝ тяло на дъното. Въпреки това още не можех да се отърва от чувството на тревога. Хвърлих камъни и пръст, за да скрия трупа ѝ завинаги. Хвърлих шепа земя и пет или шест камъка с размерите на юмрук, докато вече няха сили. Камъните удряха тялото ѝ с тъп звук, стимулирайки въображението ми. Като си мислех за това болно красиво тяло, разкъсвано от камъните, не можех да го понеса. Знам, че звучи странно. От една страна, желях унищожаването му, но, от друга, не исках да бъде обезобразено.

Когато Нагао свърши разказа си, Асакава му подаде карта на „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе.

– Къде на тази карта се намира кладенецът? – попита той бързо.

На Нагао му отне известно време, докато разбере какво му показват, но след като научи, че санаториумът сега е хотел като че ли започна да се ориентира.

– Мисля, че е някъде тук – каза, сочейки точка на картата.

– Без съмнение там се намира „Вила Лог“ – каза Асакава и се изправи. – Да тръгваме!

Но Рюджи беше спокоен.

– Не се изстрелвай веднага. Има още неща, които трябва да попитаме той дъртак. Така, този синдром, който споменавате...

– Синдром на тестикуларна феминизация.

– Може ли жена с него да има деца?

– Не, не може – Нагао поклати глава.

– Още нещо. Когато изнасилихте Садако Ямамура, вече се бяхте заразили с едрата шарка, нали?

Нагао кимна.

– Тогава последният човек, който е бил заразен от тази болест, е Садако Ямамура, нали?

Беше сигурно, че точно преди да умре, в тялото на Садако Ямамура е проникнал вирусът на едрата шарка. Но беше умряла веднага след това. Ако приемникът му почине, вирусът вече не може да живее. Нагао не знаеше какво да отговори и гледаше надолу, избягвайки погледа на Рюджи. Даде някакъв неясен отговор.

– Ей! Какви ги вършиш? Трябва да тръгваме! Асакава беше застанал на входа и подканваше Рюджи да побърза.

– Мамка му. Е, дано си доволен – каза Рюджи и плесна Асакава по носа, преди да го последва.

ГЛАВА 12

Не можеше да го обясни логично, но от четене на романи и гледане на глупави телевизионни предавания смяташе, че има добра представа как става завръзката на сюжета спрямо развитието на събитията. Имаше определено темпо на развитие. Не бяха търсили скривалището на Садако, но попаднаха на трагедията, която я е сполетяла, и на мястото, където е погребана. Когато Рюджи му каза да спрат пред някоя железария, Асакава се успокои: мисли си същото, каквото и аз. Асакава още не можеше да си представи каква ужасна задача им предстои. Ако не беше напълно затрупан, откриването на кладенеца близо до „Вила Лог“ нямаше да е трудно. И веднъж като го намерят, ще е лесно да изнесат тленните останки на Садако. Всичко изглеждаше просто – и искаше да вярва, че ще е така. Беше един на обяд; слънцето се отразяваше в хълмистите улици на този град курорт. Силното слънце и спокойствието на квартала замъгляваха въображението му. Не му беше дошло наум, че дори да е само на пет-шест метра дълбочина, дъното на един кладенец определено е съвсем друг свят в сравнение с добре осветения на повърхността.

Железария „Нишизаки“. Асакава видя табелката и натисна спирачките. Пред магазина имаше стълби и косачки за трева. Тук би трябвало да намерят всичко, което е нужно.

– Ще те оставя да напазаруваш – каза Асакава и изтича до близката телефонна будка. Спря пред нея, за да извади фоно картата от портфейла си.

– Хей, нямаме време за разговори.

Но Асакава не го слушаше. Мърморейки, Рюджи влезе в магазина и грабна въже, кофа, лопата, макара и силен фенер.

Асакава беше отчаян. Това може би бе последният шанс да чуе главосвете им. Знаеше отлично колко малко време има за губене. Оставаша му само девет часа до крайния срок. Вкара картата в телефона и набра номера в къщата на родителите на жена му в Ашикага. Вдигна тъст му.

– Ало, Асакава е. Можеш ли да извикаш Шизу и Йоко на телефона?

Знаеше, че е груб, пропускайки обичайните любезности. Но нямаше време да мисли за чувствата на тъста си. Мъжът понечи да каже

нещо, но после май разбра спешността на ситуацията и незабавно извика дъщеря си и внучката. Асакава беше изключително доволен, че не трябва му вдигна телефона. Тогава не би могъл да каже и една дума.

– Ало?

– Шизу, ти ли си? – Като чу гласа ѝ, разбра колко му липсва.

– Къде си?

– В Атами. Как е при вас?

– О, ами както винаги. Йоко си прекарва чудесно с баба и дядо.

– Тя там ли е? – Можеше да чуе гласа ѝ. Без думи, само как се опитва да се покачи в скута на майка си, за да чуе баща си.

– Йоко, тате е.

Шизу сложи слушалката до ухото на малката.

– Да-да, да-да...

Едвам можеше да чуе думите, ако бяха въобще думи. Бяха заглушени от дишането ѝ в слушалката или от търкането ѝ в бузата, но тези звуци го караха да се чувства по-близо до нея. Обзе го желание да остави всичко това зад себе си и да я гушне.

– Йоко, чакаш ме, нали? Татко ще дойде скоро да те вземе с бръмбръм.

– Наистина ли? Кога ще идваш насам?

Шизу беше взела слушалката, без той да разбере.

– В неделя. Ще взема кола под наем и ще дойда, така че всички да отидем на планина, на Никко или нещо такова.

– Наистина ли? Йоко, това не е ли страхотно? Татко ще дойде да ни повози с колата в неделя!

Чувстваше как горят ушите му. Наистина ли можеше да обещае такова нещо? Докторът никога не дава излишни надежди на пациента си; трябваше да направи нещо, което да намали евентуалния шок колкото се може повече.

– Изглежда, че това, над което работиш, се нарежда?

– Горедолу.

– Обеща ми, че когато всичко свърши, ще ми разкажеш всичко.

Беше ѝ обещал. В замяна тя обеща да не задава въпроси. Жена му бе спазила своята част от уговорката.

– Ехо, колко още време ще разговаряш? – обади се Рюджи зад гърба му.

Асакава се обърна. Рюджи бе отворил багажника и слагаше покупките вътре.

– Ще се обадя пак. Но може и да не успея до довечера.

Той постави ръката си на вилката. Ако натисне, връзката ще прекъсне. Дори не знаеше защо се бе обадил. Само за да чуе гласовете им или имаше да им каже нещо по-важно? Но знаеше, че дори да беше говорил един час, когато дойдеше време да затваря, пак щеше да се чувства притеснен, че им е казал само половината от това, което е мислил. Пак щеше да е същото. Натисна вилката и после я пусна. При всички положения довчера в десет щеше да е ясно. Довчера в десет...

През деня „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, приличаше на обикновен планински курорт. Страшната атмосфера, която бе усетил миналия път, се скриваше в светлината. Дори звукът от тупкащите топки беше нормален, не заглушен и тъп като преди, а бодър и отчетлив. Можеха да видят връх Фуджи, бял и смътен, а под него в далечината – разпръснати слънчеви отблясъци от покривите на парници.

Беше делничен следобед и бунгалата на „Вила Лог“ изглеждаха пусти. Само през уикендите и летния сезон всичко беше заето. Бунгало Б-4 също бе свободно. Оставяйки Рюджи да се настани, Асакава извади всички неща от колата и се преоблече в по-леки дрехи.

Огледа внимателно стаята. Преди една седмица Асакава беше избягал в страх от тази обитавана от духове къща. Спомни си как дотича в банята, за да повърне, имаше чувството, че ще се напикае. Можеше дори да си спомни доста ясно надписа, надраскан на стената, когато клякаше пред тоалетната чиния. Сега отвори вратата на банята. Същия надпис на същото място.

Беше малко след два. Излязоха на терасата и изядоха обяда си, който си бяха купили на идване. Изнервеното състояние, което ги бе обзело в клиниката на Нагао, донякъде изчезна. Дори по време на най-голяма паника има моменти като този, когато времето си тече спокойно. Даже когато трябваше да приключи статия преди приближаващия краен срок, Асакава се хващаше как безцелно гледа кафето да капе през цедката на машината, а после си спомняше колко елегантно бе загубил ценно време.

– Изяж си всичко. Ще ни трябват сили – каза Рюджи. За себе си бе взел две порции. Асакава пък нямаше апетит; от време на време оставяше пръчиците си и гледаше навътре в къщата.

Неочаквано проговори като че ли чак сега нещо го бе осенило.

– Може би трябва да си изясним какво точно правим тук?

– Ще търсим Садако, разбира се.

– И като я намерим, какво ще правим?

– Ще я занесем обратно в Сашикиджи и ще я погребем.

– Значи това е заклинанието. Казваш, че това иска.

Рюджи известно време шумно дъвчеше ориза си, втренчил поглед в пространството. Асакава можеше да познае по израза на лицето му, че и той не е сигурен. Асакава се изплаши. Това бе последният му шанс и искаше някакво уверение, че това, което правеха, е правилното. Нямахше връщане назад.

– Няма какво друго да направим – каза Рюджи и изхвърли празната кутия от обяда.

– Ами ако иска да премахнем гнева ѝ към човека, който я е убил?

– Искаш да кажеш Джотаро Нагао? Мислиш, че ако го уличим, Садако ще почива в мир?

Асакава се вгледа дълбоко в очите на Рюджи, опитвайки се да разбере истинските му намерения. Ако изровят и погребат останките на Садако, но въпреки това Асакава умре, може би тогава Рюджи смяташе да убие д-р Нагао. Може би използва Асакава за опитно зайче, за да спаси собствената си кожа...

– Хайде, бе. Не бъди глупав – каза Рюджи и се засмя. – Първо, ако Нагао си беше навлякъл омразата на Садако, вече щеше да мъртъв.

Наистина. Тя определено е притежавала такава сила.

– Тогава защо се е оставила да я убие?

– Не мога да кажа. Но виж: преживяла е смъртта на толкова близки хора. Чувствала се е безсилна. Дори и изчезването ѝ от театралната компания също е провал на плановете ѝ, нали? После посещава баща си в санаториума и разбира, че и той ще умре.

– Човек, който се е отказал от света, не изпитва омраза към човека, който го избавя от него, това ли искаш да кажеш?

– Не точно. По-скоро мисля, че самата Садако е причинила тези импулси у Нагао. С други думи, може би се е самоубила, но е използвала ръцете му, за да го направи.

Майка ѝ се бе хвърлила във вулкан, баща ѝ умира от туберкулоза, мечтите ѝ да стане актриса са били разбити и е имала недъг по рождение. Много причини, заради които да стигне до самоубийство. Някои събития просто нямаха обяснение, ако човек не допусне възможността тя наистина да се е самоубила. В сведенията на Йошино се споменаваше за Шигемори, създателя на театрална трупа „Извисяване“. Напил се и отскочил до Садако, умрял на следващия ден от сърдечна парализа. Беше почти сигурно, че тя го е убила, използвайки силата си. Била е способна на това. Можела е преспокойно да убие един или двама души, без да остави следи. Защо тогава Нагао беше още жив? Нямахше никакъв

смисъл, освен да се заключи, че е управлявала волята му, за да се самоубие.

– Е, добре, да кажем, че е самоубийство. Но защо е трябвало да бъде изнасилена, преди да умре? И не ми казвай, че защото не е искала да умре девствена.

Асакава беше уцелил десетката и Рюджи нямаше отговор. И той мислеше точно това.

– Наистина ли това е толкова глупаво?

– А?

– Толкова ли е глупаво да не искаш да умреш девствен? – Рюджи беше изключително откровен. – Ако бях аз... ако имаше някакъв шанс да съм аз, щях да се чувствам точно така. Нямаше да искам да умра девствен.

Това не приличаше на Рюджи, помисли си Асакава. Не можеше да го обясни логично, но нито изражението на лицето му, нито думите му приличаха.

– Ти сериозно ли? Мъжете и жените са различни, особено в случая на Садако Ямамура.

– Хе-хе. Просто се шегувам. Садако не е искала да бъде изнасилена. Разбира се, че не е искала. Така де, кой иска да му се случи подобно нещо. Плюс това захапала е рамото на Нагао чак до кокал. Чак след като се е случило, мисълта за умиране ѝ е дошла наум и дори без да го е обмислила, е подкарала Нагао в тази посока. Мисля, че това се е случило.

– Но тогава няма ли да очакваш все още да изпитва омраза към него? – Асакава все още не беше убеден.

– Но не забравяш ли нещо? Трябва да мислим, че нейната омраза е насочена към обществото като цяло, не само към един. Сравнена с това, ненавистта към Нагао е също толкова незначителна, както пръдня по време на виелица.

Ако омразата към обществото беше онова, запечатано на касетката, какво трябваше да е заклинанието? Какво можеше да бъде? Фразата поголовна атака влетя в съзнанието на Асакава, преди плътният глас на Рюджи да прекъсне мислите му.

– Стига толкова. Вместо да пилеем времето си в размисли над такива тъпотии, по-добре да се опитаме да намерим Садако. Тя е тази, която ще разгадае всичките загадки.

Рюджи изпи до дъно чая си от улонг, изправи се и изхвърли празната чаша на поляната.

Стояха на хълма, гледайки високата трева. Рюджи подаде на

Асакава сърп и посочи с глава към склона до Б-4. Искаше да изреже всичката трева там, за да огледа контура на земята. Асакава коленичи и почна да размахва сърпа успоредно на земята. Тревата започна да пада.

Преди трийсет години тук се е намирала някаква съборетина с кладенец в предния ѝ двор. Асакава пак се изправи. Огледа се отново наоколо, като се чудеше къде щеше да построи своя дом, ако живееше тук. Сигурно щеше да си избере място с хубава гледка. Нямаше друга причина да си построиш къща тук, горе. Къде се откриваше най-хубавата гледка? С фокусиран поглед върху покривите на парниците отдолу той обиколи наоколо, разглеждайки и следейки гледката. Където и да отидеше, тя си оставаше почти една и съща. Помисли си, че ако щеше да строи къща, това щеше да му е по-лесно до бунгало А-4, отколкото до Б-4. Когато се наведе, забеляза, че това е единственият равен участък. Пълзеше в участъка между А-4 и Б-4, режейки тревата и опипвайки земята с ръце.

Нямаше спомен някога да е вадил вода от кладенец. Нямаше ни най-малка представа как изглежда, особено в планински район като този. Наистина ли тук има подпочвени води? Но пък на няколкостотин метра на изток има блато, заобиколено от високи дървета. Мислите на Асакава бяха объркани. Над какво точно трябваше да се концентрира при задача като тази? Нямаше представа. Усети как кръвта нахлува в главата му. Погледна часовника си: почти три. Остават седем часа. Щяха ли всички тези усилия да ги подготвят за крайния срок? Тази мисъл го обърка още повече. Представата му за кладенец бе неясна. По какво можеше да се познае, че го има? Няколко камъка, нахвърляни в кръг? А ако са се срутили вътре? Няма начин. Тогава няма да успеят навреме. Пак погледна часовника си. Точно три. Току-що бе изпил половин литър чай от улонг на терасата, но гърлото му пак беше сухо. Гласове ехтяха в главата му: *търси издутина върху земята, търси камъни*. Заби лопатата в пръстта. Изтичането на времето и кръвта нахлуваха в главата му. Нервите му бяха опънати, но не се чувстваше уморен. Защо времето сега тече по различен начин от този, когато обядваха на терасата? Защо го обзе паника в момента, когато започна да работи? Правилно ли постъпваха? Не трябваше ли да подхождат по друг начин?

Като малък беше изкопал една пещера. Да е било в четвърти или пети клас. Леко се засмя на спомена.

– Какво правиш, по дяволите?

Асакава погледна нагоре по посока на гласа на Рюджи.

– Какво правиш, лазейки тук? Трябва да огледаме по-голям

периметър.

Асакава зяпна Рюджи. Слънцето го огряваше откъм гърба, а лицето оставаше в сянка. Капки пот се стичаха от тъмното лице в краката му. Какво правя? Точно пред него имаше изкопана малка дупка. Той я беше изкопал.

– Да не копаеш мина?

Рюджи въздъхна. Асакава се намръщи и пак погледна часовника си.

– И спри да гледаш шибания си часовник!

Рюджи махна с ръка. Погледа още малко Асакава, после пак въздъхна. Прилекна и прошепна спокойно:

– Може би трябва да си починеш.

– Няма време.

– Казвам ти, трябва да се осъзнаеш. Доникъде няма да стигнеш, ако се паникьосваш.

Асакава също клекна и Рюджи го бутна в гърдите. Той изгуби равновесие и падна по гръб, краката му бяха във въздуха.

– Ето това е, полежи си така, точно като бебе.

Асакава се изви като червей, за да се изправи.

– Не мърдай! Лягай долу! Не си хаби силите. Рюджи сложи крак върху гърдите на Асакава, докато той не спря да се съпротивлява. Затвори очи и се отказа. Тежестта на крака на Рюджи изчезна. Когато леко отвори очите, видя Рюджи да крачи, навлизайки под сянката на балкона на бунгало Б-4. Походката му бе изразителна. Бе получил вдъхновение за разположението на кладенеца, чувството на отчаяние се беше изпарило.

След като Рюджи тръгна, Асакава остана известно време. Легнал по гръб, с разтворени ръце, гледаше нагоре към небето. Слънцето светеше силно. Колко слаб беше духът му в сравнение с този на Рюджи. Отвратително. Регулираше дишането си и се опитваше да мисли спокойно. Не беше сигурен, че ще остане уравновесен, докато отминат следващите седем часа. Щеше просто да следва всяка заповед на Рюджи. Така ще е най-добре. Да изгуби себе си, да се постави под опеката на някой с несломим дух. *Да изгубя себе си! Тогава дори ще можеш да избягаш от ужаса. Ще бъдеш заробен в земята – ще се слееш с природата.* Като отговор на желанието му изведнъж го обзе сънливост и започна да губи съзнание. На прага на съня точно когато си представяше как вдига Йоко високо на ръце, отново си спомни за онзи епизод от началното училище.

В покрайнините на града, където беше израснал, имаше общинско игрище. В края му стърчеше скала, а в основите ѝ имаше блато, обитавано от скатове. Като ученик Асакава често ходеше с приятелите си да

ловят скатове. Онзи ден слънцето осветяваше червената земя около скалата и го привличаше. Беше му писнало да седи и да държи въдицата цял ден, така че отиде там, където слънцето се отразяваше от скалата, и почна да копае дупка. Почвата беше мека и глинеста, тя се свличаше в краката му, щом забиеше старото парче дъска, която бе открил наблизко. Не след дълго приятелите му се присъединиха. Бяха трима или четирима. Идеалният брой да изкопаете пещера. Ако бяха повече, щяха да си блъскат главите, а пък ако бяха по-малко, изравянето на дупката щеше да се окаже непосилна задача.

За час бяха направили дупка, колкото да се побере един човек. Продължаваха да копаят. Обикновено се прибираха вкъщи веднага след училище и скоро един от приятелите му каза, че трябва да си ходи. Само Асакава, комуто принадлежеше идеята да копаят, замълча. До залез слънце ямата беше станала достатъчно голяма да побере момчетата, които бяха останали. Асакава сви колената си; той и останалите се смееха един на друг. Целите омазани в глина, те се чувстваха като първобитните хора от Миккаби, за които бяха научили днес по социология.

Както и да е, след известно време над дупката изникна женско лице. Залезващото слънце беше зад гърба ѝ, така че лицето ѝ беше в сянка и момчетата не можеха да разпознаят изражението ѝ, но по гласа ѝ личеше, че е петдесетина годишна домакиня от квартала.

– Момчета, какво правите тук? Ще е отвратително, ако ви затрупа вътре – каза жената, гледайки навътре в пещерата.

Асакава и другите две момчета се спогледаха. Бяха още малки, но усетиха, че забележката ѝ звучи странно. Не каза: „Престанете, това е опасно!“, а „Престанете, защото ако ви затрупа и умрете вътре, ще е отвратително за хората от квартала.“ Предупреждаваше ги за собственото си добро. Момчетата пак започнаха да се смеят. Лицето на жената препречваше входа като в театър на сенки.

Лицето на Рюджи изникна на мястото на това на жената.

– Сега си доста по-отпуснат. Представяш ли си да спиш на място като това. Ей, глупак такъв, на какво се смееш?

Рюджи го събуди. Слънцето се спускаше към запад и тъмнината бързо настъпваше. Лицето и фигурата на Рюджи пред отслабващата светлина изглеждаха още по-тъмни от преди.

– Ела за малко.

Рюджи помогна на Асакава да се изправи и след малко пропъзля под балкона на Б-4. Асакава го последва. Там една от дъските между поддържащите колони беше издърпана назад. Рюджи я хвана и я

издърпа с всички сили. Със силно шрак дъската се счупи наполовина по диагонал. Обзавеждането в къщата беше ново, но пък тези дъски човек можеше да счупи с ръце. Строителите бяха икономисали колкото се може повече от материалите, които не можеш да видиш. Рюджи вкара фенера вътре и освети наоколо под бунгалото. Кимна, като че ли да каже: ела да видиш. Асакава погледна през дупката в стената. Лъчът осветяваше една издатина в западния край. Забеляза, че страните имат неравна повърхност, наподобяваща купчина камъни. Отгоре имаше бетонен капак; стръкчета трева излизаша от цепнатините в бетона и между камъните. Асакава се сети какво се намира над главите им. Холът на хижата. И точно над обръча на кладенеца се намираха телевизорът и видеото. Преди седмица, когато той гледаше касетката, Садако Ямамура е била толкова близо, криела се е, наблюдавала е какво се случва над нея.

Рюджи счупи още дъски, докато не се получи процеп, достатъчно голям да мине един човек. И двамата запълзяха през отвора до капака на кладенеца. Хижата беше построена под наклон, те влязоха от долната част и колкото по-навътре отиваха, толкова повече се снижаваше таванът, създавайки чувството, че нещо ги притиска надолу. Въпреки че в това тъмно място имаше достатъчно въздух, на Асакава му беше трудно да си поеме дъх. Почвата тук беше по-мека, отколкото навън. Той знаеше отлично какво трябва да направят. Знаеше, но все още не усещаше страх. От ниския таван придобиваше клаустрофобия, но може би ще се наложи да слезе долу в кладенеца, място, управлявано от още по-голям мрак... Не може би. За да извадят Садако, те със сигурност трябва да се спуснат в кладенеца.

– Помогни ми – каза Рюджи.

Той беше хванал един лост, който се подаваше от дупка в цимента и се опитваше да избуца капака надолу по склона. Таванът обаче беше много нисък и не можеше да вложи особено много сила. Дори и някой като Рюджи, който може да вдигне 120 килограма, прилага силата си наполовина, ако няма правилната стойка. Асакава обиколи кладенеца, стигна от горната му страна и легна по гръб. Опря се с ръце на една подпора, за да може да избуца капака с крака. Чу се ужасен звук от търкането на бетона в камъка. Асакава и Рюджи запяха, за да синхронизират действията си. Капакът помръдна. Колко години са отминали, откакто кладенецът е бил открит? Бил ли е затворен, когато са построили бунгалото, или като са открили курорта „Пасифик Ленд“ или когато са закрили санаториума? Можеше само да се предполага, базирайки се на плътния контакт между бетона и камъка, на почти човешкия писък при

отварянето на капака. Сигурно повече от шест месеца или година. Но не по-дълго от 25 години. При всички положения сега кладенецът започна да отваря устата си. Рюджи сложи лопатата в отвора, който бяха направили, и натисна.

– Като ти дам сигнал, искам да натиснеш върху дръжката.

Асакава се обърна.

– Готов ли си? Едно, две, три, бутай!

Когато Асакава натисна, Рюджи забута с две ръце отстрани на капака. С агонизиращо скърцане бетонът падна на земята.

Краят на кладенеца беше леко влажен. Асакава и Рюджи вдигнаха фенерите си, сложиха ръце на мокрия ръб и се изправиха. Преди да осветят надолу, раздвижиха главите и раменете си в 50-сантиметровото пространство между пода и тавана. Миризма на разложено се издигна със студения въздух. Пространството в кладенеца беше толкова плътно, че имаха чувството, че ако си пуснат ръцете, ще ги засмуче. Тя определено беше тук. Жената със свръхестествена сила, със синдрома на тесникуларна феминизация...

„Жена“ дори не беше правилната дума. Разликата между мъжкия и женския пол се определя от структурата на половите жлези. Независимо колко красиво и женствено е тялото, ако тези жлези са във формата на тестиси, това е мъж. Асакава не знаеше дали да мисли за Садако Ямамура като за жена или за мъж. След като родителите ѝ са я кръстили Садако, явно са мислили да я отгледат като момиче. Тази сутрин на кораба за Атами Рюджи бе казал: „Не мислиш ли, че човек с мъжки и женски полови органи е абсолютният символ на красотата и силата?“ Като се замисли сега, Асакава си спомни, че беше видял нещо в книга с картини, което го накара да не вярва на очите си. Напълно развита жена, гола, облепната на каменна плоча, с идеален образец на мъжки полови органи, показващи се измежду бедрата ѝ...

– Виждаш ли нещо? – попита Рюджи.

Светлината от фенерите им показваше, че водата се беше събрала на четири или пет метра под тях. Но не знаеха колко е дълбоко.

– Там има вода.

Рюджи се тътреше, връзвайки края на въжето за една греда.

– Добре, насочи фенера си надолу и го дръж на ръба. В никакъв случай не го изпусвай.

Намислил е да слезе долу. Като осъзна това, краката на Асакава се разтрепериха. А ако аз трябва да слеза... Сега, най-накрая, виждайки тесния отвесен тунел пред себе си, въображението му започна да

работи. Няма да се справя. Да вляза в тая тъмна вода и какво? Ще ловя кости, ето какво. В никакъв случай няма да го направя, ще се побъркам. Докато гледаше с благодарност как Рюджи се спуска, се молеше на Бог неговият ред въобще да не идва.

Очите му вече бяха свикнали с тъмнината и можеше да види мъха по камъните на кладенеца. Под оранжевия лъч на фенера му те сякаш се превръщаха в очи, носове и уста, а колкото по-дълго се вглеждаше в тях, толкова повече му приличаха на мъртви лица, изкривени от демоничните крясъци точно преди смъртта им. Множество зли духове, люлеещи се като водорасли, с ръце, протегнати към изхода. Не можеше да изкара от главата си тези мисли. Едно малко камъче падна в страшната шахта, на по-малко от метър ударите му в стените се чуваха, докато не заглъхнаха, погълнати от гърлата на злите духове.

Рюджи се провря между кладенеца и тавана, уви въжето около ръцете си и бавно започна да се спуска. Скоро стоеше на дъното. Водата стигаше до коленете му. Не беше много дълбоко.

– Ей, Асакава! Иди да вземеш кофата. А също и тънкото въже.

Кофата беше там, където я оставиха по-рано, на терасата. Асакава изпъзля изпод бунгалото. Навън беше тъмно. Но все още бе по-светло, отколкото под къщата. Какво облекчение! Толкова много свеж въздух! Огледа бунгалата наоколо: само А-1 до пътя светеше. Нарочно не погледна часовника си. Топлите приятелски гласове от А-1 сякаш бяха отделна вселена, блуждаеща в далечината. Носеха се звуците на весела вечеря. Не трябваше да гледа часовника, за да разбере колко е часът.

Върна се до ръба на кладенеца, където завърза кофата и лопатата и ги спусна с въжето надолу. Рюджи копаеше земята на дъното и я сипваше в кофата. От време на време клякаше и минаваше с пръсти през калта, но не откриваше нищо.

– Вдигай кофата!

Рюджи спря работата си и погледна нагоре. Асакава не отговаряше.

– Асакава! Всичко наред ли е там, горе?

Асакава искаше да отговори: Няма нищо. Добре съм.

– През цялото това време не си казал и една дума. Поне извикай за подкрепа. Започвам да се чувствам малко меланхолично тук, долу.

Асакава не каза нищо.

– Е, тогава какво ще кажеш за някоя песен? Нещо на Хибари Мисора може би.

Асакава пак не каза нищо.

– Ей! Асакава. Още ли си там? Знам, че не си припаднал.

– Добре... добре съм – успя да промърмори.

– Трън в гъза, ето това си ти.

Рюджи изстреля думите и заби лопатата във водата. Колко пъти вече беше направил това? Нивото на водата бавно се снижаваше, но още нямаше следи от това, което търсеха. Можеше да види как кофата се изкачва все по-бавно. Накрая тя спря. Асакава я остави да се изплъзне от ръцете му. Беше я издигнал на половината на кладенеца и сега тя хвърчеше надолу. Рюджи успя да се отдръпне, но го опръска от глава до пети с кална вода. Заедно с яда дойде и разбирането, че приятелят му е на края на силите си.

– Кучи син! Да не се опитваш да ме убиеш? Рюджи се изкачи по въжето.

– Твой ред е.

Мой ред! Шокиран, Асакава се изправи, удряйки силно главата си в дъските.

– Чакай, Рюджи, всичко е наред, аз съм добре, имам още сили – започна да заеква.

Рюджи подаде глава от кладенеца.

– Не, нямаш и грам. Твой ред е.

– Почакай малко. Нека си поема малко въздух.

– Ще сме тук до сутринта.

Рюджи светна право в лицето на Асакава. Имаше странен поглед. Страхът от смъртта беше размътил разсъдъка му. Един поглед беше нужен на Рюджи, за да разбере, че Асакава не може повече да мисли рационално. Между копаенето на кална вода и вдигането на кофа четири-пет метра нагоре лесно може да се види коя е по-лесната задача.

– Слизаш долу.

Рюджи бутна Асакава към кладенеца.

– Не... чакай... аз... там е...

– Какво?

– Имам клаустрофобия.

– Не бъди глупав.

Асакава продължи да се гърчи от страх, без да помръдва. Водата долу леко потрепна.

– Не мога да го направя. Не мога да сляза там.

Рюджи го хвана за яката и му удари два шамара.

– Съвземи се. „Не мога да сляза.“ Смъртта е пред лицето ти и имаш възможност да направиш нещо по въпроса, а ми казваш, че не можеш да слезеш? Не бъди жалък червей. Не само твоят живот зависи от това,

нали знаеш. Помниш ли обаждането? Готов ли си да вземеш с теб в тъмнината и бебето?

Асакава помисли за жена си и детето си. Не можеше да си позволи да е страхливец. Държеше техния живот в ръцете си. Но тялото му не му се подчиняваше.

– Обаче наистина ли ще сработи?

Нямаше чувство в гласа му; знаеше, че нямаше смисъл сега да задава този въпрос. Рюджи отпусна яката му.

– Да ти кажа ли още нещо от теорията на професор Миура? Има три условия, които трябва да се изпълнят, за да може едно желание за отмъщение да остане и след смъртта. Затворено място, вода и бавна смърт. Едно, две, три. С други думи, ако някой умре бавно, в затворено помещение и е налице вода, то тогава неговият гневен дух ще обитава това място. Сега погледни този кладенец. Това е малко, затворено пространство. Има вода. И си спомни какво казва старата жена от касетката. ... *Как е здравето ти от тогава? Ако прекарваш цялото си време, играейки си във водата, със сигурност ще те вземат чудовища.*

Играейки си във водата. Това е. Садако беше там, под калната вода, играейки си, дори сега. Безкрайна, водна, подземна игра.

– Разбираш ли, Садако е била още жива, когато е била хвърлена тук. И докато е чакала смъртта си, е покрила целите стени с омразата си. В нейния случай са били изпълнени всичките три условия.

– Е?

– Е, според професор Миура такова проклетие е лесно да се прогони. Просто я освобождаваме. Изваждаме костите ѝ от този гаден кладенец, спретваме едно хубаво погребение и я полагаме да почива в земята на дедите ѝ. Изваждаме я на широкия бял свят.

Преди малко, когато беше изпълзъл изпод къщата, за да вземе кофата, Асакава беше почувствал неопишуемо чувство на освобождаване. Трябваше ли да направят същото и със Садако? Това ли искаше тя?

– Значи това е заклинанието?

– Може би е това, а може би не е.

– Прекалено е неясно.

Рюджи пак хвана Асакава за яката.

– Мисли! Няма нищо сигурно в бъдещето ни. Всичко, за което можем да мечтаем, е неясно бъдеще. Но въпреки това ти ще продължиш да живееш. Не можеш да се откажеш от живота само защото е неясен. Въпрос на възможности.

Заклинанието... може да има куп други неща, които иска Садако.

Но съществува голяма вероятност, ако извадим останките ѝ оттук, да развалим проклятието на тази касетка. Асакава изкриви лице и изкрещя без глас. *Затворено помещение, вода и бавна смърт, казва. Тези три условия позволяват да живее един зъл дух, казва. Къде има доказателства, че нещо, което този измамник Миура казва, е истина?*

– Ако ме разбираш, ще се спуснеш в кладенеца.

Но аз не разбирам. Как мога да разбера нещо подобно?

– Нямах време да се маеш. Крайният ти срок почти настъпи.

Тонът на Рюджи постепенно се смекчи.

– Не мисли, че можеш да надвиеш смъртта без борба. *Нещастник.*

Не искам да слушам философията ти за живота.

Накрая се изкатери през ръба на кладенеца.

– Така. Най-накрая повярва, че ще успееш?

Асакава стисна въжето и започна да се спуска. Пред очите му беше лицето на Рюджи.

– Не се притеснявай. Там, долу, няма нищо. Най-големият ти враг е въображението ти.

Като погледна нагоре, лъчът светлина го удари право в лицето и го заслепи. Опря се с гръб в стената, хватката му около въжето отслабна. Краката му се пързаляха по камъните и изведнъж започна да пада надолу. Ръцете му горяха от триенето.

Люлееше се точно над нивото на водата, но не можеше да се накара да се пусне. Протегна крак, стъпвайки във водата до глезена, все едно пробваше температурата във ваната. От допира със студената вода го побиха тръпки, от пръстите чак до гръбнака, и веднага дръпна крака си. Но ръцете му бяха прекалено уморени, за да се държи за въжето. Тежестта му го дърпаше бавно надолу, докато не издържа повече и стъпи с двата си крака. Меката почва отдолу веднага обви краката му и ги потопи надолу. Асакава още стискаше въжето пред него. Обзе го паника. Сякаш гора от ръце от земята се опитваха да го придърпат надолу в тинята. Стените се приближаваха от всички страни, шепнейки му злобно: не можеш да избягаш.

Рюджи! Опита се да извика, но нямаше глас. Не можеше да диша. Само слаб, глух звук излезе от гърлото му и той погледна нагоре като давящо се дете. Усети как нещо топло го загъделичка по бедрата.

– Асакава! Дишай!

Обзет от напрежение, той беше забравил да диша.

– Всичко е наред. Тук съм.

Гласът на Рюджи се спусна до него и той успя дълбоко да си поеме

дъх.

Не можеше да контролира ударите на сърцето си. Не можеше да върши тук, долу, това, което трябваше. Отчаяно се опитваше да мисли за нещо друго. Нещо по-приятно. Ако този кладенец беше навън, под небе със звезди, нямаше да е толкова отвратително. Проблемът беше, че кладенецът е под бунгало Б-4. Това отрязваше пътя за бягство. Дори с отместения капак, отгоре имаше само дъски и паяжини. *Садако Ямамура бе живяла тук цели 25 години. Точно така, тя е тук, долу. Точно под краката ми. Това е гробница, ето това е. Една гробница.* Не можеше да мисли за нищо друго. Самата мисъл беше нещо като бягство от реалността. Садако трагично бе завършила живота си тук и сцените, които са проблеснали в момента на смъртта ѝ, бяха останали тук, мощно въздействащи посредством нейната психическа сила. И се бяха развивали в тази тясна дупка, дишайки като прилива и отлива, растящи и намаляващи по сила в затворен цикъл, който по някое време се е изравнил с честотата на излъчване на телевизора, поставен точно отгоре; и тогава те се бяха появили на бял свят. Садако дишаше. Дишаният звук го обгърна. Садако Ямамура, Садако Ямамура. Думите се повтаряха в мозъка му и нейното плашещо красиво лице от снимките с кокетно поклащаща глава изплува пред него. Садако Ямамура беше тук. Асакава безразсъдно започна да копае земята под себе си, търсеше я. Мислеше за красивото ѝ лице и тяло, опитвайки се да запази тази картина. *Костите на това красиво момиче, покрити с пикнята ми.* Асакава помръдна лопатата, прониквайки през калта. Времето вече нямаше значение. Беше свалил часовника си, преди да се спусне тук. Огромният стрес и умората бяха притъпили напрежението му и той забрави за ограниченото време, с което разполагаше. Чувстваше се като пиян. Нямаше представа за времето. Само броят на спусканията на кофата и ударите на сърцето му даваха някаква идея за отмерване на време.

Накрая Асакава хвана голям кръгъл камък. Беше гладък на пипане, с две дупки на повърхността му. Извади го от водата. Изми калта от кухините му. Вдигна го за това, което едно време трябва да са били ушите, и се озова лице в лице с череп. Въображението му го облече в плът. Големи, чисти очи се появиха в орбитите, кожата над двете дупки по средата формираше елегантен нос. Дългата ѝ коса беше мокра и водата се стичаше от врата зад ушите ѝ. Садако Ямамура мигна два-три пъти с меланхоличните си очи, за да изтръска водата от миглите си. Стиснато между ръцете на Асакава, лицето ѝ изглеждаше грозно изкривено. Но все пак красотата ѝ оставаше неприкрита. Усмихна му се, после присви

очи, сякаш го фокусира.

Исках да се запозная с теб. Като си помисли това, Асакава се строполи на място. Можеше да чуе гласа на Рюджи над себе си.

Асакава! Не беше ли крайният ти срок 10,04? Ликувай! Сега е 10,10!

Асакава, чуваш ли ме? Нали още си жив? Проклятието е премахнато. Спасени сме. Хей, Асакава! Ако умреш там, долу, ще станеш точно като нея. Ако умреш, само не ме проклинай, става ли? Ако умираш, умри хубаво! Хей, Асакава! Ако си жив, отговори ми, по дяволите!

Можеше да чуе Рюджи, но не се чувстваше спасен. Сви се на кълбо като в някакъв сън като че ли беше в друг свят, притискайки черепа на Садако Ямамура до гърдите си.

Част четвърта ВЪЛНЕНИЯ

ГЛАВА 1

19 октомври, петък

Телефонно обаждане от рецепцията събуди Асакава. Управителят им напомняше, че трябва да се изнесат до 11,00, и го попита дали ще останат за още една нощувка. Асакава протегна свободната си ръка и взе часовника си до възглавницата. Ръцете му бяха уморени, дори да ги мърда изискваше голямо усилие. Още не го боляха, но със сигурност утре нямаше да може да ги помръдне. Не си беше сложил очилата, затова не можеше да види колко е часът, докато не залепи часовника до очите си. Малко след единайсет. Не можа веднага да измисли как да отговори. Дори не знаеше къде се намира.

– Ще останете ли още една нощ? – попита управителят, едва прикривайки досадата си.

Рюджи изсумтя до него. Не беше неговата стая, това беше сигурно. Изглежда, целият свят беше пребоядисан, без той да знае. Дебелата линия, разграничаваща миналото с настоящето и настоящето с бъдещето, беше срязана на две: преди съня му и след него.

– Ало?

Сега управителят се уплаши, че от другата страна на линията няма никой. Дори без да знае защо, Асакава усети как гърдите му се изпълват с радост. Рюджи се претърколи и отвори полека очите си. От устата му течеше слюнка. Спомените на Асакава бяха смътни; докато се опитваше да си спомни нещо, всичко около него беше в мрак. Малко или много можеше да потвърди, че е бил на посещение при д-р Нагао, но всичко след това беше мъгла. Един след друг пред него изникнаха тъмни кадри, дъхът му спря. Чувстваше се, сякаш се е събудил от дълбок сън, оставил у него силно вълнение, макар и да е забравил точно за какво е бил. Но нещо го бе въодушевило.

– Ало? Чувате ли ме?

– А-а да. – Накрая Асакава успя да отговори и стисна по-здраво слушалката.

– Трябва да се изнесете до единайсет часа.

– Разбрах. Ще си опаковаме нещата и тръгваме веднага.

Асакава придоби официален тон, същия като на управителя. Можеше да чуе лекото капене на вода от кухнята. Изглежда, някой беше забравил да затвори кранчето снощи преди лягане. Асакава затвори телефона.

Рюджи пак беше затворил очи. Асакава го разбута.

– Ей, Рюджи. Ставай.

Нямаше представа колко време са спали. Обикновено Асакава спеше около пет или шест часа на нощ, но сега имаше чувството, че са били повече. Отдавна не беше спал толкова дълбоко и спокойно.

– Рюджи! Ако не си тръгнем, ще ни таксуват за още една нощувка.

Асакава го побутна още по-силно, но той не се събуди. Асакава вдигна очи и видя млечнобелия найлонов плик на масата. Изведнъж си спомни какво има в плика. *Извика името на Садако. Извади я от студената земя под пода, пъхайки я в найлонов плик.* Звукът на течаща вода. Рюджи беше онзи, който вечерта отиде до мивката, за да измие калта от Садако. Водата още течеше. Тогава нароченото време беше отминало. И дори сега Асакава още беше жив. Беше изключително радостен. Смъртта му беше дишала във врата и сега, когато я нямаше, животът му се струваше по-наситен от всякога; грееше. Черепът на Садако беше прекрасен като мраморна статуя.

– Хей, Рюджи! Събуди се!

Изведнъж не се почувства добре. Нещо в дълбините на съзнанието му го тревожеше. Положи ухо на гърдите на Рюджи. Искаше да чуе ударите на сърцето му през дебелия суичър, за да е сигурен, че е жив. Но точно преди да сложи ухо до гърдите му, Асакава се озова в мощната хватка на Рюджи. Той се изплаши и започна да се бори.

– Хванах те! Помисли си, че съм мъртъв, нали? Рюджи пусна Асакава и почна да се смее със странен, детски смях. Как можеше да се шегува след всичко, което преживяха. Всичко можеше да се случи. Ако в този момент беше видял Садако Ямамура до масата и Рюджи да дърпа косата си и да умира, щеше да го повярва. Потисна яда си. Дължеше много на Рюджи.

– Престани да се будалкаш.

– Време за разплащане. Снощи ми изкара ангелите. Все още полегнал на една страна, Рюджи започна да се киска.

– Какво съм направил?

– Припадна там, долу, на дъното на кладенеца. Наистина си

помислих, че си отишъл. Притесних се. Времето ти беше изтекло. Помислих си, че си във от играта вече.

Асакава нищо не каза, само примигна няколко пъти.

– Ха. Сигурно не си и спомняш. Неблагодарно копеле. Сега, като се замисли, Асакава не можеше да си спомни сам да е изпълнял от кладенеца. Последното нещо, което си спомняше, беше как виси на въжето напълно изтощен. Да дърпаш неговите 60 килограма сигурно не е лесно дори за някой със силата на Рюджи. Картината как той виси завързан за въжето му напомни малко за статуята на Ен но Озуну и как тя е била извадена от дъното на морето. Шизуко беше придобила свръхестествени сили заради това усилие, но Рюджи можеше да се похвали само с рани и болки.

– Рюджи? – попита Асакава с променен глас.

– Какво?

– Благодаря ти за всичко, което си направил. Наистина съм ти длъжник.

– Не започвай да се размекваш.

– Ако не беше ти, аз щях да съм... е, знаеш. Както и да е, благодаря.

– Спри с глупостите. Караш ме да повърна. Благодарността ти не струва пукната пара.

– Тогава какво ще кажеш за обяд? Аз плащам.

– О, добре тогава.

Рюджи се изправи и леко залитна. Всичките му мускули бяха схванати. Дори на Рюджи му беше трудно да накара тялото си да го слуша.

От почивната станция в „Пасифик Ленд“, Южен Хаконе, Асакава се обади на жена си в Ашикага да ѝ каже, че ще я вземе в неделя сутринта с кола под наем, както беше обещал. *Значи всичко е наред?* – беше попитала тя. Асакава можа да каже само:

– Май, да.

От факта, че той беше все още тук, жив, можеше да приеме, че нещата са решени. Но като затвори телефона, нещо дълбоко в него все още не му даваше мира. Не можеше да се отърси от мисълта. Факт беше, че е жив, искаше му се да вярва, че всичко е приключило, но... Мислейки си, че Рюджи има същите съмнения, той се върна до масата и попита:

– Това наистина е краят, нали?

Рюджи набързо беше изял обяда си, докато Асакава беше отишъл до телефона.

– Семейството ти наред ли е?

Рюджи май нямаше да отговори на въпроса му веднага.

– Да. Ей, Рюджи, имаш ли чувството, че още не е свършило?

– Притеснен ли си?

– Ти не си ли?

– Може би.

– За какво? Какво те притеснява?

– Какво каза старата жена. *Следващата година ще ти се роди дете.*

Това нейно предсказание.

В същия момент, когато разбра, че Рюджи има същите съмнения, Асакава се опита да ги разсее.

– Може би под ти, само този път, е имала предвид Шизуко вместо Садако.

Рюджи веднага го отхвърли.

– Не е възможно. Картините на видеокасетата идват от мислите и очите на Садако. Старата жена говори на нея. „Ти“ може да се отнася само за Садако.

– Може би предсказанието ѝ е грешно.

– Способността на Садако да предсказва бъдещето трябва да е била безпогрешна, сто процента.

– Но Садако физически не е могла да има деца.

– Затова е толкова странно. Биологично Садако е била мъж, а не жена, затова не може да има деца. Плюс това е била девствена до момента точно преди да умре... И...

– И?

– Първото ѝ сексуално преживяване е било с Нагао. Последният заразен от едра шарка в Япония. Доста голямо съвпадение.

Казано е, че в далечното минало Богът и Дяволът, клетките и вирусите, жената и мъжът, дори светлината и мракът са били еднакви, без вътрешно противоречие. Асакава започна да се чувства неудобно. Щом веднъж разговорът достигнеше областта на генетични структури или космосът преди създаването на Земята, отговорите бяха извън границите на субективни предположения. Трябваше само да се насили да прогони от мислите си дребните неясноти и да си каже, че всичко е приключило.

– Но аз съм жив. Загадката на изтритото заклинание е разгадана. Този случай е приключен.

В този момент Асакава осъзна нещо. Не е ливярно, че самата статуя на Ен он Озуно е искала да бъде изтеглена от морето. Тази сила бе

повлияла на Шизуко, напътствайки действията ѝ, и като резултат тя беше получила новата си сила. Изведнъж схемата от действия изглеждаше изключително позната. Изкарването на костите на Садако от кладенеца, изваждането на статуята на Ен он Озуно от морето... Това, което го притесняваше, беше иронията: новата сила на Шизуко ѝ беше донесла само болка. Но това беше неправилно тълкуване на нещата. Може би в случая на Асакава вдигането на проклятието беше еквивалент на придобитите сили от Шизуко. Асакава се накара да мисли по този начин.

Рюджи се вгледа в лицето му, повторно уверявайки се, че човекът пред него наистина е жив, после кимна два пъти.

– Мисля, че имаш право.

С проточена въздишка, той се потопи в креслото.

– Но все пак...

– Какво?

Рюджи се изправи и като че ли попита себе си:

– Какво е родила Садако?

ГЛАВА 2

Рюджи и Асакава се разделиха на гара Атами. Асакава смяташе да занесе останките на Садако на нейните роднини на Сашикиджи и да отслужат служба за нея. Сигурно те нямаше да знаят какво да правят с нея. Далечна роднина, от която не бяха чули и една дума почти трийсет години. Но както стояха нещата, не можеше да я изостави. Ако не знаеше коя е, можеше да я погребее като Джейн Доу. Но знаеше и оставаше само да я предаде на хората в Сашикиджи. Ограниченията отдавна ги нямаше и затова споменаването на едно самоубийство можеше да се изтълкува като поредната лоша новина. Искаше да я предаде веднага щом пристигне и да замине за Токио, но корабът нямаше да отплава скоро. Ако тръгнеш сега, щеше да се наложи да прекара нощта в Ошима. А и щом трябваше да остави наетата кола в Атами, нещата само щяха да се усложнят.

– Можеш да занесеш костите ѝ и сам. Не ти трябва за това.

Докато казваше това на излизане от колата пред гара Атами, Рюджи като че ли се смееше на Асакава. Останките ѝ не бяха вече в найлонов плик. Бяха прилежно увити в черен плат на задната седалка на колата. Пакетът беше толкова малък, че и едно дете можеше да го занесе до къщата на Ямамура на Сашикиджи. Но някой трябваше да ги увери, че е

тя, за да приберат останките ѝ. Ако откажеха, Асакава нямаше къде другаде да я занесе. Това нямаше да е добре. Имаше чувството, че заклането щеше да е изпълнено напълно само ако някой неин близък отслужеше службата. Все пак: защо трябва да му вярват, на него, появил се на прага им с плик кости и с твърдението, че това е тяхна роднина, за която не са чували нищо цели 25 години. Какви доказателства имаше? Все още беше малко притеснен.

– Е, на добър път. Ще се видим в Токио. Рюджи помахаше и мина през билетното гише.

– Ако няхах толкова много работа, и аз щях да дойда, но нали знаеш как е.

Рюджи имаше купища работа, академични статии и подобни, които незабавно се нуждаеха от неговото внимание.

– Нека пак ти благодаря.

– Забрави. И за мен беше приятно изкарване.

Асакава проследи с поглед Рюджи, докато не се изгуби в сенките на стълбите, водещи към платформата. Точно преди да изчезне от погледа му, Рюджи се препъна. Въпреки че бързо възвърна равновесието си, за миг, докато залиташе, мускулната форма на Рюджи, изглежда, двойно се уголеми в очите на Асакава. Разбра, че е уморен, и разтърка очите си. Когато свали ръцете си, Рюджи бе изчезнал нагоре по стълбите. Странно чувство го прободеше в гърдите и отнякъде долови лек мирис на лимон...

Същия следобед занесе останките на Садако на Такаши Ямамура без инциденти. Той току-що се беше върнал от риболов и в мига, когато видя черния пакет, се досети за какво става въпрос. Асакава го подаде с двете си ръце и каза:

– Това са останките на Садако.

Такаши се беше втренчил във вързопа, после присви нежно очи. Приблужи се до Асакава, поклони се дълбоко и прие костите с думите:

– Благодаря, че измени целия този път.

Асакава беше малко изненадан. Не мислеше, че старецът ще ги приеме толкова лесно. Изглежда, Такаши се досети какво си мисли и каза с глас, изпълнен с увереност:

– Да, това наистина е Садако.

До тригодишна възраст и след това от девет до осемнайсет години Садако бе живяла тук, в имението Ямамура. Сега Такаши беше на шейсет и една. Какво точно означаваше тя за него? Съдейки по израза на лицето му, когато прие останките ѝ, Асакава си представи, че сигурно

много я е обичал. Дори не поиска уверение, че това е Садако. Може би не му трябваше. Може би знаеше интуитивно, че в черния вързоп е именно тя. Начинът, по който бяха присветнали очите му още щом го видя за пръв път, му подсказваха чувствата на стареца. Сигурно и тук се намесваше някаква особена сила.

След като изпълни мисията си, Асакава искаше да отиде колкото се може по-далеч от Садако. Затова набързо излъга:

– Ако не си тръгна сега, ще си изпусна полета.

Ако изведнъж семейството си променеше мнението и реши, че няма да приеме Садако без доказателства, всичко щеше да е изгубено. Ако бяха започнали да го разпитват, нямаше да знае какво да им каже. Щеше да мине много време, преди да може да разкаже цялата история на когото и да било. Особено на роднините й.

Асакава се отби до „редакцията“ на Хаятсу, за да му благодари за помощта му онзи ден, и се отправи към хотел „Ошима Хот Спрингс“. Искаше да потопи цялата си умора в една гореща вана и после да запише събитията в хронологичен ред.

ГЛАВА 3

Когато Асакава се готвеше да си ляга в хотел „Ошима Хот Спрингс“, Рюджи дремеше върху бюрото си вкъщи. Устните му се допираха до полу завършено есе, слюнката му размазваше тъмносиньото мастило. Беше толкова изморен, че дори не пускаше любимата си писалка „Монблан“. Все още отбягваше компютрите.

Изведнъж раменете му се сгърбиха и лицето му неестествено се изкриви. Той подскочи. Изпъна се като струна, а очите му се разтвориха много по-широко от обикновено. Нормално очите му бяха леко притворени, а когато бяха разтворени така, изглеждаше по-различен, някак си по-мил от обикновено. Очите му бяха зачервени. Беше сънувал нещо. Той, който никога не се страхуваше, сега трепереше. Не можеше да си спомни съня. Но изпънатото му тяло и треперенето подсказваха за ужаса в съня му. Не можеше да диша. Погледна часовника. 21,40. Не осъзна колко бе важен часът. Светлините бяха пуснати – флуоресцентната лампа над главата му и тази на бюрото. Беше светло, но нещата наоколо му се струваха прекалено мрачни. Усети инстинктивен страх от тъмното. Сънят бе обвит от плътна тъмнина.

Рюджи се завъртя в стола си и погледна към видеото. Съдбоносната

касетка още беше в него. Незнайно защо не можеше да извърне поглед. Продължаваше да я гледа втренчено. Дишането му стана тежко. На лицето му се изписа опасение. Кадри изникваха в съзнанието му без никаква логика.

– По дяволите. Ти дойде...

Сложи и двете си ръце на бюрото и се опита да разпознае какво стои зад него. Апартаментът му беше на тихо място, недалеч от главна улица, и всякакъв вид нечленоразделни звуци навлизаха отвън. Понякога ревят на двигател или триенето на гуми се открояваха, но освен тези, звуците бяха глуха, солидна маса, простираща се зад него, вляво и вдясно. Ако наостреше уши, можеше да разпознае източника на някои от звуците. Сред тях бе и жуженето на насекоми. Тази смесица от звуци започна да се вие и носи наоколо като дух. Реалността започна да се отдръпва – така му се стори. На нейно място закръжи някаква призрачна материя. Студеният нощен въздух и влагата, полепнала по кожата му, се превърнаха в сенки и настъпваха към него. Сърцето му започна да бие бързо, надбягвайки тиктакането на часовника. Знаците го натискаха в гърдите. Рюджи пак погледна часовника. 21,44. Всеки път, когато го погледнеш, преглъщаше тежко.

Преди една седмица, когато гледах касетката у Асакава, колко беше частът? Каза, че хлапето заспива около девет... Ако приемем, че сме пуснали видеото след това, значи трябва да сме свършили в...

Не можа да прецени в колко точно спряха да гледат. Но знаеше, че моментът бързо приближаваше. Добре разбираше, че признаците, които сега преживяваше, не бяха измислица. Друго е, когато въображението подсилва страховете. Това не беше фалшива тревога. То определено постепенно се приближаваше все по-близо. Това, което не разбираше, беше, че...

Защо идва само за мен? Не разгадахме ли заклинанието? Защо идва за мен, а не дойде за Асакава? Не е честно. Разсъдъкът му се замъгли.

Какво, по дяволите, става? Не разгадахме ли заклинанието? Тогава защо? Защо? ЗАЩО?

Сърцето туптеше тревожно. Като че ли нещо се бе провряло вътре и го стискаше. Болка прониза гръбнака му. Усети хладен допир по врата си и стреснат, се опита да стане от стола, но силната болка в кръста и гърба му попречи. Свлече се на пода.

Мисли! Какво трябва да направим сега?

Остатъците съзнание успяха някак да заповядат на тялото: *Исправи*

се! Изправи се и мисли!

Рюджи допълзя до видеото. Натисна копчето и извади касетката. *Защо правя това?* Не можеше да направи нищо друго, освен добре да огледа тази касетка, виновна за всичко. Огледа я отпред и отзад, понечи отново да я вкара във видеото, но се спря. На етикета пишеше нещо. Почеркът на Асакава. Лайза Минели, Франк Синатра, Сами Дейвис Джуниър/1989. Сигурно е била записана някаква музикална програма, преди Асакава да запише отгоре онази касетка. Електрически ток премина по гръбнака му. Една-единствена мисъл постепенно се оформи в иначе замъгленото му съзнание. Глупости, каза си, отхвърляйки предположението, но когато обърна касетата, проблясъкът се превърна в убеждение. Изведнъж разбра много неща. Загадката на заклинанието, предсказанието на старицата и още една сила, скрита в лентата на касетата... Защо четиримата младежи от курорта „Вила Лог“ са избягали, без да изпълнят заклинанието? Защо Рюджи го грозеше смърт, а Асакава се бе спасил? Какво беше родила Садако? Отговорът беше пред него. Не бе проумял, че силата на Садако се бе свързала с друга сила. Тя е искала да има дете, но тялото ѝ не е можело. Затова е сключила сделка с дявола – за много деца. И какво от това? Рюджи иронично се засмя въпреки болката.

Не може да бъде – исках да видя края на човечеството и ето, че съм тук, на предната линия...

Допълзя до телефона и започна да избира домашния номер на Асакава, но после си спомни: той е на Ошима.

Копелето сигурно ще се изненада, като чуе за смъртта ми. Нетърпимият натиск в гърдите накара ребрата му да изпукат.

Набра номера на Май Такано. Рюджи не беше сигурен дали страстта за живот или желанието да чуе за последен път гласа ѝ го накара да позвъни на Май – вече не можеше да направи разлика. Но един глас му проговори.

Не го прави. Няма да е редно да забъркваш в това и нея.

Но все още имаше капчица надежда – можеше да успее навреме.

Часовникът на бюрото привлече погледа му. 21,48. Сложи слушалката до ухото си и зачака Май да вдигне. Главата му изведнъж страшно го засърбя. Яростно я зачеса и усети как отскубна няколко кичура коса. На втория сигнал Рюджи повдигна лицето си. На гардероба пред него имаше хоризонтално огледало и можеше да види отражението си. Забравил, че притиска телефона между ухото и рамото си, се приближи към огледалото. Слушалката падна, но той не обърна внимание; просто

гледаше втренчено отражението на собственото си лице. То беше нечие друго. Бузите му бяха жълтеникави, сухи и напукани, кичури коса падаха, под тях се разкриваха кафяви корички. *Халюцинация, трябва да е халюцинация*, си каза. Дори и да беше вярно, не можеше да контролира емоциите си. Женски глас се чу от слушалата, лежаща на пода:

– Ало? Ало?

Рюджи не издържа. Изкрещя. Виковете му заглушиха думите на Май и не можеше да чуе гласа на любимата си. Лицето в огледалото не беше на друг, а неговото – сто години напред в бъдещето. Дори Рюджи не предполагаше, че ще е толкова страшно да срещне себе си, трансформиран в някой друг.

Май Такано вдигна слушалката на четвъртото позвъняване и каза „ало“. Единственият отговор беше страшен вик. Силна тръпка мина по линията. Самият страх премина по линията от апартамента на Рюджи. Изненадана, тя отдръпна слушалката от ухото си. Стенанията продължаваха. Първият писък беше изпълнен с ужас, а последващите – от невярие. И преди й се бяха звънели хулигани, но веднага разбра, че този път е нещо различно, и отново приближи слушалката към ухото си. Гласът замлъкна. Бе последван от мъртва тишина.

21,49. Желанието му да чуе за последен път гласа на жената, която обича, беше жестоко сломено. Вместо това я потопа в своите предсмъртни крясъци. Изпусна последния си дъх. Нищото обзе съзнанието му. Гласът на Май отново дойде от слушалката до ръката му. Краката му бяха широко разтворени на пода, беше се облегал на леглото, лявата му ръка беше изпъната на матрака, дясната се протягаше към слушалката, която още шепнеше „ало?“, а главата му беше извита назад, с широко отворени очи, втренчени в тавана. Точно преди да се отправи към нищото, Рюджи разбра, че няма да бъде спасен, и не пропусна да пожелае с всичка сила да покаже на този нещастник Асакава каква е тайната на касетката.

Май повтаряше „ало, ало“. Без отговор. Сложи обратно слушалката на вилката. Стенанията бяха прозвучали познато. Лошо предчувствие се настани в гърдите й и тя вдигна слушалката, за да избере номера на уважаемия професор. Беше заето. Прекъсна връзката и избра отново. Още беше заето. Разбра, че Рюджи се е обаждал и че му се е случило нещо ужасно.

ГЛАВА 4

20 октомври, събота

Радваше се да си е отново въкъщи, но без жена му и детето му жилището му изглеждаше някак пусто. Колко време беше изминало, откакто замина? Опита се да преброи на пръсти. Беше прекарал една нощ на Камакура, беше заклещен на Ошима за две, следващата нощ преспна в курорта „Вила Лог“ и още едно преспиване на Ошима. Далеч от дома само пет нощи. Но му се струваше много повече. И друг път е отсъствал за пет дена, проучвайки нещо за статиите си, но тогава времето сякаш летеше.

Асакава седна на бюрото в кабинета си и включи компютъра. Още усещаше болки тук-там и гърбът го болеше, като сядаше или ставаше. Дори десетте часа сън снощи не можаха да компенсират всичките безсънни нощи от последната седмица. Но сега не можеше да си почива. Ако не свършеше работата, която се беше насъбрала, нямаше да може да спази обещанието си и да ги заведе на Никко утре, неделя.

Седна точно пред компютъра. Беше вече запазил първата половина от историята на дискета. Сега трябваше да добави всичко след понеделника – деня, в който научиха името Садако Ямамура. Искаше да завърши този документ колкото се може по-бързо. До вечерта написа пет страници. Доста добро темпо. По принцип Асакава работеше по-бързо през нощта. С тази скорост щеше да успее да си почине и с удоволствие да види детето и съпругата си утре. След това в понеделник щеше да се върне към нормалния си живот. Нямаше представа как щеше да реагира редакторът му на това, което пишеше в момента, но нямаше да разбере, ако не го довърши. Знаейки, че може би това е безплодно начинание, той нареди събитията от седмицата последователно. Само когато го завърши, щеше да почувства, че всичко наистина е приключило.

Понякога пръстите му спираха над клавиатурата. Копието на снимката на Садако беше до бюрото. Имаше чувството, че това страховито красиво момиче го гледа и това нарушаваше концентрацията му. Беше видял нещата като нея, през тези прекрасни очи. Още имаше чувството, че част от нея е влязла в тялото му. Асакава сложи снимката така, че да не я вижда. Не можеше да работи, докато Садако го гледеше.

Вечеря в близко ресторантче и се зачуди какво ли прави в този момент Рюджи. Не беше притеснен – понякога просто виждаше лицето му.

Когато се върна в стаята си да работи, това лице нахлу в мислите му, ставайки все по-отчетливо.

„Чудя се какво ли прави сега?“

Лицето на Рюджи влезаше и изчезваше от фокус. Почувства се страшно развълнуван и протегна ръка да вземе телефона. На седмия сигнал слушалката се вдигна, почувства облекчение. Но чу женски глас.

– Ало?

Гласът беше тих. Асакава го беше чувал и преди.

– Ало. Аз съм Асакава.

– Да? – дойде приглушеният отговор.

– А, вие сте Май Такано, нали? Трябва да ви благодаря за обяда, който ми направихте последния път, когато се видяхме.

– Няма нищо – прошепна тя и зачака.

– Рюджи там ли е?

Асакава се запита защо веднага не предаде телефона на Рюджи.

– Рюджи там... Професорът е мъртъв.

– Какво?

Колко време не можеше да каже нищо. Единственото, което измисли, бе глупавото „*Какво?*“. Очите му гледаха празно в една точка на тавана. Накрая, когато телефонът щеше да се изплъзне от ръката му, успя да каже:

– Кога?

– Снощи, около десет часа.

Рюджи беше свършил да гледа касетката в апартамента на Асакава миналия петък в 21,49. Умрял е точно по разписание.

– Каква беше причината за смъртта? – не бе нужно да пита.

– Внезапен отказ на сърцето... Но още не са определили точна причина за смъртта.

Асакава едва се държеше на крака. Това не беше приключило. Просто бяха преминали във втория кръг.

– Май, ще бъдеш ли там още време?

– Да. Трябва да подреда документите на професора.

– Веднага ще дойда. Изчакай ме.

Асакава затвори телефона и се свлече на пода. Крайният срок на жена му и дъщеря му беше утре сутрин в единайсет. Още едно надбягване с времето. И този път беше сам в битката. Рюджи го нямаше. Не можеше да лежи така на пода. Трябваше да предприеме нещо. Бързо. Веднага.

Излезе на улицата и прецени трафика. Изглеждаше, че да кара ще е

по-бързо, отколкото да вземе метрото. Пресече на пешеходната пътека и влезе в паркираната на тротоара кола под наем. Радваше се, че беше продължил срока с още един ден, за да може да вземе семейството си.

Какво означаваше това? Хванал здраво волана, се опита да подреди мислите си. Виждаше кадър след кадър и в нито един нямаше смисъл. Колкото повече мислеше, толкова по-малко можеше да възприеме, а връзката между кадрите все повече се опъваше, докато не изглеждаше, че ще се скъса. *Успокой се! Успокой се и мисли!* Заповяда сам на себе си. Накрая разбра къде трябва да се фокусира.

Първо, не разгадахме наистина заклинанието как да избегнеш смъртта. Садако не искаше костите ѝ да бъдат намерени, положени и отслужена служба. Тя искаше нещо съвсем различно. Какво? Какво е то? И защо аз съм още жив, щом не разгадахме заклинанието? Какво означава това? Кажете ми! Защо само аз оцелях?

В единайсет на другата сутрин Шизу и Йоко щяха да посрещнат своя край. Вече беше девет вечерта. Ако не направи нещо, ще ги загуби.

Досега бе разглеждал нещата от перспективата на проклетие, казано от Садако – жена, която бе срещнала неочакваната си смърт. Сега започна да се съмнява в този подход. Имаше лошо предчувствие за дълбоко зло, което се надсвива над цялото човешко страдание.

Май беше коленичила в стаята в японски стил с непубликуван ръкопис на Рюджи в скута ѝ. Обръщаше страниците, вглеждайки се във всяка една, но и в по-добри времена би се затруднила, а сега нищо не схващаше. Стаята приличаше на пещера. Родителите на Рюджи бяха откарали тялото му в Кавасаки рано тази сутрин. Вече го нямаше.

– Кажете ми всичко за снощи.

Приятелят му беше мъртъв. Беше му като брат. Скърбеше. Но нямаше време да се размеква в сантименталности. Асакава седна до Май и се поклони.

– Беше след девет и трийсет вечерта. Професорът ми се обади...

Разказа му всичко подробно. Писькът, който се чу от телефона, тишината след него. После беше бързала да стигне до апартамента му и го заварила облегнат на леглото с широко разтворени крака. Прикова поглед на мястото, където бе намерила трупа на Рюджи, и докато описваше сцената, в очите ѝ се появиха сълзи.

– Виках и виках, професорът не отговаряше.

Асакава не ѝ даде време да плаче.

– Имаше ли нещо особено в стаята?

– Не – каза, клатейки глава. – Само телефонът беше отворен и се

чуваше пронизващ звук.

В момента на смъртта Рюджи се бе обадил на Май. Защо? Асакава продължи да пита.

– Не ти каза нищо накрая? Без последни думи? Нищо, да кажем, за видеокасета?

– Касета ли?

Изражението на Май показваше, че не вижда нищо общо между смъртта на Рюджи и някаква касетка. Асакава нямаше как да разбере дали Рюджи бе открил истината за заклинанието точно преди да умре.

Но защо се е обадил на Май? Трябва да го е направил, знаейки, че смъртта настъпва... Защото е искал да чуе гласа на любим човек? Възможно ли е да е разгадал заклинанието и да му е трябвала нейната помощ, за да го изпълни? И затова ѝ се е обадил? В този случай трябва още един човек, за да проработи заклинанието.

Асакава понечи да си ходи. Май го изпрати до вратата.

– Май, тук ли ще останеш през нощта?

– Да. Трябва да се погрижа за ръкописа му.

– Е, съжалявам, че те притесних в такъв момент. Тръгваше си.

– Хм...

– Да?

– Г-н Асакава, страхувам се, че имате грешна представа за мен и професора.

– Какво имаш предвид?

– Вие мислихте, че имаме връзка... като мъж и жена.

– Не. Е, така де...

Май знаеше, когато хората ги приемаха за любовници – от начина, по който ги гледаха. Асакава ги гледаше по този начин. Това притесняваше Май.

– Първия път, когато ви срещнах, професорът ви представи като най-добрия си приятел. Това ме изненада. Не бях чувала професорът да говори по този начин за някого. Мисля, че сте му били много близък човек. Така че... – поколеба се преди да продължи. – Така че се надявам да можете да го разберете по-добре като негов най-добър приятел. Професорът..., доколкото знам, никога не е познавал жена.

Тя сведе очи.

Искаш да кажеш, че е умрял девствен?

Асакава не можеше да каже нищо. Остана безмълвен.

– Но...

Но ти не знаеш какво беше направил в гимназията – искаше да

каже, но се спря. Не искаше да вади на показ престъпленията на мъртъв човек, а и не му се щеше да разруши свидния спомен на Май за Рюджи.

Изникнаха и нови съмнения. Асакава вярваше на женската интуиция. Изглежда, Май беше много близка на Рюджи и щом тя казва, че е бил девствен, значи трябваше да го приеме за достоверна теория. С други думи, това, че е изнасилил колежанка в квартала си, можеше да е просто измислица.

– Професорът беше като дете, когато беше с мен. Казваше ми всичко. Нищо не криеше. Знам почти всичко, което може да се знае за юношеството му. За болката му.

– Така ли? – беше всичко, което Асакава можа да отвърне.

– Когато беше с мен, беше невинен като десетгодишно момче. В присъствието на трети човек играеше джентълмена, а с вас, предполагам, е играл мръсника. Права ли съм? Ако не е така...

Май грациозно се протегна за бялата си чанта, извади една кърпичка и избърса очите си.

– Ако не беше играл такива роли, никога нямаше да може да се оправи със света. Разбирате ли какво казвам?

Асакава беше шокиран. Но изведнъж прозря. За човек, който се справя отлично с ученето и спорта, Рюджи беше доста самотен. Нямаше и един близък приятел.

– Беше толкова чист... Не повърхностен като всички глупаци, с които уча. Те не могат да се сравняват с него.

Кърпичката на Май бе подгизнала от сълзи.

Вече на вратата, Асакава си даде сметка, че има твърде много храна за размисъл и не може да подбере подходящите думи, за да се сбогува с Май. Рюджи, когото той познаваше, беше толкова различен от Рюджи на Май. Представата му за човека беше станала толкова неясна, та чак непознаваема. Приятелят му бе обгърнат от тъмнина. Колкото и да се бе старал, Асакава така и не бе успял да определи личността му. Наистина ли беше изнасилил онова момиче в гимназията? Нямаше как да узнае, както и дали бе продължил да прави подобни неща, както му казваше. А точно сега, когато приближаваше крайният срок за семейството му, не искаше да се тормози с допълнителни неща. Каза само:

– Рюджи беше и моят най-добър приятел.

Думите сигурно бяха задоволени Май. На красивото ѝ лице се изписа усмивка, която можеше да означава още по-силна скръб. Тя се поклонил съвсем леко. Асакава затвори вратата и се спусна по стълбите. Като излезе на улицата и се отдалечи от апартамента на Рюджи, се

замисли за своя приятел, който беше хвърлил всичко в тази опасна игра, дори жертва живота си. Асакава не си направи труда да избърше сълзите си.

ГЛАВА 5

21 октомври, неделя

Минаваше полунощ и неделя най-после настъпи. Асакава си отбелязваше на лист хартия, с надеждата да подреди мислите си.

Точно преди смъртта си Рюджи е разгадал заклинанието. Позвънил е на Май, вероятно да я повика. Това означава, че му е трябвала нейната помощ, за да проработи заклинанието. Важният въпрос тук е защо аз съм още жив? Има само един възможен отговор. В един момент през седмицата, без дори да знам, съм изпълнил заклинанието! Какво друго обяснение има? Заклинанието е нещо, което всеки може да направи с помощта на друг.

Тук изникна друг проблем. *Защо четиримата младежи са избягали, без да изпълнят заклинанието? Ако е било толкова лесно, защо един от тях не се е направил на отворен пред всички и после сам да го е изпълнил тайно? Мисли. Какво правих тази седмица? Какво направих, което Рюджи явно не е направил?*

Асакава извика:

– Откъде, по дяволите, да знам? Сигурно съм направил хиляда неща, които той не е направил! Не е смешно!

Удари снимката на Садако.

– Проклета да си! Колко време ще продължаваш да ме мъчиш?

Удряше я в лицето отново и отново. Но изражението на Садако не се промени; красотата ѝ не пострада.

Отиде в кухнята и наля уиски в една чаша. Всичката му кръв се беше събрала на едно място в главата и имаше нужда да разпусне. Понечи да я изпие на един дъх, но се спря. Може довечера да разбере отговора и да се наложи да кара до Ашикага през нощта, така че по-добре да не пие. Яд го беше, че винаги се осланя на нещо друго освен на себе си. Когато трябваше да изрови костите на Садако, се беше предал пред страха и почти не умря самият. Само защото Рюджи беше с него, направил това, което трябваше да направи.

– Рюджи! Ей, Рюджи! Умолявам те, помогни ми! Знаеше, че няма

да може да живее без съпругата и детето си. Никога.

– Рюджи! Дай ми силата си! Защо още съм жив? Защото пръв намерих останките на Садако ли? Ако е така, значи няма да мога да спася семейството си. Не може да е така, нали, Рюджи?

Беше съкрушен. Знаеше, че няма време да хленчи, но бе изгубил самообладание. След като се оплаква известно време на Рюджи, се успокои. Отново започна да си отбелязва на листа. *Предсказанието на старата жена. Садако наистина ли е родила? Точно преди да умре, е правила секс с последния болен от едра шарка в Япония. Това има ли нещо общо?* Всяка от бележките му завършваше с въпросителен. Нищо не беше сигурно. Щеше ли това да го доведе до заклинанието? Не можеше да си позволи провал.

Минаха още няколко часа. Навън започна да сьмва. Лежейки на пода, Асакава можеше да чуе дишането на един човек. Птиците чуруликаха. Не знаеше дали е буден или сънува. По някакъв начин се беше озовал на пода, заспал.

Примижаваше от сутрешното слънце. Фигурата на мъж бавно се отегляше в светлината. Не се страхуваше. Асакава напълно се събуди и се втренчи в посока на мъжа.

– Рюджи? Ти ли си?

Фигурата не отговори, но изведнъж едно заглавие на книга нахлу в съзнанието на Асакава – толкова ясно, сякаш бе скрита в мозъчните му гънки.

„Епидемиите и човекът“.

Заглавието се появяваше в бяло отвътре на клепаците му, когато си затвореше очите, после изчезваше, но все още оставаше в мислите му. Тази книга трябва да е в кабинета му. Когато за пръв път започна да разследва случая, Асакава се беше зачудил дали е могло да бъде вирус, който е накрал четирима младежи да умрат по едно и също време. Беше си купил книгата тогава. Не я беше прочел, но си спомни, че я бе оставил на рафта.

Това съм ли беше?

Отвори вратата на кабинета си. Взе книгата, която някой му беше предложил: „Епидемиите и човекът“. Разбира се, Асакава имаше добра представа кой беше този някой. Рюджи. Беше се върнал само за кратък момент, за да му разкрие заклинанието.

Та къде в този том от триста страници се намираше отговорът? Асакава получи още едно интуитивно просветление. Страница 191! Номерът му беше втълпен в мозъка, но не толкова силно, колкото първия

път. Отвори я. Пред него изскочи една дума, която набъбваше и се уголемяваше.

Репродукция. Репродукция. Репродукция. Репродукция.

Инстинктът на един вирус е да се репродуцира. Той присвоява живите структури, за да се репродуцира.

– Оооооооо! – извика Асакава. Най-накрая беше разбрал същността на заклинанието.

Ясно е какво съм направил тази седмица, а Рюджи не е. Занесох касетата вкъщи, презаписах я и му я показах. Заклинанието е просто. Направи копие и го покажи на някой друг. Помогни да се репродуцира, като я покажеш на някого, който не я е гледал. Онези деца са били доволни от шегата си и глупашки са оставили касетката там. Никой не си е направил труда да се върне, за да изпълни заклинанието.

Без значение колко пъти го обмисля, това беше единственият възможен вариант. Вдигна телефона и набра Ашикага. Шизу отговори.

– Чуй ме. Слушай внимателно какво ще ти кажа. Има нещо много важно, което искам майка ти и баща ти да видят. Веднага. Сега съм на път, затова не ги оставяй да отидат някъде, преди да съм пристигнал. Разбираш ли? Това е изключително важно.

А-а, продавам ли душата си на дявола? За да спася живота на семейството си, рискувам този на майката и бащата на съпругата ми, дори и за кратко време. Но ако спася дъщеря им и внучката им, сигурен съм, че с удоволствие ще помогнат. Трябва само да направят копия и да ги покажат на някой друг. А след това... какво следва?

– За какво говориш? Не разбирам.

– Просто прави, каквото ти казвам. Тръгвам веднага. И, да – имат видео, нали?

– Да.

– Бета или VHS?

– VHS.

– Идеално. На път съм. Не излизай, повтарям, не излизай никъде.

– Почакай за минутка. Това, което искаш да покажеш на мама и татко, да не е онази видеокасета?

Не знаеше какво да отговори, затова замълча.

– Така ли е?

– Да.

– Не е опасно?

Опасно? Ти и дъщеря ти ще сте мъртви след пет часа. Остави ме на мира, по дяволите! Престани да задаваш толкова въпроси. Нямам

време да ти обяснявам отначало. Асакава искаше да ѝ се развика, но успя да се сдържи.

– Просто прави, каквото ти казвам!

Беше малко преди седем. Ако караше бързо по магистралата и нямаше задръствания, щеше да бъде в къщата на техните в Ашикага до 9,30. Прибавяйки времето, за което трябваше да направят копия за дъщеря му и жена му, щяха да се справят точно преди крайния срок в единайсет. Затвори телефона, отвори вратата на шкафа с видеото и го взе. Трябваша им два дека, за да направят копия, затова трябваше да вземе едно от своите.

На излизане погледна още веднъж снимката на Садако.

Наистина си родила нещо гадно.

Влезе на магистралата по алеята Ои, решавайки да заобиколи Токийския залив и да се качи на магистрала Тохоку извън града. Проблемът беше как да избегне задръстването. Като плати таксата на будката на Ои, погледна таблото с информацията за движението и за пръв път осъзна, че е неделя и почти няма коли в тунела под залива. Нямаше задръствания дори в сливащите се участъци. С това темпо щеше да стигне Ашикага точно навреме и щеше да започне да прави копия. Асакава отпусна газта. Сега повече се страхуваше да кара прекалено бързо и да не катастрофира някъде.

Караше покрай река Сумида. Гледайки надолу, можеше да види квартали, събуждащи се в ранната неделна сутрин.

Хората дишаха по различен начин, не като в делник. Спокойна неделна сутрин.

Не можеше да не се запита. *Какъв ефект ще има това? С копията на съпругата и дъщеря ми вирусът ще се разпространи в две посоки – оттам как ще продължи?* Представи се как едни хора показват копия на други, които вече са гледали касетката, опитвайки се да задържат нещото в ограничен кръг, без да се разпространява. Но това ще е против желанието на вируса да се репродуцира. Нямаше начин да знае как тази функция беше запечатана на лентата. Ще са нужни много експерименти. Сигурно щеше да бъде невъзможно да се открие някой, който е готов да рискува живота си, за да разкрие истината, преди вирусът да се е разпространил прекалено много и нещата да станат сериозни. Наистина не беше трудно да направиш копие и да го покажеш на някой друг – това ще правят хората. Както тайната се предава от уста на уста, ще се добави:

– Трябва да я покажеш на някой друг, който не я е гледал.

Колкото повече се разпространява касетката, срокът от една седмица със сигурност ще се съкрати. Хората, които са изгледали касетата, няма да чакат цяла седмица, за да я покажат на някой друг. Колко ще се разшири този кръг? Хората ще бъдат обладани от инстинктивния страх от зараза и тази чумава касетка без съмнение ще се разпространи в обществото само за миг. И подтиквани от страха, ще започнат да се носят всякакви слухове. Примерно: *щом си я изгледал, трябва да направиш минимум две копия и да ги покажеш на двама души*. Ще се превърне в пирамидална схема, разпръсквайки се много по-бързо, отколкото само една касетка. За половин година всеки в Япония ще стане носител и болестта ще излезе извън границите ѝ. По време на процеса, разбира се, някои ще умрат и хората ще разберат, че предупреждението на касетката не е лъжа, и ще записват копията още по-ускорено. Ще има паника. Къде ще свърши всичко? Колко жертви ще вземе? Преди две години, по време на бума към окултното, редакцията беше засипана с милиони материали. Нещо се беше объркало. И пак щеше да се случи, позволявайки на вируса да се разпространява с главоломна скорост.

Омразата на една жена към хората, които бяха унищожили майка ѝ и баща ѝ, и омразата на вируса на едрата шарка към изобретателността на човечеството, което го е докарало до заличаването му, са се слели в тялото на един човек на име Садако Ямамура и са се появили на бял свят в неочаквана, немислима форма.

Асакава, семейството му, всички, които са гледали касетата, несъзнателно са били заразени. Те са носители. Вирусът се заравя дълбоко в гените, същността на живота. Нямахше начин да се предскаже как всичко това ще промени човешката история – човешката еволюция.

За да спася семейството си, ще пусна на свобода зараза, която може да заличи цялото човечество.

Асакава се плашеше от същността на това, което смяташе да направи. Един глас му шепнеше.

Ако оставя дъщеря ми и жена ми да умрат, всичко ще приключи. Ако един вирус изгуби приемника си, умира. Мога да спася човечеството.

Но гласът беше прекалено тих.

Излезе на магистралата Тохоку. Нямахше задръстване. Ако продължава така, ще стигне навреме. Асакава караше с двете си ръце опънати и здраво хванали волана.

– Няма да съжалявам. Семейството ми не е задължено да се жертва. Има неща, които просто трябва да предпазиш, ако са застрашени.

Говореше доста високо, по-силно от двигателя, за да подсили решимостта си. Ако на негово място беше Рюджи, какво щеше да направи? Беше сигурен, че знае. Духът на Рюджи му беше казал тайната на заклинанието. Практически му казваше да спаси семейството си. Това му даде кураж. Предполагаше какво щеше да каже Рюджи. *Бъди верен на това, което чувстваш в момента! Всичко, което стои пред нас, е несигурно бъдеще! Бъдещето ще се погрижи само за себе си. Когато човечеството успее да приложи гениалността си, сигурно ще се открие решение! Това просто е още едно изпитание за човешкия вид. Във всяка ера дяволът се появява под различна форма. Можеш да го премахваш и премахваш, но той пак ще се връща. Пак и пак.*

Асакава беше натиснал спокойно газта и колата се носеше към Ашикага. В огледалото си можеше да види небето над Токио, все повече отдалечаващо се. Черни облаци зловещо се спускаха по небосклона. Плъзгаха се като змии, предвещаващи отприщването на апокалиптично зло.

КРАЙ

© 1991 Коджи Сузуки
© 2004 Павел Куц, превод от японски

???

, 1991

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:

Koji Suzuki, 2003

THE RING

Vertical

Превод Павел Куц

ИК „ПРОЗОРЕЦ“ ЕООД 2004

Художник на корицата Боян Филчев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3519>]